สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา

ปี 2529

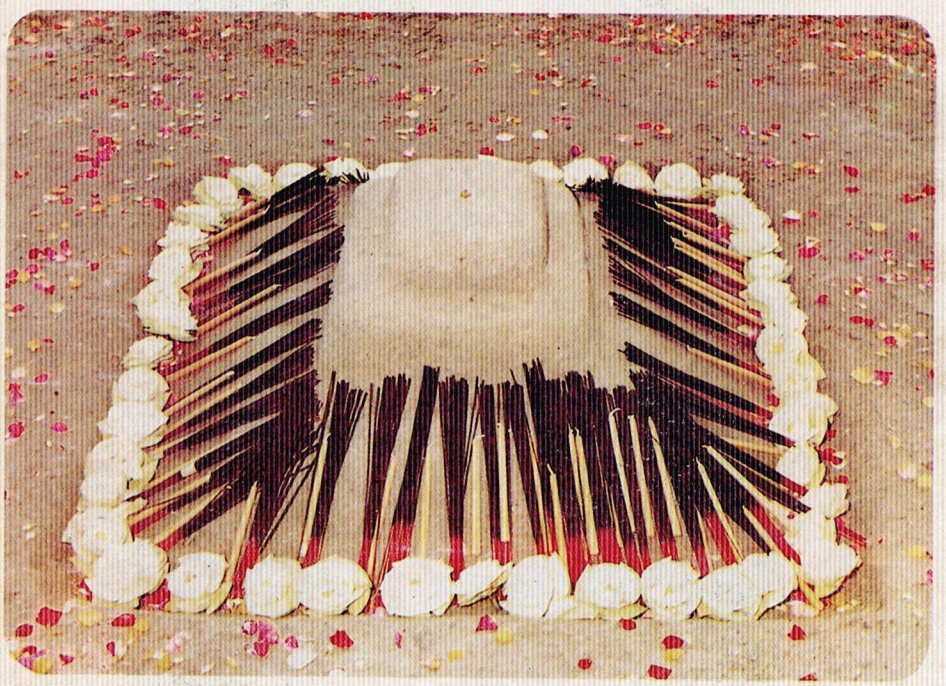

ระยอง

วันอาสาฬหบูชา

ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ปี ชวด

วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๒๙

๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๐

เวลาทุ่มเศษ

เป็นวันคล้ายวันเกิดของจิตในธรรม ภาพปริศนาปรากฏภายในห้องปฏิบัติธรรม รอรับราชโองการองค์ประธานสูงสุด เมื่อนำฟิล์มไปล้างจึงพบความมหัศจรรย์ ตามทรงกำหนดตรัสล่วงหน้า เป็นสิ่งที่ยังมิอาจค้นและรู้ได้ในแนวทฤษฎีของวิทยาศาสตร์สมัยปัจจุบัน

สมเด็จเจ้าพ่อขุนด่าน เขาชะโงก (นครนายก)

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา

เพราะสิ่งนั้นได้ปรากฏให้เห็น

หากสิ่งนั้นไม่ปรากฏให้เห็น

ข้าพเจ้าก็ไม่อาจจะได้เห็นมา

สารบัญ

ลำดับเรื่อง	หน้า
1. การขุดกระดูกที่ข้างตลาดท่าเตียนด้านลำน้ำเจ้าพระยา	5
2. การแก้กรรมครูหญิง	7
3. การปล่อยปลาในวันระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณ	7
4. ไฟนรก	9
5. เมืองศรีเทพ	10
6. วิญญาณเจ้าของที่เดิม	13
7. การฆ่าสัตว์เป็นบาปกรรม อาจเชื่อมโยงทำให้ทรมานและถึงแก่ชีวิต	14
8. ความเป็นมาในอดีตชาติ	16
9. การป่วยซึ่งแพทย์หาเหตุไม่พบ	19
10. การป่วยด้วยโรคประหลาด	21
11. กรรมมีจริง	22
12. สิ่งที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ	24
13. การปฏิบัติกับผลอันพึงบังเกิด ตามสัจธรรม	25
14. การป่วยเกี่ยวกับวิบากกรรม	26
15. พลังอมตะซึ่งกำหนดโทษข้าพเจ้า	28
16. วันมาฆบูชา 2529	31
17. วิญญาณหรือสัตว์ประหลาดในยุคที่ไม่อาจประมาณได้	33
18. วิญญาณพระแม่เจ้า “พระนางจามเทวี”	34
19. หินแท่งสลัก	37
20. วิญญาณจากชายแดน	40
21. การแก้วิบากกรรมเนื่องจากถูกกระทำด้วยคุณไสยฯ	41
22. การป่วยเกี่ยวกับโรคหัวใจ	42
23. พระนางเจ้าสุนันทากุมารีรัตน์	44
24. เจ้าพ่อขุนด่าน เขาชะโงก	45

ลำดับเรื่อง หน้า

25. วิญญาณจีนชราผู้อาภัพ 48
26. วิญญาณหญิงจีน 49
27. การพิจารณากรรม 50
28. การป่วยซึ่งแสนประหลาด 51
29. การปฏิบัติงานของคริสต์ศาสนา สายโปรแตสตัน 53
30. วัดโคกหม้อ–ราชบุรี 55
31. วิญญาณผีตายโหง 57

1. การขุดพบกระดูกที่ข้างตลาดท่าเตียนด้านลำน้ำเจ้าพระยา

ประมาณเดือนมกรา–กุมภา 2528 ผู้คุ้นเคยกับข้าพเจ้าคนหนึ่ง มีอาชีพเป็นพ่อค้าเกี่ยวกับเครื่องก่อสร้าง เช่นเหล็กและสังกะสี เขาถือเป็นหลักในกิจการซึ่งเขามีความรู้และความชำนาญ เขามีที่ดินว่างอยู่แปลงหนึ่งใกล้ตลาดท่าเตียน เขาจึงกำหนดการก่อสร้างสถานที่ ตลอดจนทำการลงเสาเข็มเป็นการเร่งด่วน เพื่อตัดรายจ่ายเกี่ยวกับค่าเช่าตึกซึ่งนำของมาเก็บรักษา ทำให้บังเกิดรายจ่ายสูง ฉะนั้นการเร่งรัดในการก่อสร้างสถานที่ทำการค้าใหม่ จะต้องเป็นไปอย่างเร่งรีบ เสาเข็มแถวแรกที่ตอกลงไปไม่มีอุปสรรคสิ่งใด เริ่มมาแถวที่สอง การตอกเสาเข็มไม่สามารถจะกระทำได้ มีเหตุขัดข้องเกิดขึ้นหลายประการ เช่น เครื่องทำงานขัดข้องไม่สามารถแก้ไขได้ เครื่องขุดเจาะแตก แม้จะเปลี่ยนใหม่ก็มีอันเป็นไปเช่นเดิม ผู้ควบคุมงานพยายามแก้ไข แต่ก็ไม่บังเกิดผล งานต้องหยุดชะงัก คนงานไม่กล้าเนื่องจากไม่เคยพบอุปสรรค ดังเช่นที่เป็นอยู่ เขารีบมาพบข้าพเจ้า ขอความเห็นและความช่วยเหลือ เขามั่นใจว่าข้าพเจ้าคงจะพอแก้ไขให้งานลุล่วงไปได้ ข้าพเจ้านัดให้เขาไปรอพบข้าพเจ้าในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าพาเด็กของข้าพเจ้าซึ่งเป็นหญิงรวมสองคน พร้อมด้วยเครื่องทำพิธี นำไปวาง ณ สถานที่ ๆ มีอุปสรรค หลังจากการทำพิธีผ่านไป ข้าพเจ้าก็กำหนดเวลาให้เขานำสิ่งของที่กระทำบูชาในพิธีไปลอยในลำแม่น้ำเจ้าพระยา หลังจากเวลาเที่ยงเศษ ปรากฏว่าเครื่องพิธีที่เจ้าของนำไปลอยน้ำ ไม่ลอยเข้าหาตลิ่ง ลอยออกห่างตลิ่งไปมากจนเขาประหลาดใจ แล้วงานตอกเสาเข็ม 21 หลุม และแถวที่สองก็ดำเนินด้วยความเรียบร้อยตามเวลา โดยแถวที่สองนี้ ขุดได้กระดูกแขนขา และต่อมาก็ได้กะโหลกและกระดูกอีกหลายหลุม พร้อมมีโซ่และตรวน กะโหลกที่ขุดมาตั้งรวมไว้ ได้มีผู้แอบลักกะโหลกศีรษะไป 1 กะโหลก สอบถามคนงานก็ไม่มีใครตอบได้ และต่อมาอีกไม่กี่วัน ก็มีชายแปลกหน้านำห่อกะโหลกศีรษะมาคืนให้แก่คนงานเวลาพลบค่ำ คนงานแก้ห่อออกดู พบกะโหลกมีทองคำเปลวปิด มีอักขระขอมเขียนรอบ ชายที่นำมาคืนกล่าวสั้น ๆ แก่คนงานว่า วิญญาณเจ้าของกะโหลกต้องการจะกลับมาอยู่รวมกับพวกของเขา ถ้าไม่นำกลับมาก็จะเกิดอันตรายแล้วก็ผละหนีไป โดยคนงานมิได้มีโอกาสจะซักประการใด แล้วงานก็เริ่มดำเนินไปตามปกติ จนเสร็จสมบูรณ์ เพื่อนข้าพเจ้านำกะโหลกใหม่ที่ขุดได้มามอบให้ข้าพเจ้า พร้อม

เงินจำนวนหนึ่งประมาณ 9,000 บาท ข้าพเจ้านำกะโหลกที่ขุดได้ในครั้งนี้ไปทำการฌาปนกิจ ณ วัดพระนอน สุพรรณบุรี ในวันที่ 13 เมษายน 2528 เป็นการเผาพร้อมกับกะโหลกและกระดูกในสมัยทวาราวดี และสมัยพระนางจามเทวี กับกระดูกและกะโหลกที่ข้าพเจ้าพบ เป็นกระดูกคนในสมัยโบราณแต่ไม่อาจชี้ชัดได้ว่าเป็นในสมัยใด ได้จัดให้มีการเลี้ยงพระ 119 รูป แจกข้าวสาร 150 กระสอบ น้ำปลา 1,000 ขวด กะปิดีประมาณ 500 กิโลกรัม พร้อมเครื่องกระป๋องและสิ่งของอื่น ๆ อีก ที่ทางเจ้าอาวาสได้เข้าร่วมกระทำกุศลในครั้งนี้ และในการนี้ได้สร้างเจดีย์บรรจุอัฐิให้เป็นกรณีพิเศษ

เฉพาะการเผากระดูกและกะโหลกได้แยกทำมิปะปนกันตามความประสงค์เดิมของเจ้าของ ซึ่งมีชีวิตอยู่ในสมัยพระนางจามเทวี กล่าวคือ ในวันที่ข้าพเจ้านำห่อกระดูกออกจากวัด และกลับมาพัก ณ โรงแรมซึ่งขายอาหารโต้รุ่ง ข้าพเจ้าพบกับสิ่งประหลาดในขณะที่ยังมิได้หลับ ข้าพเจ้าจำได้ว่ายังไม่ได้ลงกลอนประตู ข้าพเจ้าจึงลุกเดินไปเพื่อล็อคกุญแจ พลันข้าพเจ้าก็รู้สึก พร้อมมองเห็นด้วยสายตา มีแผ่นท่อนเหล็กขนาดใหญ่ดันหลังข้าพเจ้าอย่างแรง เป็นความแรงอันหนักหน่วงที่จะบีบขยี้ร่างข้าพเจ้าให้แบนจนถึงแก่ชีวิต แต่จิตซึ่งได้รับการฝึกฝนมาแล้วพอสมควร ข้าพเจ้ามิได้มีความหนักใจหรือตกใจ ข้าพเจ้าหันหน้ากลับเข้าเผชิญ และใช้พลังจิตในธรรมเข้าต้านรับส่งแผ่นท่อนเหล็กซึ่งกำลังอัดดัน หายกลับเข้าสู่ผนังห้อง ต่อมาในกลางดึก ขณะข้าพเจ้ากำลังหลับก็ต้องสะดุ้งตื่น ได้มีเสียงดังชัดว่า ดอกไม้ก็มีต่างชนิด แต่ราคาไม่เหมือนกัน เปรียบกันไม่ได้ แม้กระดูกกับกะโหลกซึ่งมาจากธาตุดิน ก็มีชาติตระกูลกำเนิดแตกต่างกันตามวิบากและกุศลสูงต่ำไม่เท่ากัน ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายที่กล่าวโดยตลอด เนื่องจากได้เคยมีประสบการณ์ ซึ่งคล้ายคลึงกับที่พบในคืนดังกล่าว

ฉะนั้นในการทำการฌาปนกิจ จึงได้แยกทำตามความประสงค์ของพระนางปทุมวดี และพระนางเกศวดี (ซึ่งมีตำแหน่งเป็นนายทัพ) และเป็นเจ้าของกระดูก ส่วนกระดูกในสมัยทวาราวดี สุโขทัย ลพบุรี อ่างทอง กรุงศรีอยุธยา ได้ทำการฌาปนกิจรวมกัน โดยไม่มีข้อปัญหาและการขัดข้อง วิญญาณจิตซึ่งมีขัตติยมานะอย่างแรง แม้จะถึงแก่การมรณะเป็นเวลาเนิ่นนาน ก็ยังคงผูกพันเห็นได้ชัด พอที่จะให้เราและท่านน่าจะพิจารณาว่า กรรมทั้งหลายย่อมมีเหตุเป็นแดนเกิด เมื่อสิ้นเหตุของกรรมนั้น จึงดับทุกข์ได้ นี้เป็นคำตรัสขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นสัจธรรมตลอดชั่วกาลนาน ●

2. การแก้กรรมครูหญิง

น.ส.ภมรรัตน์ เป็นอาจารย์ระดับ 4 อายุ 29 ปี ได้มาพบข้าพเจ้าเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2528 เล่าถึงเหตุขัดข้องต่าง ๆ เคยไปหาหมอทำนายชะตาชีวิต เมื่อได้กระทำตามที่ได้รับคำแนะนำ ก็ไม่ปรากฏผล ความยุ่งยากทางด้านการงานและจิตใจก็ทวีมากขึ้น ข้าพเจ้าส่งเงินให้ 5,000 บาท ถามว่าจะถือสัจจะได้หรือไม่ เธอรับคำข้าพเจ้าว่าถือและกระทำได้ แล้วกล่าวคำปฏิญาณต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้านับเงินส่งให้ 5,000 บาท บอกให้เธอบุกบั่น พยายามใช้เงินจำนวนนี้ให้ถูกต้อง ก่อนใช้ให้มีสติคิดพร้อมเหตุและผล แล้วกล่าวยกตัวอย่างง่าย ๆ ให้ฟัง 2–3 เรื่อง เธอก้มกราบ บอกข้าพเจ้าว่า เข้าใจในคำสอน เธอจะกระทำให้ตรงโดยมิได้ย่อท้อ

ประมาณกลางเดือน มกราคม 2529 มารดาของเธอได้มากราบข้าพเจ้า กล่าวอย่างปีติว่า ความเดือดร้อนและความยุ่งยากต่าง ๆ ได้คลี่คลายไปอย่างน่าพิศวง ลูกสาวของเธอได้ใช้เงิน 5,000 บาทที่ข้าพเจ้ามอบให้เป็นกรรมสิทธิ์ บุกบั่นไปกระทำตามแนวและวิถีทางที่ข้าพเจ้าชี้บอก เงิน 5,000 บาทที่ได้รับไปให้ความหมายเกินกว่าที่คิด บัดนี้ลูกสาวของเธอกำลังเก็บออมเงินเดือน เพื่อนำต่อในทางที่ถือปฏิบัติ แม้จะเป็นจำนวนน้อยก็อดทนเก็บรวมไว้ไม่ใช้จ่ายเหมือนอย่างก่อน และรู้สึกว่าลูกสาวของเธอมีความยินดีที่จะกระทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าฟังแล้วก็พลอยดีใจด้วย ตามผลที่เด็กสาวได้กระทำด้วยน้ำใจอันแข็งกร้าว ข้าพเจ้าบอกเพิ่มเติมไปถึงครูภมรรัตน์ว่า หากพบปัญหาที่หนักให้รีบมาพบข้าพเจ้า ซึ่งพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ ในการที่จะปฏิบัติต่อไป อย่าท้อถอย การก้าวหน้าจะมีเพิ่มและดียิ่งขึ้น เฉพาะข้าพเจ้าก็รู้สึกปีติที่ได้กระทำให้บังเกิดผลแห่งความดี สมความมุ่งหมาย ●

3. การปล่อยปลาในวันระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณ

วันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2528 ข้าพเจ้าได้จัดซื้อปลาช่อน ปลาดุกด้าน อุย ปลาหมอ น้ำหนักประมาณ 420 กิโลกรัม เป็นจำนวนเงินสามหมื่นบาท ให้เจ้าหน้าที่ทางวัดนิเวศธรรมประวัติ ช่วยจัดหาเรือเหล็กท้องแบน เพื่อบรรทุกนำไปปล่อยที่วังน้ำวน ตำบลลานเท เป็นพิธีที่ข้าพเจ้าทำเป็นประจำเมื่อถึงกำหนดเวลาปฏิบัติ และขอเรือ

ช่วยอีกหนึ่งลำสำหรับผู้ติดตามร่วมปฏิบัติ รถปลาไปถึงสถานที่วัดตามกำหนด พร้อมคนงานที่เจ้าของโรงปลาจัดให้มาช่วย จำนวน 4 คน ขณะนั้นเป็นเวลาฉันเพล ซึ่งข้าพเจ้าได้จัดให้ทำอาหารเพลถวายพระ เณร 100 กว่ารูป เวลาเที่ยงเศษข้าพเจ้าเตรียมจะเข้าร่วมรับประทานอาหาร ข้าพเจ้าต้องการจะหยิบแก้วน้ำ จึงหันหน้ากลับ ก็เห็นสงฆ์รูปหนึ่งร่างโปร่ง ผิวค่อนข้างขาว รูปหน้ายาวสมลักษณะ ยืนนิ่งสงบ มือทั้งสองกอดประสานอย่างผู้ที่ละแล้วซึ่งกิเลส ท่านก้มหน้าเล็กน้อย งามสงบเสงี่ยม สายตาท่านทอดประสานกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากำหนดจิตอุทิศส่วนกุศลในการกระทำบุญในครั้งนี้ให้ท่านมีส่วนโมทนาร่วม แล้วร่างที่ปรากฏเด่นชัดก็หายไป ข้าพเจ้าสอบถามสงฆ์ที่เป็นแม่งานของวัด (พระสมชาย) ก็ได้รับคำยืนยันอธิบายว่า สงฆ์ที่ข้าพเจ้าเห็นเป็นเจ้าอาวาสองค์ที่สามของวัดนิเวศธรรมประวัติ ชื่อพระภัทรศีลสังวร ตำแหน่งเจ้าคณะอำเภอวังบางปะอิน มรณภาพ พ.ศ. 2475 แล้วกล่าวต่อไปว่า โยมมาครั้งใดก็ได้มีสงฆ์ที่มรณภาพไปแล้ว มาร่วมโมทนาด้วยทุกครั้งเป็นการที่น่าพิศวง

ขณะที่เรือบรรทุกปลาลอยลำนิ่งอยู่กลางสายน้ำ ณ วังน้ำวน ผู้ที่ไปร่วมในงานก็ตั้งจิตอธิษฐาน และเข้ามาร่วมช่วยปล่อยปลาลงน้ำโดยพร้อมเพรียงกัน และในบัดดลข้าพเจ้าก็เห็นเจ้าจีนรูปหนึ่งสวมเสื้อทอด้วยผ้าดิบเนื้อหยาบแต่โปร่ง สีขาว คลุมยาวจรดเท้า มีหนวดและเคราสีขาวยาวจรดหน้าอก ซึ่งพลิ้วตามกระแสลมที่พัดโชย สวมหมวกสีขาวทรงประหลาด ร่างที่ปรากฏยืนลอยอยู่บนพื้นน้ำ โบกพัดไปมาช้า ๆ ตลอดเวลาที่คณะของข้าพเจ้ากำลังช่วยกันปล่อยปลา สอบถามภายหลังได้มีผู้รู้อธิบายว่า ร่างวิญญาณที่มาปรากฏ คือ เจ้าพ่อท้ายเกาะ และการที่มาปรากฏให้ข้าพเจ้าเห็น กระทำให้ข้าพเจ้าดีใจ ข้าพเจ้าเล่าถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมาให้พระสมชายฟัง พร้อมกล่าวสอนต่อคณะที่ติดตามให้รู้ถึง บุญ กรรม ทุกชั่วลมหายใจอย่าประมาท

ก่อนออกจากวัดข้าพเจ้านำเงินจำนวน 20,000 บาท แยกกำหนดให้เป็นส่วนตัวของสงฆ์ที่มาปรากฏ (พระภัทรศีลสังวร) รวมทั้งเจ้าพ่อท้ายเกาะ โดยใช้นามท่านทั้งสองเป็นผู้นำปัจจัยมาอุทิศในงานสำคัญครั้งนี้ เพื่อให้เพิ่มกุศลบารมีแด่ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นผู้บริจาคในการปฏิสังขรณ์วัดโดยตรง ●

4. ไฟนรก

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเขียนต่อไปนี้ เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับมุมหนึ่งในแดนปรโลก ซึ่งตีพิมพ์อยู่ในภาคหนึ่ง หน้า 89 ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด ข้าพเจ้าจึงลืมอีกมุมหนึ่งโดยไม่ได้เขียนก่อน จวบจนวันขึ้นปีใหม่ของปี พ.ศ. 2529 จู่ ๆ ก็ระลึกขึ้นมาโดยไม่ได้นึกฝัน เรื่องเป็นเช่นนี้

ข้าพเจ้าได้เห็นภาพร่างตัวข้าพเจ้า เดินท่องอยู่บนที่ราบกว้าง ข้าพเจ้าได้เห็นภูเขาลูกหนึ่ง ปรากฏเด่นเป็นรูปภูเขาไฟที่ได้ระเบิดแล้ว ความอยากรู้อยากเห็น จึงเดินตรง และปีนป่ายขึ้นไปจนถึงปากปล่อง มองดูโดยรอบก็มีลักษณะรูปร่างอย่างที่ข้าพเจ้าเคยเรียน และเคยเห็นมาจากภาพในหนังสือต่าง ๆ ไม่มีอะไรพิสดาร แต่มีสิ่งหนึ่งทำให้ข้าพเจ้าเพ่งพิจารณาและใช้ความสังเกตด้วยความตั้งอกตั้งใจ เนื่องจากในความลึกของปล่องภูเขาไฟ มีเสียงดังเป็นคลื่นอย่างแรง เป็นเสียงของไฟที่กำลังลุกโหมอย่างหนัก ดังก้องขึ้นและก้องขึ้น แต่ไม่ปรากฏมีควันไฟหรือความร้อนอย่างหนึ่งอย่างใด มากระทบประสาทและร่างของข้าพเจ้า ด้วยความพิศวงอยากรู้อยากเห็น ข้าพเจ้าเพ่งมองลงไปภายในปล่อง ข้าพเจ้าเห็นความสว่างของเปลวไฟ ลุกแดงจนเป็นสีขาว มาตามส่วนโค้งของพื้นเพดานถ้ำ และหยุดอยู่เพียงนั้น ผิดกับการลุกไหม้ไม่ว่าจะเป็นการไหม้ของวัตถุใด ๆ เปลวไฟจะต้องพวยพุ่งขึ้นสูง ภายในก้นปล่องข้าพเจ้าคาดว่าคงใหญ่โตมาก เนื่องจากข้าพเจ้าได้เห็นแต่เพียงเสี้ยวเดียว ข้าพเจ้าสันนิษฐานว่าโดยทั่วไปคงมีสภาพเหมือนกับที่ข้าพเจ้าได้เพ่งเห็นเฉพาะตรงหน้า ข้าพเจ้าคำนวณได้เพียงว่าลึกมาก และ ณ ศูนย์กลางที่อยู่ภายในปล่อง มีแท่นหินใหญ่กว้างเป็นรูปวงกลมยอดตัด และจะด้วยเหตุประการใดข้าพเจ้าก็ไม่อาจจะทราบ ร่างข้าพเจ้าลอยละลิ่วจากยอดปล่องลงสู่แท่นหินที่ปรากฏ โดยข้าพเจ้ามิได้รับบาดเจ็บแต่ประการใด ข้าพเจ้ามองโดยรอบปรากฏว่าเปลวไฟที่พุ่งมาตามส่วนโค้งที่ข้าพเจ้าเห็น ขณะยืนอยู่ที่ปากปล่อง มีอาณาเขตกว้างใหญ่ไม่อาจจะประมาณได้ จากที่ข้าพเจ้ายืนมีทางลาดลงไปสู่เพลิงสีขาว ซึ่งกำลังพุ่งออกมาอย่างหนาแน่น จนบังเกิดเสียงดังก้อง ข้าพเจ้าสังเกตเห็นส่วนว่าง ที่พอจะเล็ดลอดลงไปดูให้ใกล้ที่สุดเท่าที่จะใกล้ได้ เนื่องจากความร้อนมิได้มากระทบร่างของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าคิดจะพยายามเคลื่อนจากที่ข้าพเจ้ายืน โดยนำตัวไหลลงไปตามทางที่ลาด จนสามารถเห็นสิ่งที่อยู่ภายในช่องว่าง ภายใต้การพวยพุ่งของเพลิงอันประหลาด

และน่าสยดสยอง ข้าพเจ้าต้องการจะทราบเหตุและจุดของต้นเพลิงการพวยพุ่งขึ้นในระดับเดียวกัน เสมือนมีอำนาจลึกลับบังคับ อีกประการหนึ่งข้าพเจ้ากำหนดว่า จะมีอย่างหนึ่งอย่างใดถูกเผาผลาญ มิฉะนั้นจะไม่มีการลุกไหม้อย่างดุดันและน่าสยดสยอง ฉับพลันข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามีพลังสูงสุดและมหาศาล ดีดจากใต้แท่นหินใหญ่ที่รองรับตัวข้าพเจ้าอยู่ การดีดทำให้รู้สึกว่าเกิดจากใช้นิ้วสองนิ้ว ทำให้ข้าพเจ้าลอยพุ่งขึ้นด้วยความเร็ว ไม่อาจจะประมาณได้ ส่งแรงให้ข้าพเจ้าลอยหลุดตกลงมาสู่ ณ ที่ราบเดิม พลันข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวตื่นจากการฝัน ที่แสนสุดจะพรรณนา

ข้าพเจ้านำเรื่องนี้ไปเรียนปรึกษาต่อสงฆ์ผู้ทรงวิทยาคุณ (ขอสงวนนาม) ก็ได้รับคำชี้แจงว่า สถานที่ที่ไปพบ คือ อเวจีมหานรก หรือนัยหนึ่งเรียกในภาษาบาลีว่า อนันตริยกรรม ซึ่งจะต้องทนรับการทรมานไม่มีที่สิ้นสุด ท่านเองก็เคยถูกพาไปชมโดยมีอาสนะรองรับ และตัวท่านเองก็ไม่ได้รับความร้อนแต่อย่างใดเยี่ยงข้าพเจ้า ท่านเองก็สงสัย และได้รับคำอธิบายว่า นี่เป็นที่ต่ำสุดแล้ว เรียกว่าอเวจีมหานรก คือลงไปแล้วไม่มีทางขึ้นการที่ข้าพเจ้าได้ลงไป เป็นการลงไปโดยอำนาจขององค์ที่ข้าพเจ้าเคารพ การร้อนจึงไม่มีบังเกิดขึ้นและไม่มีอันตราย โดยพระมหากรุณาธิคุณให้ข้าพเจ้าได้ไปเห็นความจริง ไม่เป็นคำบอกเล่า แต่ให้ไปเห็นด้วยตนเอง เป็นการเปรียบเทียบเหมือนฉีกโลกออกเป็นสองซีก ก็จะได้ปรากฏความลึก ซึ่งไม่อาจประมาณได้ สัตว์นรกซึ่งได้รับกรรมอยู่ ณ ที่นี้ แม้แต่องค์พระมาลัยเจ้าก็โปรดได้เพียงให้เห็นเสมือนสะเก็ดประกายไฟปรากฏเพียงแวบเดียวแล้วลับไป การทนทุกข์ในอเวจีมหานรกจะเป็นเยี่ยงนี้ชั่วนิรันดร ●

5. เมืองศรีเทพ

วันอาทิตย์ที่ 2 กุมภาพันธ์ 2529 เวลาแปดโมงเช้าเศษ ข้าพเจ้าและผู้ติดตามถือจิตในธรรม รวม 10 คน ได้เดินทางโดยรถยนต์นั่งชนิดตู้ 12 ที่นั่ง จุดหมายคือการเยือนเมืองศรีเทพเป็นกรณีพิเศษ เมืองศรีเทพตั้งห่างลำน้ำป่าสักประมาณ 150 เส้น การเดินทางใช้ถนนกรุงเทพฯ–เพชรบูรณ์ เมืองศรีเทพสร้างโดยขอม อยู่ในบริเวณป่าแดง ที่ราบ ยานพาหนะแล่นผ่านลำนารายณ์–ไชยบาดาล ครู่ใหญ่ก็เข้าเขตเมืองศรีเทพ ผ่านตลาดสดซึ่งติดตอนเช้ากับตอนเย็น มีการซื้อขายกันขวักไขว่ หลังจากหยุดพักรถ

จัดซื้ออาหารสดไปมอบให้เจ้าหน้าที่เป็นยามรักษาเพื่อช่วยเหลือค่าครองชีพตามสมควร รถผ่านตลาดมาได้สักครู่ก็เลี้ยวขวาตรงป้ายซึ่งเขียนไว้ชัดเจนว่า "วนอุทยานเมืองศรีเทพ" ถนนลูกรังตัดตรงไปยังเมืองศรีเทพ ณ บริเวณจุดหนึ่งซึ่งปลอดคนและยานพาหนะ ข้าพเจ้าและผู้ติดตามก็ได้พบกับธรรมชาติอย่างน่าพิศวง ห่างจากด้านหน้ารถ มีสายลมหมุนกวาดผงดินทรายสีแดงฟุ้งขึ้นเป็นเกลียวใหญ่ เริ่มจับกลุ่มหมุนก่อตัวตรงกลางถนน โดยใบไม้ริมทางมิได้กระดิกแม้แต่หนึ่งใบ แล้วสิ่งประหลาดที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน ก็เคลื่อนหลีกเข้าข้างทาง ขณะที่ยานพาหนะของข้าพเจ้าวิ่งใกล้เข้ามา แล้วพลันสลายเมื่อระยะกระชั้นชิด ก่อนจะถึงประตูเมืองชั้นนอก ก็พลันบังเกิดสิ่งประหลาดอย่างเดิมเป็นซ้ำสอง ครั้งนี้ลมหมุนแรงเป็นเกลียวแต่เล็กกว่าครั้งแรก มีความแรงสูงประดุจน้ำที่ฉีดออกจากเครื่องสูบน้ำ สูงประมาณ 10 เมตร หมุนนิ่งอยู่กึ่งกลางทางที่จะเข้าสู่ประตูเมือง ข้าพเจ้ามองดูด้วยความประหลาดใจ เมื่อเห็นครั้งแรกคิดว่ามีผู้ใช้เครื่องสูบฉีดน้ำมาใช้รดหรือพ่น เพื่อให้ความสะดวกต่อผู้สัญจรไปมาเยือนวนอุทยานเมืองศรีเทพ เมื่อรถวิ่งใกล้เข้าจึงรู้ว่าเป็นสายลมหวนคล้ายกับสิ่งมีชีวิต ลมหวนซึ่งพุ่งตั้งสูงได้เคลื่อนจากจุดที่บังเกิดย้ายตัดข้ามไปด้านขวาชิดขอบทาง พลันลดต่ำลง เห็นกันได้ถนัดเมื่อรถถึงจุด ณ ที่ลมหวนกำลังลดระดับ ก็หายวับโดยปราศจากร่องรอย ข้าพเจ้าเพ่งดูตั้งแต่เหตุเริ่มจนเหตุจบลง นี่หรือคือการต้อนรับในการมาเยือน เนื่องจากข้าพเจ้าได้นั่งกำหนดจิต อุทิศทาน กุศล บารมี ให้แด่มวลวิญญาณทั้งใหญ่น้อย ซึ่งยังคงมีสิงสถิตอยู่ภายในเมืองโบราณ ขอได้โมทนารู้และรับ ให้หลุดพ้นจากวิบากกรรมในอดีตชาติ เสวยสุขตามควรแด่กุศลวิสัยถ้วนทั่วทุกมวลวิญญาณ การกระทำกุศลจิตครั้งนี้ ข้าพเจ้ามั่นใจว่ายังมิได้มีผู้ใดซึ่งผ่านไปมาได้กำหนดอุทิศเยี่ยงจิตในธรรมปฏิบัติ การมาของข้าพเจ้าจึงมีเหตุอันแสนประหลาดบังเกิดขึ้นเสมือนเป็นการตอบรับรู้ สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นเช่นนั้นก็คือ ทางด้านซ้ายมือ ข้าพเจ้าได้เห็นเรือนหรือเพิงโบราณชั้นเดียวไม่ใหญ่โต ใต้ถุนสูง ตรงหน้าประตูมีหญิงอ้วน ผิวดำ ตาพอง ริมฝีปากหนา ผมขาวประปราย กำลังนั่งพับเพียบก้มกราบ ข้าพเจ้าได้ยินคำที่กล่าวโดยถนัด เสียงเครือดังชัดว่า "โอ ท่านก็อุตส่าห์มาโปรดโดยไม่คาด พวกเราเฝ้ารอมานานและก็ได้รับผลสมกับการรอมาแสนนาน" ข้าพเจ้าสะกดใจกลั้นน้ำตา อนิจจากรรมเวรและการผูกพัน แม้จะนานแสนนานก็ยังคงส่งผลเป็นความจริง

รถผ่านเข้าเมืองชั้นใน ซึ่งเป็นจุดสำคัญของตัวเมือง จอดรถไว้ในที่ร่ม นำสิ่งของสดที่ซื้อจากตลาดไปมอบให้เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลสถานที่ นำดอกไม้ธูปเทียน เครื่องบูชาไปจัดตั้งตรงหน้าองค์พระ โดยผู้ขุดพบได้นำไปประดิษฐานก่อนที่จะได้มีการสำรวจเมืองศรีเทพจากกรมศิลปากร พระพุทธรูปปรุนโบราณงาม น่าเคารพ ได้ถูกนำมาประดิษฐานอยู่อย่างโดดเดี่ยวกลางแจ้ง มีกิ่งไม้ทำเป็นเพิงบังแดด กันฝนอย่างพอสังเขป คณะเราช่วยกันจัดดอกไม้ พับบัว จุดเทียนซึ่งนำไปวางตรงหน้าองค์พระ ส่วนที่เหลือก็นำไปวางสักการะบนปรางค์พี่–ปรางค์น้อง ซึ่งสร้างอยู่ไม่ห่างไกลกับที่ประดิษฐานองค์พระ บัวที่จัดเป็นพิเศษก็ให้นำไปวางตามปรางค์และโคกต่าง ๆ จนครบ ตลอดทั้งเมืองชั้นนอกและชั้นใน เฉพาะที่ปรางค์น้อง ข้าพเจ้าได้ถูกท่านผู้ใหญ่ขอให้ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการโดยเฉพาะ ประหลาดที่สุด ณ กลางซุ้มปรางค์ ข้าพเจ้าได้พบและเห็นชายจีนสองคนนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ดำสนิท มีกาน้ำชาและถ้วยวางอยู่ ส่วนชายที่นั่งด้านขวามือ ข้าพเจ้าจำได้ดี ข้าพเจ้ามองอย่างไม่เชื่อสายตา เป็นไปได้หรือที่จะบังเอิญหรือจงใจที่จะต้องได้พบ ข้าพเจ้ายืนนิ่งเนื่องจากชายผู้นั่งด้านขวามือสวมเสื้อคลุมแพรดำ หมวกดำ มีปักยิ้นเป็นสีทองเด่นชัด เฉพาะเสื้อคลุมก็ปักลายเป็นมังกรทองห้าเล็บกำลังผงาดปรากฏอยู่ด้านหน้า ข้าพเจ้าจำได้ เขาคือพ่อขุนบรมเคยไปด่าว่าข้าพเจ้าอย่างมีความเคืองแค้นสุดอดกลั้น ซึ่งเขาตามไปด่า กล่าวบริภาษอย่างไม่หยุดยั้ง ณ วัดเขาดิน จังหวัดพระนคร–ศรีอยุธยา เมื่อประมาณ 10 ปีเศษ ข้าพเจ้ารู้ตัวว่าเป็นฝ่ายผิด ยอมรับคำด่า คำบริภาษการถ่มน้ำลายใส่ข้าพเจ้า คล้ายกับว่าในขณะนั้นถ้าเขาอาจทำร้ายให้ข้าพเจ้าถึงสิ้นชีวิตเขาก็คงจะกระทำได้ ข้าพเจ้ามารู้ความจริงภายหลังว่า เขาและข้าพเจ้าเกี่ยวดองผูกพันกันมาครั้งสมัยน่านเจ้า ข้าพเจ้ามีศักดิ์เป็นน้องร่วมสาบาน เรารบคู่เคียงกันเป็นเวลา 9 ปี แล้วข้าพเจ้าก็เสียชีวิตในการสงคราม ข้าพเจ้ารู้เรื่องในอดีตโดยนิมิต ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นความจริง พี่ชายพ่อขุนบรม คือ "พีโล่โก๊ะ" ข้าพเจ้าศักดิ์เป็นน้อง มีชื่อว่า "ฮงเก้าะเซียง" ปัจจุบันข้าพเจ้าเกิดมาใช้หนี้กรรม ชีวิตที่ได้ถูกข้าพเจ้าทำลาย จนกว่าจะหมดสิ้น ตามที่ท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิตได้เคยกล่าวให้ข้าพเจ้าปฏิบัติ แต่ข้าพเจ้าลืมผู้พี่ในอดีตเนื่องจากข้าพเจ้าไม่สามารถระลึกชาติได้ การกระทำกุศลใด ๆ ข้าพเจ้ามิเคยอุทิศให้เลย มารู้ภายหลังจึงได้เริ่มกระทำอุทิศให้ ฉะนั้นการพบ ณ ปรางค์น้องเมืองศรีเทพ เขาจึงเพียงมองข้าพเจ้าเป็นปกติ เขาจิบน้ำชา คุยกับชายที่นั่งข้างซ้าย พร้อม

ชี้มือมาที่ข้าพเจ้า และพูดคล้ายจะบอกเล่าเรื่องราว คงจะเกี่ยวกับข้าพเจ้าโดยตลอด ข้าพเจ้าเห็นเป็นเวลาสมควร จึงกำหนดจิตกล่าวอำลาและรู้ได้โดยกระแสพลังว่า ตรุษจีนปีนี้ ข้าพเจ้ามีหน้าที่ช่วยเพิ่มเติมให้กุศลแด่เขาผู้พี่ร่วมสาบานอีก ตามธรรมเนียมในอดีตชาติ ข้าพเจ้าให้รถแล่นออกจากเมืองศรีเทพเวลาประมาณ 16.00 น. รู้สึกดีใจและเบาใจ ไม่เสียเวลาในการที่ได้มาเยือนเมืองศรีเทพโดยได้รับประโยชน์สองทางคุ้มแก่การมาอย่างไม่คาดฝัน

ข้าพเจ้าเคยกระทำประกอบการกุศลให้แก่ผู้พี่ พ่อขุนบรม ณ วัดนิเวศธรรม-ประวัติ ตำบลบางปะอิน 2 ครั้ง โดยลงชื่อใบโมทนาบัตร รวมกับการปล่อยปลาช่อนที่ยังมีชีวิตอยู่ รวมเป็นเงิน 30,000 บาท และจะยังกระทำให้ต่อไปตามโอกาสอันควร

อนึ่ง การที่ข้าพเจ้าได้รู้ถึงอดีตชาติ ข้าพเจ้าได้รับนิมิตเป็นเรื่องราวต่อเนื่องโดยพระมหากรุณาธิคุณขององค์สูงสุดฯ ที่เปิดให้เห็นเรื่องราวอย่างชัดเจนถึงอดีตชาติซึ่งข้าพเจ้าโดยตนเอง มิสามารถจะรู้ได้ ●

6. วิญญาณเจ้าของที่ดินเดิม

วันเสาร์ที่ 8 มิถุนายน 2528 ข้าพเจ้ากับผู้ปฏิบัติหญิงได้เดินทางไปที่บ้านก้นอ่าว จังหวัดระยอง เพื่อปรึกษาถึงสถานที่และงาน ซึ่งจะมีขึ้นในวันอาสาฬหบูชา ปี พ.ศ. 2528 ขณะนั้นเวลาบ่าย 2 โมง 10 นาที ข้าพเจ้ารู้สึกปวดปัสสาวะ ไม่อยากเดินขึ้นไปบนเรือนพัก จึงใช้วิธีง่าย ๆ ลุกจากเก้าอี้ เดินเลียบไปตรงเขตรั้วหลังบังกะโล ณ ใกล้เขตรั้วซึ่งห่างจากจุดที่นั่ง ไกลพอสมควร ข้าพเจ้าก็ทำการถ่ายปัสสาวะ ทันใดข้าพเจ้าก็เห็นชายวัยเลยกลางคนนั่งทอดขาวางอารมณ์อยู่บนขอนไม้ ใส่เสื้อกล้ามธรรมดา นุ่งโสร่ง ทอดสายตาไปข้างหน้าอย่างไม่มีความหมาย ว่ามีข้าพเจ้าได้ทำธุระถ่ายเบาอยู่ไม่ห่าง ข้าพเจ้าก็แปลกใจที่เขานั่งนิ่งสนิท คล้ายทำนองใช้ความคิด โดยไม่แยแสในการมาและการกระทำของข้าพเจ้า พอข้าพเจ้าทำธุระเสร็จเขาก็หายไปจากสายตาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเดินกลับไปถามผู้มีหน้าที่เฝ้ารักษาสถานที่ ก็ได้รับคำชี้แจงว่า ลักษณะรูปร่างหน้าตาและการแต่งตัวของชายที่นั่งบนขอนไม้ ใกล้ชิดกับที่ข้าพเจ้าไปปัสสาวะ มีชื่อว่านายประเสริฐ เดิมเป็นเจ้าของที่ดินภายในบริเวณนี้ทั้งหมด โดยมาหักร้างถางพงอยู่

ตามปกติสุข และเสียชีวิตไปนานแล้ว ข้าพเจ้ามีหน้าที่ปฏิบัติเยี่ยงเคย กล่าวคือทำกุศล อุทิศทานบารมีให้ ตั้งแต่วันที่เขาได้มาปรากฏให้เห็นตลอดไป ตามความปรารถนาของวิญญาณที่มาปรากฏ เพื่อหลุดพ้นและอุบัติในชาติใหม่ ซึ่งไม่อาจจะรู้หรือกำหนดได้ตามกฎแห่งการหมุนเวียนของวิบากกรรมหรือกุศลกรรม ●

7. การฆ่าสัตว์เป็นบาปกรรม อาจเชื่อมโยงทำให้ทรมานและถึงแก่ชีวิต

วันที่ 7 มกราคม 2529 ได้มีชายร่างกายล่ำสันมาพบข้าพเจ้า บอกกล่าวชื่อเสียงและที่อยู่ให้ข้าพเจ้าทราบ เขามีชื่อว่านายอรุณ มีอาชีพเป็นพรานป่าสมัครเล่นมาตั้งแต่วัยรุ่น โดยเดินทางไปจังหวัดกาญจนบุรี ใช้ชีวิตล่าและล้มสัตว์ มิว่าจะเป็นสัตว์ชนิดใด ถ้าเขาสามารถล้มสัตว์นั้นได้ ก็จะกระทำเพื่อนำมาเป็นอาหารเลี้ยงครอบครัว ตลอดจนเพื่อนฝูงที่มีนิสัยชอบล่า และมาชักชวนให้เขาร่วมในการล่า เขาปฏิบัติเช่นนี้มานานประมาณ 10 ปี สัตว์ที่ถูกเขาล่า มีเก้ง กวางทั้งใหญ่และเล็ก ตลอดจนเคยยิงช้าง และจับได้สัตว์น้ำซึ่งเป็นปลาขนาดใหญ่ การขอดเกล็ดต้องใช้ขวานโยน จึงสามารถขอดเกล็ดได้ตลอดทั่วตัว เขาได้ปฏิบัติเยี่ยงนี้ติดต่อมาโดยตลอด โดยมิได้คำนึงนึกถึงบุญบาป เวรกรรม เขาเริ่มป่วยเมื่ออายุประมาณ 50 ปี และได้รับการทรมานเนื่องจากร่างกายมีอาการป่วยชา เริ่มจากปลายเท้าเรื่อยขึ้นมาตลอดลำตัวทีละน้อย ๆ เท้าและมือทั้งสองข้างสั่นกระตุกอย่างแรง โดยเขาไม่อาจบังคับได้ เวลาเนิ่นนานเข้าการสั่นก็รุนแรง นอกจากเวลาหลับสนิทอาการดังกล่าวก็จะหยุด พอรู้สึกตัวตื่นการสั่นก็จะบังเกิดขึ้นเป็นเช่นนี้ตลอดมา เขาได้เคยรับการรักษาแผนปัจจุบัน โดยการเจาะสมองหาสาเหตุ 2 ครั้ง แต่ก็มิได้มีผล ตลอดจนให้แพทย์แผนโบราณทำการบำบัด ก็คงไม่ได้รับผลเช่นกัน เขาได้ถูกนำไปรับการรักษาจากโรงพยาบาลมีชื่อ 3 แห่ง ผลคงเป็นเช่นเดิม เป็นการทรมานจิตใจและร่างกาย ความหวังชิ้นสุดท้าย เขาได้มาพบกับข้าพเจ้า จิตในธรรม ข้าพเจ้าได้บอกกล่าวถึงวิบากกรรมที่เขาได้ปฏิบัติมา ตรงกับอาชีพเดิมซึ่งเขาได้กระทำไป ข้าพเจ้า จิตในธรรม แนะให้เขาชดใช้หนี้เวร อันแสนหนักนี้ ตามกฎและวิถีของกรรม ซึ่งข้าพเจ้าจะเป็นผู้กระทำให้ และมั่นใจว่าวิบากกรรม ซึ่งมีบังเกิดขึ้นอย่างแรง

และต่อเนื่อง จะผ่อนคลายจนหายเป็นปกติ โดยวิธีการที่ข้าพเจ้าติดต่อเห็นได้ด้วยสายตา ถึงการสั่นและการหยุด และการสั่นอย่างแรง เป็นการสอบถึงการตอบรับและการปฏิเสธ ก่อนเขาลากลับ ข้าพเจ้าให้ยาไปกินบำบัดทางด้านสมองและประสาท เวลาล่วงเลยมาไม่เกิน 7 วัน เขามาพบข้าพเจ้าพร้อมด้วยบุตรสาวและบุตรชาย ต่างแสดงความยินดีที่อาการป่วยของเขาเริ่มทุเลาลง ข้าพเจ้าถามว่า ยาที่รับมาจากสถานพยาบาลแห่งหนึ่งต้องจ่ายเงินตลอดมา รู้หรือไม่ว่าเป็นยาชนิดใด ได้รับคำปฏิเสธว่าไม่ทราบ

อีกไม่กี่เวลาเขาก็มาพบข้าพเจ้าอีก การสั่นบรรเทาลงมาก แม้ในขณะที่กำลังสั่น เมื่อข้าพเจ้าใช้นิ้วกด การสั่นจะช้าและหยุดลง ข้าพเจ้าได้ไตร่ตรองไว้แล้วถึงการที่จะใช้หนี้กรรมด้วยทุนทรัพย์ส่วนตัวของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้กำหนดถึงจำนวนที่ข้าพเจ้าจะต้องปฏิบัติให้แก่มวลสัตว์ซึ่งถูกเขาทำลาย เขาปฏิเสธว่าเป็นจำนวนสูงเกินกำลังที่เขาจะกระทำได้ เขาจะขอผ่อนกระทำเป็นรายเดือน ๆ ละ 1,000 บาท ซึ่งขัดกับเจตจำนงที่ข้าพเจ้าให้สัจจะวาจาไว้แด่สัตว์ทั้งหลายที่เขาได้ทำลาย การกระทำข้าพเจ้าจะกระทำเพียงในครั้งเดียว เพื่อให้หมดสิ้นกันในชาตินี้ ถ้าจะกระทำอย่างที่เขากำหนดเวลาจะเนิ่นนานจนเกินควร วิบากกรรมก็จะยังคงมีการผูกพันอีกตลอดไป อาจเกิดเป็นอันตรายได้ เมื่อเขาไม่สามารถจะกระทำได้ภายในครั้งเดียว ข้าพเจ้าก็จะเป็นผู้กระทำให้ โดยเขาไม่ต้องกระทำตามวิธีการที่เขาและบุตรได้ร่วมกันปรึกษา เขาบอกว่าเขาเกรงใจข้าพเจ้ามาก ที่ข้าพเจ้าจะต้องออกค่าใช้จ่ายแทนเขาทั้งหมด ซึ่งเขามีความละอายใจที่นำทุกข์มาให้ข้าพเจ้า และมีเหตุขัดข้องอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องยาของโรงพยาบาล ซึ่งเขาหยุดไม่ได้ ถ้าเขาหยุดเขาจะนอนไม่หลับ เป็นการทรมานกายและใจ เขาจะต้องกินยาดังกล่าวตลอดไปเพื่อให้หมดความรู้สึก การหลับโดยหมดความรู้สึกก็เท่ากับการตาย และได้รับการทรมานโดยไม่ทราบหรือรู้ว่าจะสุดสิ้นในเดือนใด ปีใด ข้าพเจ้าซักถามถึงยาซึ่งเขาไม่สามารถจะเลิกได้ เขาเล่าถึงขนาด สี และการใช้รับประทานก่อนนอน ไม่ว่าในเวลากลางวันหรือกลางคืน ข้าพเจ้าซักว่า เม็ดยามีตัวเลขกำกับด้วยหรือเปล่า เขาตอบรับว่ามี เนื่องจากได้ใช้มาเป็นเวลานานมาก จึงได้สังเกตเห็น ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่า ทางโรงพยาบาลได้ใช้ยาระงับประสาทอย่างแรง มีขนาดตั้งแต่ 2 มิลลิกรัม ขึ้นไปจนถึง 10 มิลลิกรัม เขาติดยากล่อมประสาทไปแล้ว ไม่มีทางใดจะแก้ได้ จนกว่าจะสิ้นชีวิต โดยมีวิบากกรรมผูกพันต่อไปในภพชาติ ซึ่งเขาจะต้องบังเกิดมาใช้หนี้เวรโดยหมดทางที่จะช่วยเหลือ ●

8. ความเป็นมาในอดีตชาติ

ประมาณ 10 ปีเศษมาแล้ว ข้าพเจ้าได้ไปร่วมทำกุศลกับท่านผู้ใหญ่ ณ วัดเขาดิน ในเขตพระนครศรีอยุธยา วัดดังกล่าวตั้งอยู่ทางด้านขวามือของถนนสายเอเซีย ลึกเข้าไปพอสมควร เฉพาะตัวโบสถ์และศาลา มีสะพานเชื่อมโยง และ ณ ที่โบสถ์นี้ ชาวบ้านได้กล่าวเล่าให้ฟังว่า มีปีศาจแต่งชุดสีแดงสิงอยู่ ข้าพเจ้าใคร่จะพิสูจน์ จึงหลบออกจากศาลาที่ท่านเจ้าอาวาสและท่านผู้ใหญ่กำลังนั่งสนทนากัน ข้าพเจ้าหลบไปนั่งอยู่หน้าประตูก็ไม่มีสิ่งใดปรากฏ ขณะนั้นเป็นเวลาบ่าย พลันข้าพเจ้าก็เห็นเกี๋ยวหลังหนึ่ง มีชายไว้ผมยาว แต่งกายด้วยผ้าสีขาวไม่สวมเสื้อ 8 คน แบกเกี๋ยวเข้ามาทางหน้าวัด เลี้ยวตัดมาหยุดตรงสะพานที่เชื่อมจะไปโบสถ์ ซึ่งข้าพเจ้ากำลังมองดูอย่างไม่เข้าใจ ภายในเกี๋ยวมีชายรูปร่างแข็งแรง หน้าตาเป็นชาวจีน แต่งชุดดำ บนศีรษะสวมหมวกสีดำมีปีก 2 ข้าง เป็นลายทอง เขาเพ่งมองข้าพเจ้าด้วยสายตาแสดงถึงความโกรธอย่างแสนสุด ขณะที่เกี๋ยวหยุด เขายกเท้ากระทืบบนพื้นเกี๋ยวอย่างแรง ยกมือสั่นเทิ้มด้วยโทสะจริต ชี้ตรงมาที่ข้าพเจ้า มีเสียงบริภาษข้าพเจ้าด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด การบริภาษและชี้หน้าข้าพเจ้าติดต่อกันตลอด ร่างทั้งร่างสั่นเทิ้ม เสียงที่เขาด่าและบริภาษข้าพเจ้าฟังไม่ออกว่าเป็นภาษาใด เขาก้าวลงจากเกี๋ยว เดินกลับไปกลับมาโดยไม่ได้มีการหยุดบริภาษหรือด่า เวลาล่วงไปข้าพเจ้าประมาณว่าไม่ต่ำกว่า 10 นาทีที่ข้าพเจ้าถูกด่าโดยไม่รู้เรื่อง เขายกมือชี้ตรงมาที่ข้าพเจ้าซึ่งกำลังลุกยืนดูและฟัง ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่า เขากับข้าพเจ้ามีข้อเคืองขุ่นกันด้วยประการใด เขายกมือทุบที่หน้าอกของเขา แล้วชี้กลับมาที่ข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าคาดหมายว่า เขากับข้าพเจ้าคงจะมีการผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง และข้าพเจ้าคงเป็นฝ่ายได้กระทำผิด เขาจึงตามมาพบข้าพเจ้า แล้วเขาก็กลับขึ้นไปนั่งบนเกี๋ยว เกี๋ยวถูกหามยกขึ้น เขาหันกลับมามองข้าพเจ้า ยกมือและชี้นิ้วอันสั่นระริกทั้งสองข้างชี้มาที่ข้าพเจ้าข้างหนึ่ง และอีกข้างหนึ่งชี้ที่ตัวเขา แล้วเกี๋ยวก็เคลื่อนหายลับไปจากสายตา

ข้าพเจ้าลืมเรื่องนี้โดยไม่ได้เอาใจใส่ เนื่องจากไม่เข้าใจและไม่เคยเล่าหรือสอบถามผู้ใด เวลาล่วงเลยมาเป็นปี คืนวันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้าหลับก็ฝันว่า ข้าพเจ้าอยู่ในเครื่องแต่งกายคล้ายนักรบจีนและกำลังยืนอยู่บนหอรบ มีเสียงกล่าวเป็นภาษาที่ข้าพเจ้าเข้าใจด้วยจิตว่านี่คือหอรบ แล้วปรากฏมีมือ ๆ หนึ่งเลื่อนบังตาให้กว้างออกไป เสียงพูดดังต่อไปว่า ดูอดีตของเจ้าในสมัยโบราณกาล ภาพที่ปรากฏนอกหอรบ ข้าพเจ้าเห็น

ทุ่งกว้างใหญ่ มีกระโจมตั้งอยู่เต็ม จนไม่อาจประมาณได้ บนยอดกระโจมมีธงหลากสีปักอยู่ทั่ว ข้าพเจ้าเห็นแล้วก็ยังไม่เข้าใจ เสียงลึกลับกล่าวต่อไปว่า ให้ลงไปข้างล่างแล้วเดินตรงไปจะได้รู้ความจริง ข้าพเจ้าปฏิบัติตาม เสียงสั่งให้เลี้ยวขวา ซ้ายมือข้าพเจ้าเป็นคูใหญ่ มีไม้ขวากปักอยู่ตลอดทั่ว แล้วเสียงประหลาดก็ดังขึ้น ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินตามคำสั่งอันลึ้ลับชี้แจงโดยที่ข้าพเจ้ายังไม่อาจเห็นตัวได้ นี่คือที่เก็บเสบียงอาหารใช้ในการทำสงครามกู้ชาติ 9 ปี ตัวเจ้ามีตำแหน่งเป็นแม่ทัพควบคุมและส่งเสบียงในสงครามครั้งนี้ ตัวเจ้าชื่อว่า ฮงเก้าะเซียง และเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับแม่ทัพหลวงร่วมรบจากน่านเจ้าจรดลงมาถึงสิบสองจุไทย ขณะนั้นข้าพเจ้ากำลังเดินผ่านประตู ก็มีสะพานไม้ ลอยทอดข้ามคูออกมาโดยไม่เห็นการกระทำว่าเกิดขึ้นได้ด้วยประการใด และตรงหน้าประตูที่เปิด มีชายชราแต่งกายสีขาวคล้ายคนจีน สวมหมวกสีขาว ขนตาสีขาวยาวห้อย หนวดและเคราก็มีสีขาวยาว มือขวาถือพัดสีขาวโบกไปมาช้า ๆ แม้แต่รองเท้าก็มีสีขาวดุจเดียวกัน ท่านผู้เฒ่าก้าวเดินใกล้เข้ามา เสียงเรียกข้าพเจ้าได้ยินฉนัดฮงเก้าะเซียง แล้วก็ยิ้มน้ำเสียงและสีหน้าบ่งชัดถึงความดีใจที่ได้พบข้าพเจ้าก่อนที่จะมีเหตุการณ์ดำเนินต่อไป ข้าพเจ้าพลันก็สะดุ้งตื่น เนื่องจากปวดปัสสาวะจนทนไม่ไหว ข้าพเจ้าเพียงรู้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำการฆ่า ล้างชีวิตมนุษย์มามาก ครั้นบังเกิดมาในปัจจุบันชาติ ข้าพเจ้าจึงต้องออกจากบ้าน ตกยากลำบากมาช้านานจนสุดที่จะกล่าวได้ แม้ข้าพเจ้าจะกำเนิดในตระกูลที่สูงก็ต้องระหกระเหินออกไปรับกรรม ต้องอดต้องอยาก เป็นคนรับจ้างขนของ ตักน้ำ แจวเรือ ซึ่งข้าพเจ้ามิเคยได้ย่อท้อ ข้าพเจ้าหนีไกลไปจากบ้านเดิม ข้าพเจ้าระลึกอยู่ในใจว่า เมื่อเราต้องเล่นละครบทนี้ก็จะต้องตีบทให้แตก ผู้ดูแลกำกับการแสดงก็จะเปลี่ยนบทบาทให้แก่เรา ข้าพเจ้าจึงอดทนต่อสู้และภายหลังสุด ก็ได้รับความปรานีจากองค์สูงสุดฯ ให้ข้าพเจ้าผ่านการทดลองใช้กรรมอย่างหนักเพื่อให้หมดเวรสิ้นกรรมที่ได้ฆ่าล้างชีวิตผู้อื่นมาเป็นเวลายาวนานนับปี ข้าพเจ้าได้ขยับเลื่อนฐานะพ้นจากความอดอยากโดยได้รับความอุปการะในเบื้องต้นจากพ่อค้า ซึ่งมีกิจการใหญ่พอสมควร เขาเปิดบัญชีให้ข้าพเจ้าโดยไม่จำกัด จากผลของการซื่อตรงเกี่ยวกับการเงินซึ่งเขาตัดบัญชีให้ข้าพเจ้าไปดำเนินกิจการ และต่อมาก็ได้มีผู้มาประมูลตัวให้ข้าพเจ้าแยกตัวไปร่วมทำงานกับเขา ณ ที่ใหม่ ข้าพเจ้าปฏิเสธไม่ยอมรับสินน้ำใจที่เขาจะมอบให้แก่ข้าพเจ้า ต่อมาข้าพเจ้าก็ไปสอบได้รับราชการในกรมรถไฟ ข้าพเจ้าอยู่ได้ 5 ปี ก็ขอลาออกเนื่องจากข้าพเจ้าเป็นคนมีโทสะแรง หากอยู่ต่อไปก็จะเกิดเรื่องเป็นคดี ข้าพเจ้า

หวนกลับมาทำงานส่วนตัวกับเพื่อนร่วมโรงเรียนเดียวกัน ท่องเที่ยวไปเกือบทั่วประเทศ แล้ววันหนึ่งข้าพเจ้าก็ต้องมีอันเป็นให้จากกัน ชะตาหมุนเวียนสูงขึ้น ข้าพเจ้าได้เข้าทำงานในบริษัทใหญ่แห่งหนึ่งเกี่ยวกับการเดินเรือรอบโลก ในตำแหน่งผู้รักษาเงินเป็นจำนวนล้านโดยมิต้องมีเงินประกัน ทำให้ฐานะการเงินดีขึ้น จนสามารถมีที่ดิน ที่อยู่อาศัยโดยสมบูรณ์ ข้าพเจ้าทำงานอยู่จนครบเกษียณอายุ ได้รับการต่อให้อยู่อีกเป็นเวลา 3 ปี ซึ่งในขณะนั้นข้าพเจ้าได้เริ่มปฏิบัติ ประพฤติธรรม เพื่อช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นความอดอยาก ตลอดจนความลำบากในด้านต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้เคยประสบมา เป็นการล้างวิบากกรรมในส่วนตัวของข้าพเจ้าให้คลี่คลายเบาลง ข้าพเจ้าถือปฏิบัติเช่นนี้ตั้งแต่เริ่มเข้าทำหน้าที่เป็นผู้รักษาควบคุมเงิน และได้พบกับองค์ผู้สูงสุดฯ เนื่องในกิจการเกี่ยวกับจิตใจอันเต็มไปด้วยความมั่นคงแห่งสัจธรรม ข้าพเจ้าได้รับพระมหากรุณาธิคุณในตำแหน่งใกล้ชิด ได้รับคำสอนชี้แจง การฝึกเกี่ยวกับพลังแห่งจิต ข้าพเจ้าปฏิบัติมาด้วยความมั่นคง ตลอดจนได้รับการเปิดเผยถึงอดีตชาติและวิบากเดิม ให้ข้าพเจ้ารู้และพิจารณาถึงสาเหตุ ชี้แจงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันเป็นอมตะ ให้ข้าพเจ้ารู้และปฏิบัติ ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้สูญเสียทั้งทรัพย์สินและครอบครัว ได้รับการเจ็บไข้อย่างเอาชีวิตไม่รอดถึง 3 ครั้ง เพื่อทดลองดูน้ำใจว่าข้าพเจ้ายังมั่นคงหรือเปลี่ยนแปลง ข้าพเจ้าได้ยอมรับการทดลองอันแสนทรมาน ซึ่งหากเป็นคนธรรมดาก็คงไม่อาจจะทนทานรับ ข้าพเจ้าคงยึดถือการปฏิบัติ ซึ่งได้รับการสั่งสอนตั้งแต่ในวาระที่แรกพบ ภยันตรายซึ่งเรียงรายเข้ามาเป็นบททดลอง ข้าพเจ้าก็สอบผ่านพ้น องค์ท่านฯตรัสกับข้าพเจ้าว่า สิ่งที่เจ้าสูญเสีย จะได้คืน และสิ่งที่มิหวังว่าจะได้ ก็จะได้รับเป็นรางวัล เจ้ามีหน้าที่จะต้องช่วยทุกข์ผู้อื่นตลอดที่ยังมีชีวิตในโลกมนุษย์ ตัวเจ้ามีหน้าที่อยู่เบื้องบน ใกล้ชิดเรา เวลากลับของเจ้าเราได้กำหนดไว้แล้ว อย่าพึงเสียดายเกี่ยวกับวัตถุ ความฝันที่เจ้าเห็นนั้นเป็นความจริงทุกประการ จงกระทำดีต่อไป เห็นความทุกข์ความลำบากของผู้อื่นเสมือนเป็นของตัวเจ้า เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป เจ้ายังมีเวลาเหลือที่จะปฏิบัติอีกพอสมควร เราจะอยู่กับเจ้าตลอดเวลา เจ้าจะได้ธรรมะที่บุคคลอื่นน้อยนัก แม้พึงปรารถนาที่จะได้ แต่ก็ไม่อาจปฏิบัติให้บรรลุ เมื่อหมดเจ้าแล้วเราก็จะจากไป และต่อไปก็จะไม่มีผู้ใดได้พบเยี่ยงอย่างที่เจ้าได้พบกับเรา อย่าลืมคำ "จิตในธรรม" ซึ่งเราได้มอบให้อันตรายต่าง ๆ ที่ผ่านมาในชีวิตก็ย่อมเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าเราคือองค์ธรรมในอนาคตกาล ●

9. การป่วยซึ่งแพทย์หาเหตุไม่พบ

ต้นเดือนมกราคม 2529 ได้มีคนป่วยชายอายุประมาณไม่เกิน 40 ปี ทำงานอยู่ในบริษัทของชาวญี่ปุ่น ซึ่งตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ได้มาพบข้าพเจ้าในตอนบ่าย เขามีร่างกายซูบซีดคล้ายปราศจากเลือด เขานั่งลงกราบข้าพเจ้าพลางเล่าถึงการป่วยอันพิสดารซึ่งบังเกิดขึ้นแก่เขา เขาถ่ายอุจจาระไม่สะดวก ตลอดจนเวลาปัสสาวะก็กะปริดกะปรอย ภายในท้องเจ็บปวดและเสียดแทงอย่างแรงด้านชายโครง อาหารรับประทานได้น้อย บางครั้งระหว่างรับประทานก็จะอาเจียน เขาพาตัวไปพบหมอมานับไม่ถ้วน แม้ทางโรงพยาบาลมีชื่อก็เคยไปให้ตรวจ และรับยาจากเจ้าหน้าที่มากินบำบัด หมุนเวียนรักษาดังกล่าวมาประมาณ 10 ปี ก็ไม่มีอาการทุเลาหรือดีขึ้น จนทางบริษัทเตรียมพิจารณาเกี่ยวกับการทำงานของเขา ซึ่งมิเป็นไปตามที่บริษัทกำหนด เขาพยายามมาพบข้าพเจ้าด้วยความหวังครั้งสุดท้าย เขากราบข้าพเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า ขอร้องให้ช่วยเพื่อเขาจะได้หายจากการทรมาน ข้าพเจ้านัดให้เขามาพบข้าพเจ้าใหม่อีกครั้ง เพื่อพิจารณาถึงอาการป่วยตามรายละเอียดที่เขากล่าว ข้าพเจ้าใช้เวลาใคร่ครวญถึงสาเหตุ อาการที่บังเกิดขึ้นติดต่อเนื่องกันด้วยเหตุอันใด แล้วข้าพเจ้าก็คิดตก ข้าพเจ้าเริ่มให้ยาสมุนไพรไทยตั้งแต่ต้นจนจบ เขาทำตามที่ข้าพเจ้ากำหนดให้อย่างเคร่งครัด 7 วันต่อมา เขามาขอยาเพิ่มเติมจากข้าพเจ้า ผิวหน้าสดใสขึ้น อาการต่าง ๆ ที่เคยเป็นก็เริ่มลด ในปลายเดือนมกราคมเขาก็มากราบข้าพเจ้าเล่าให้ฟังถึงการป่วยของเขาว่าบัดนี้ทุเลาลงจนเขาประหลาดใจยังเหลือแต่เพียงเสียวเล็กน้อยที่ชายโครง เขาแทบไม่เชื่อในการเปลี่ยนแปลง ซึ่งปรากฏแก่ตัวเขา ขณะนี้เขาสบายดีเกือบเรียกได้ว่าเป็นปกติ และมั่นใจว่าเขาคงจะหายขาดจากโรคร้ายซึ่งทรมานเขามาถึง 10 ปี และบังเอิญได้ดั้นด้นมาจนพบ ข้าพเจ้าทำให้เขามีโอกาสที่จะอยู่และดำรงในตำแหน่งเดิมของบริษัทจนกว่าจะครบเกษียณอายุ ทุกครั้งที่มาหาข้าพเจ้า เขาจะมีผลไม้ สิ่งของเล็ก ๆ น้อย ๆ ติดมือมาเพื่อแสดงถึงความสำนึกในพระคุณที่เขามีต่อข้าพเจ้า

เรื่องนี้มิได้เกี่ยวกับพลังหรือวิชาการอันเร้นลับ แต่เกี่ยวกับการพิจารณาโดยละเอียดด้วยใจอันบริสุทธิ์ มิได้หวังการตอบแทน ข้าพเจ้ากระทำไปด้วยความเมตตาค่ายาที่ข้าพเจ้าจัดมอบให้เขา ข้าพเจ้าใช้เงินส่วนตัวเพียงเพื่อให้ชีวิตหนึ่งได้รอดพ้นจากความทุกข์ทรมานทั้งกายและใจ เขาจะตอบแทนข้าพเจ้าหรือไม่ ข้าพเจ้ามิได้คำนึง ข้าพเจ้า

เขียนเรื่องนี้เพื่อกราบขอร้องให้ผู้ทำการรักษาคนเจ็บไข้ ได้โปรดมีแก่ใจเอ็นดู สงสารผู้ที่ป่วยด้วยเมตตาจิต

ต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการใช้พลังจิตโดยตรง

วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2529 ได้มีท่านผู้ใหญ่ท่านหนึ่งนำภรรยามาพบข้าพเจ้า กล่าวขอให้กระจายพลังปราณ เนื่องจากสังเกตเห็นว่าผู้เป็นภรรยามีอาการอ่อนเพลีย การเดินก็รู้สึกขัด เมื่อเสร็จธุระแล้วก็อำลากลับ รุ่งขึ้นวันที่ 7 กุมภาพันธ์ เวลาประมาณบ่าย 4 โมง ท่านกับภรรยาก็มาพบกับข้าพเจ้า กล่าวว่าได้นำภรรยาไปให้นายแพทย์แผนปัจจุบันตรวจ ปรากฏว่าเป็นโรคเม็ดโลหิตดำแข็ง อาจเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ หากโลหิตดำส่วนน้อยที่แข็งตัวกระเทือนหลุดออกจากการเกาะเกี่ยว ก็จะไปอุดตันในทางเดินของเส้นโลหิต ทำให้เกิดเป็นอัมพาต กำชับให้ระวังการนั่งและห้ามเดินออกกำลังหรือก้าวเดินอย่างแรง และนำยาให้ไปใช้รับประทาน ทุก ๆ วันนายแพทย์จะกระทำการตรวจเช็คเลือดเพื่อความมั่นใจ ขณะนั้นข้าพเจ้ากำลังนอนเล่น เมื่อได้ยินเสียงดังกล่าวข้างต้น ข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นนั่งขอดูที่เท้าด้านซ้าย จากส้นเท้าตอนล่างไปจนเกือบถึงข้อหัวแม่เท้า ผิวหนังมีสีคล้ำเขียวเห็นชัด ข้าพเจ้าขออนุญาตขอทดลองในวิชาการใช้พลังปราณก็ได้รับการอนุญาต ข้าพเจ้าใช้มือซ้ายทับลงบนผิวหนัง ตลอดรอยที่แสดงถึงการแข็งของโลหิตดำซึ่งกำลังเกาะตัว ข้าพเจ้าน้อมนมัสการถึงพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงมีต่อข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็ทำการส่งพลังปราณเข้าสู่จุดที่แสดงอันตราย 20 นาที พร้อมยกมือออกบอกให้ท่านเจ้าของขาพิจารณาดูการเปลี่ยนแปลง ทั้งสองคนพูดด้วยอาการตื่นเต้น รอยช้ำเขียวหายไปแล้ว ไม่มีเหลืออยู่เลย และลูบคลำเท้าไปจนทั่ว แสดงความยินดีจนเห็นถนัด ข้าพเจ้าบอกว่าวันไหนว่างก็มาพบข้าพเจ้า จะกระทำต่อเพื่อให้เลือดรวมไหลเป็นปกติ กับพยายามเดินออกกำลังขาตามสมควร เขารับคำข้าพเจ้าแล้วก็ลากลับไป

ต่อมาอีก 2–3 วัน ก็ได้นำภรรยาไปให้แพทย์ตรวจตามกำหนดเวลานัดหมาย แพทย์ผู้ตรวจแสดงความประหลาดใจ เมื่อได้รับคำอธิบายถึงการรักษาที่ได้รับจากข้าพเจ้า ทำให้เม็ดโลหิตดำสลายตัว โดยมิได้เป็นอันตรายอย่างเช่นเคยปรากฏ ●

10. การป่วยโดยโรคประหลาด

วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2529 ชายวัย 79 ปี แนะนำตัวต่อข้าพเจ้า หลังจากได้รับเชิญให้เข้าพบ ชายแปลกหน้าร่างสันทัด ท่าทางแข็งแรง แนะนำตนเอง ชื่อนายดำริ ถนอมจิต อดีตปลัดอำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ครบเกษียณเมื่อ พ.ศ. 2510 เขามีโรคประหลาดมา 5 ปีเต็ม ได้ติดต่อทำการรักษาทั้งแพทย์แผนปัจจุบัน มีการตัดเนื้อทำการวิจัย ตรวจโลหิต เปลี่ยนยาบำบัด ก็ไม่บังเกิดผล หันมาทางแพทย์แผนโบราณ อาการก็ไม่ดีขึ้น รักษาต่อเนื่อง นานจนหมดความอดทน เปลี่ยนเป็นขอรับการรักษาจากสำนักสงฆ์มีชื่อหลายแห่ง อาการป่วยก็คงเป็นอยู่เช่นเดิม มีแต่ทรงกับทรุด หันไปรับการรักษาจากเชิญเจ้าเข้าทรงหลายต่อหลายตำหนัก ผลคงเป็นเช่นเดิม จนหมดความศรัทธา ปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม และวันหนึ่งบังเอิญได้อ่านหนังสือ "สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา" จึงพยายามติดตามค้นจนพบสถานที่ซึ่งข้าพเจ้าพักอาศัย อาการป่วยของเขาเป็นโรคน่าประหลาด ปวดคันและเป็นผื่นตลอดร่าง ตั้งแต่ข้อเท้าจนถึงต้นคอและใบหน้า และกำลังจะขึ้นบนศีรษะ เขามีความวิตกจนสุดขีด เนื่องจากเวลาคัน ผิวหนังจะเป็นผื่นหนา แล้วจุดสีแดงจะปรากฏตาม มีน้ำเหลืองเยิ้ม ทำให้แผลที่ถูกเกาขยายออก หลับนอนไม่ได้ การคันจะเริ่มประมาณ 2 ทุ่ม และหยุดหายเวลาใกล้จะค่อนรุ่ง เป็นการทรมานทั้งกายและใจ เขากราบข้าพเจ้า อ้อนวอนขอให้ช่วยเหลือจากโรคประหลาดที่เกิดและทรมานติดต่อจนหมดความอดทน ข้าพเจ้าพิจารณาด้วยพลังจิตในธรรม เห็นพอจะช่วยได้ ทุกข์เขาก็เท่ากับทุกข์ของเรา ข้าพเจ้าจับมือให้พลังชีวิตนานเกือบ 30 นาที เหงื่อเขาไหลเต็มแผ่นหลัง แผ่นอก และจากต้นคอ เขาขออนุญาตถอดเสื้อซึ่งเปียกชุ่มด้วยเหงื่อเพื่อเช็ดตัวให้แห้ง ข้าพเจ้านำน้ำมันของข้าพเจ้าทาถูให้ตลอดร่าง เปิดพัดลมให้สายลมผ่านเบา ๆ นำแก้วบรรจุน้ำมันขนาดหนึ่งช้อนโต๊ะรุ่นเก่า หยดน้ำสุกให้เล็กน้อยเพื่อมิให้เกิดความหนืดในขณะดื่ม แล้วข้าพเจ้าก็ประวิงเวลานั่งสนทนาอยู่ด้วยจนสองทุ่ม จึงอนุญาตให้นำเสื้อมาสวม ข้าพเจ้าถามว่าขณะนี้มีความรู้สึกประการใด ได้รับตอบว่า มีความรู้สึกว่าอาการคันเริ่มบังเกิดเล็กน้อย ข้าพเจ้านั่งนิ่งเพ่งพลังจิตในธรรมเข้าสู่ร่างซึ่งนั่งนิ่งตรงหน้า เวลาผ่านไปเล็กน้อย เขาพลันกล่าวว่าอาการที่กำลังเริ่มบังเกิด ได้หยุดหายอ่อนไป ผิดจากคราวก่อน ๆ เขานั่งรออยู่จนถึงสามทุ่ม การคันและจุดซึ่งเริ่มปรากฏเป็นสีเทาบางก็จางหาย ข้าพเจ้าให้เขากลับ และกำชับไม่ให้อาบน้ำ

จนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น และดื่มน้ำมันที่ผสมให้ไปก่อนอาหารเช้า

วันที่ 25 กุมภาพันธ์ ได้รับโทรศัพท์ว่า ตลอดคืนที่ผ่านมา ไม่มีผื่นคันและจุดสีแดง เขานอนหลับสบาย และมาพบข้าพเจ้าเพื่อเล่าให้ฟังด้วยคำพูด เขามาพบข้าพเจ้าด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แสดงความสุขใจ เขาก้มกราบข้าพเจ้าอย่างนอบน้อม จริงใจ พร้อมพูดว่า "ขอให้ผมเรียกว่าคุณพ่อ และรับไว้เป็นลูกในสายของคุณพ่อ กรุณาอย่าปฏิเสธ ผมจะไม่ลืมพระคุณ คุณพ่อตลอดชีวิตที่ให้ชีวิตใหม่แก่ผู้เป็นลูก วันนี้ขออำลาจะเดินทางกลับไปเมืองชลฯ เพื่อจัดธุรกิจบางอย่างให้สมบูรณ์ เสร็จแล้วจะกลับมาพร้อมปัจจัยเพื่อขอเข้าร่วมในงานเกี่ยวกับการปฏิบัติของคุณพ่อตลอดทุกครั้ง ลูกนำน้ำมันของคุณพ่อที่ยังเหลือติดไปด้วย เนื่องจากได้ปรากฏผลสมจริง ลูกหายสนิทได้อย่างไม่น่าเชื่อ เพียงคืนเดียวกับครึ่งวัน การป่วยเป็นเวลา 5 ปี หายขาดไปได้โดยบุญบารมีของคุณพ่อ เป็นเหตุให้ลูกเข้าใจในการปฏิบัติที่คุณพ่อยึดซึ่งจิตในธรรม และปรากฏความจริง ให้เข้าใจถึงการที่จะเข้าถึงธรรมอันเป็นอมตะ ผู้ใดปฏิบัติผู้นั้นก็รู้ได้ด้วยตนเอง ●

11. กรรมมีจริง

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไปนี้ได้บังเกิดขึ้นในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ขณะนั้นข้าพเจ้ารับราชการอยู่ในกองไฟฟ้าของกรมรถไฟ เป็นกองอิสระแยกงานมาจากกองสื่อสาร ต่อมาข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการในตำแหน่งผู้จัดการโรงไฟฟ้า ซึ่งสร้างขึ้นไม่ห่างไกลจากตลาดฉัตรชัย สถานีหัวหิน เพื่อแก้ไขปรับปรุงกิจการเกี่ยวกับสถานที่พักโรงแรมหัวหิน และพระที่นั่งไกลกังวล ขณะนั้นบ้านพักยังมิได้ทำการก่อสร้าง ข้าพเจ้าจึงไปเช่าบ้านสองชั้น กว้างใหญ่พอสมควร ข้าพเจ้าเปิดด้านล่างเป็นร้านค้า ชั้นบนเป็นที่พักอาศัย เพื่อความสะดวกในการนำสินค้าเข้าร้าน ข้าพเจ้าได้ซื้อเรือใบอ่อน ขนาด 300 ตันเศษ เพื่อบรรทุกสินค้าเข้าออกระหว่างหัวหิน–กรุงเทพฯ กิจการดำเนินไปด้วยดี ระหว่างนั้นสงครามยังอยู่ในสภาพรุนแรง การเดินทางและการส่งรับสินค้าระหว่างกรุงเทพฯ ตลอดทางรถไฟสายใต้อยู่ในระหว่างอันตราย สินค้ายางรถขาดแคลน นายเลื่อน พงศ์โสภณ ได้ให้ความช่วยเหลือข้าพเจ้าเกี่ยวกับยางรถจักรยาน สำหรับรถนั่งและรถบรรทุกเป็นอย่างดี ต่อมาได้มีพ่อค้าหมูชาวจีนทางปราณบุรี มาติดต่อขอให้

รับบรรทุกหมูจากปราณบุรี ไปส่งที่กรุงเทพฯ วันเดินทางออกจากปราณบุรี ทางอำเภอได้ติดต่อขอให้ช่วยรับข้าราชการจำนวน 3 นาย เดินทางร่วมไปด้วย จนถึงกรุงเทพฯ ข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง การเดินทางในทะเลเป็นไปปกติ พลบค่ำก็ถึงเพชรบุรี เรือแวะพักหนึ่งคืน กำหนดพอสว่าง น้ำขึ้น ก็จะออกเรือ และในคืนที่จอดพัก กลางดึกได้ยินหมูที่บรรทุกอยู่ในกระชุร้องและตะกุยเสียงดังก้องจากท้องเรือผิดปกติ ชายจีนเจ้าของหมูตื่นขึ้นพร้อมนำตะเกียงรั้วขนาดใหญ่ประจำเรือ เดินเลียบแคมไปทางท้ายเรือเพื่อหาสาเหตุที่ทำให้หมูร้องก้องและดิ้นตะกุยผิดปกติ พลันก็ได้ยินเขาร้องตะโกนก้อง เป็นเสียงแสดงถึงความวิปริตโดยมิได้คาดคิด เสียงตะโกนดังจนข้าพเจ้าและผู้ร่วมเดินทางตกใจตื่น เนื่องด้วยชายจีนเจ้าของหมูตะโกนขอร้องให้ช่วย "ตายแล้ว อั๊วซี้แน่ ทำไมเป็นเช่นนี้ ลงมาช่วยอั๊วด้วย อั๊วกลัวจนจะบ้าและขาดใจตาย เร็ว ๆ เข้า" ข้าพเจ้าและคณะก็รีบวิ่งไปตามกราบเรือ พร้อมกระโดดย่อลงสู่พื้นท้องเรือ ตะเกียงใหญ่ที่ส่องสว่าง ทำให้เราต้องตะลึง หัวใจแทบหยุดเต้น เป็นไปได้หรือ ภาพอันน่าสะพรึงกลัวเห็นได้ทุกคนอย่างถนัดตา ในกระชุหมูใบบนซึ่งกองอยู่ปรากฏว่าหมูซึ่งบรรจุอยู่ในกระชุตัวยังคงเป็นหมู แต่ส่วนศีรษะหรือหัวหมู เป็นหน้าคนเต็มหน้า ยักคิ้ว หลิ่วตา ทำท่าคล้ายจะพูด แต่ไม่มีเสียง น้ำตาไหลซึมเห็นถนัด จ้องมองคณะเรา มีแววเศร้า บ่งถึงความรู้สึกภายใน เราเพ่งมองจนไม่กะพริบตา แล้วภาพก็กลับคืนเป็นรูปหมูตามเดิม เหตุใดภาพนี้จึงปรากฏขึ้นได้ เฉพาะชายจีนเจ้าของหมู เขาคร่ำครวญพูดด้วยเสียงแหบแห้งว่า ไม่ต้องนำหมูเข้ากรุงเทพฯ ขายที่เพชรบุรีทั้งหมด ค่าเรือคิดเต็ม กลับปราณบุรีจะเลิกเลี้ยงหมู แล้วจะขอบวชล้างบาปล้างกรรม เขาขึ้นบกแต่เช้ามืด ขายหมูได้หมดที่บรรทุกมา เขานำเงินค่าบรรทุกไป–กลับชำระให้ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ขอรับ โดยมอบคืนให้ทั้งหมด เพื่อเป็นการทำกุศลร่วม และภาวนาอุทิศเงินทั้งหมดของข้าพเจ้าให้แก่จำนวนหมูที่ข้าพเจ้ารับบรรทุกมาซึ่งจะต้องถูกนำไปฆ่า ส่วนข้าราชการเพื่อนเดินทาง ก็รวบรวมเงินสมทบในการกุศลที่จะกระทำเพื่อล้างกรรมของเจ้าของหมู แล้วอำลาเข้ากรุงโดยทางรถไฟ ข้าพเจ้านำเจ้าของหมูกลับไปปราณบุรี ด้วยความเต็มใจและปีติในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยอำนาจ อันไม่สามารถจะอธิบายได้ ●

12. สิ่งที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ

เช้าวันเสาร์ที่ 8 มีนาคม 2529 นางนุชจรี ช่อจอหอ พนักงานแถบเขียวประจำโรงงานทอผ้าที่พระประแดง ซึ่งเคยป่วยหนักและได้รับการรักษาจากข้าพเจ้าจนหายสนิท เกี่ยวกับโรคภายในช่องท้อง เมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2529 เฉพาะวันเสาร์ดังกล่าวข้างต้น เธอได้มาหาข้าพเจ้าในตอนบ่าย มีสีหน้าซีดและแสดงความตกใจกลัว เธอละล่ำละลักเล่าว่า ตอนกลางวันวันนี้เธอนอนหลับและฝันไปว่า มีหญิงสาวสวยแต่งกายงาม พร้อมด้วยชายร่างใหญ่ผิวดำ 2 คน หญิงงามผู้นั้นสั่งให้ชายร่างใหญ่ทั้งสองฉุดกระชากตัวเธอจะเอาออกไปจากบ้าน เธอกล่าวคำภาวนาพร้อมสวดมนต์ผิด ๆ ถูก ๆ ด้วยความตื่นเต้น และไม่อาจสามารถจะหลุดจากการถูกจับได้ จวนเจียนจะพ้นประตู เธอนึกถึงข้าพเจ้าโดยมิได้ตั้งใจคิด เปล่งเสียงออกมาว่า คุณพ่อเจริญ สุวรรณเตมีย์ ขอให้ช่วยหนูด้วย ทันใดนั้น เธอก็เห็นร่างข้าพเจ้ามาปรากฏยืนลอยอยู่บนหลังคาตรงข้ามบ้านเธอ พร้อมชี้มือตรงไปยังบุคคลแปลกหน้าทั้งสาม เธอดีใจจนพูดไม่ออก เนื่องด้วยบุคคลแปลกหน้าที่พยายามจะลากเธอออกไปจากบ้าน ได้ปล่อยมือที่จับไว้ให้เป็นอิสระ แล้วพลันหายไปอย่างรวดเร็ว เธอสะดุ้งตื่น เหงื่อไหลเต็มตัว รีบแต่งกายมาพบข้าพเจ้าที่บ้าน พยายามเล่าเรื่องให้ข้าพเจ้าฟัง แต่ข้าพเจ้ากำลังมีธุระผูกพัน จึงบอกให้สงบรอก่อน เธอขอร้องให้ฟังเรื่องของเธอ เพราะทนเก็บอัดไว้ในใจไม่ได้ จึงเล่าเรื่องดังกล่าวให้ฟัง หลังจากได้รับฟังแล้ว ข้าพเจ้าก็ถามว่ามีเงินติดตัวมาเท่าใด เธอตอบอย่างกระมิดกระเมี้ยนว่า เธอมีอยู่ 400 บาท โดยเอาแหวนทองคำไปจำนำไว้ครึ่งราคา ถ้าต้องการมากกว่านี้ เธอจะรีบไปขอเงินอีกครึ่งหนึ่งซึ่งยังไม่ได้รับมา เธอมีทองเหลืออยู่ชิ้นเดียว แล้วไม่มีอะไรอีก คุณพ่อจะต้องการสักเท่าไร ข้าพเจ้านึกขำในใจ บอกว่าเอามา 300 บาทก็พอ เงินที่เหลือ ไปซื้อธูป 19 ดอก จุดไว้ 3 คืน ๆ ละ 19 ดอก พร้อมมอบเทียนชัยขนาดเล็กหนักหนึ่งบาท ให้ไปจุดตั้งไว้ที่หัวนอนพร้อมปัจจัยดังกล่าว เมื่อครบ 3 คืนแล้วให้นำกลับมาให้ข้าพเจ้า เหตุร้ายต่าง ๆ ก็ไม่บังเกิดขึ้น ข้าพเจ้ารู้ว่าเธอมีเงินเหลืออยู่ 100 บาทต่ออาทิตย์หน้าจึงจะเบิกค่าแรงได้ ข้าพเจ้าถามผู้นั่งใกล้ชิดว่าในย่ามมีเงินเหลือไหม ข้าพเจ้าขอใบละ 500 บาทมา 1 ใบ มอบให้แก่ผู้มีเคราะห์กรรมและขัดสน เพื่อชะลอไปจนกว่าจะถึงวันจ่ายค่าแรงงาน เธอรับเงินก้มกราบข้าพเจ้า

บอกว่า คุณพ่อได้ต่อชีวิตให้ทั้งในปัจจุบัน และทั้งกรรมในอดีตชาติ ก่อนลากลับ ได้นำผ้าเช็ดตัวมาหมอบกราบให้ข้าพเจ้า 2 ผืน ขอร้องให้รับไว้แม้จะเป็นราคาเพียงเล็กน้อย ก็เป็นน้ำพักน้ำแรงอันแท้จริงที่เธอได้เสียสละแลกมา เป็นสมบัติส่วนตัวโดยเฉพาะ

13. การปฏิบัติกับผลอันพึงบังเกิด ตามสัจธรรม

ณ ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ได้มีบริษัทการค้าของชาวต่างประเทศมาตั้งดำเนินการค้าเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์สินค้าส่งออกและนำเข้า จำนวนมาก สมกับฐานะเงินทุนวันหนึ่งประมาณ 7–8 เดือนล่วงมาแล้ว ใน พ.ศ. 2528 เจ้าหน้าที่ในบริษัทบังเอิญได้พบสนทนากับญาติหญิง มีชื่อเรียกว่า "กรแก้ว" พร้อมกล่าวเล่ายืนยันถึงเหตุประหลาดซึ่งเกิดขึ้น เธอกล่าวอย่างหนักแน่นว่า เชื่อไหม ณ ชั้นบนของบริษัท ในเวลากลางวันแสก ๆ เราต่างจะได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินอย่างหนัก ๆ กลับไปกลับมา เป็นเสียงเดินของผู้ใหญ่ ๆ แน่ ๆ เมื่อได้ยินครั้งแรก ขึ้นไปดูก็ไม่พบสิ่งใดที่จะกระทำให้บังเกิดเสียงเช่นที่เราได้ยินจนจำได้ ต่อมาพอได้ยินอีก เราก็ชวนกันขึ้นไปหลายคน แยกย้ายค้นดูจนทั่ว ก็ไม่พบอะไรหรือสิ่งใด เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งที่สุด จนเราทั้งหมดเชื่อแน่ว่าเป็นเสียงที่เราแน่ใจว่า เป็นการหลอกหลอนของวิญญาณ เสียงฝีเท้าเดินอย่างหนัก ๆ เกือบตลอดเวลา ต้องเป็นการกระทำของปีศาจหรือของวิญญาณ เธอเองก็นับถือองค์พระคริสต์เจ้า แต่ก็ไม่อาจหยุดยั้งการกระทำซึ่งบังเกิดต่อเนื่องให้สงบเงียบได้แม้จะได้สวดอ้อนวอนมิเคยขาด พวกเราไม่รู้จะแก้ไขประการใด ฉันทราบว่าคุณพ่อที่คุณเคารพนับถืออาจจะสนองแก้ไขสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นนี้ให้สงบลงได้ กรุณาเรียนให้คุณพ่อคุณทราบด้วย ส่วนปัจจัยที่จะใช้ ฉันจะนำมาให้เธอ แล้วก็ลาจากกลับบริษัท เฉพาะส่วนปัจจัยที่เธอกล่าว เธอลืมสนิท ต่อมาภายหลังได้มีโอกาสพบกันอีก ก่อนที่เพื่อนเธอคุณกรแก้วจะเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น พอพบหน้าเธอก็กล่าวเล่าเรื่องวิญญาณและเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ด้วยเสียงยินดี ระคนด้วยความประหลาดใจ "แก้ว เสียงที่เคยทำให้พวกเราแทบจะเป็นบ้าเพราะความกลัวนั้น ได้หยุดเงียบหายไป หลังจากที่ฉันได้พูดคุยกับเธอเพียง 2–3 วัน ฉันบังเอิญลืมเรื่องปัจจัยที่ฉันลั่นวาจาว่าจะมอบให้เธอไปทำพิธี ทางเธอได้ทำประการใด คุณกรแก้วยิ้มแล้วตอบว่า ฉันคิดแล้วว่าเธอคงลืมแน่

ฉันจึงนำเงินส่วนตัวไปมอบให้คุณพ่อ พร้อมเล่ารายละเอียด คุณพ่อรับคำว่าจะจัดให้ไม่ต้องห่วง ต่อมาฉันก็มอบเงินสมทบให้คุณพ่อจัดทำเพิ่มเติมอีกครั้ง เงินจำนวนใหม่ที่รับจากเธอครั้งนี้ ฉันจะนำไปมอบให้คุณพ่อปฏิบัติเพิ่มเติม ข้าพเจ้าฟังคุณกรแก้วเล่าให้ฟังแล้วก็น้อมจิต ถวายนมัสการแด่องค์ประธานสูงสุดแห่งสามภพ ที่ได้มีพระมหา-กรุณาธิคุณต่อลูกซึ่งยังอยู่ในข่ายของการรับโทษ โดยปรารถนาจะให้รู้ถึงซึ่งอำนาจและพลังอมตะ อันมนุษย์มิอาจจะนำพลังใดไปเปรียบและเทียบได้ ข้าพระพุทธเจ้าขอน้อมถวายสักการะแทบเบื้องบาทมา ณ โอกาสที่เขียนเล่าเรื่องนี้ ด้วยความปีติที่ได้เลือกทางเดินอันถูกต้องจนตราบชั่วกัลปาวสาน ●

14. การป่วยเกี่ยวกับวิบากกรรม

วันที่ 30 มกราคม 2529 เวลาพลบค่ำ มีท่านผู้ใหญ่พร้อมครอบครัวมาพบข้าพเจ้า พร้อมนำบุตรสาวอายุ 32 ปี มาให้ข้าพเจ้าพิจารณาช่วยเหลือ ข้าพเจ้าเห็นว่าค่ำคืนแล้ว หากรับตามที่ขอร้อง ผู้ที่ทราบก็จะพากันมาตามใจชอบ ข้าพเจ้าจึงปฏิเสธแล้วนัดให้มาพบในวันรุ่งขึ้น เพื่อขอทราบข้อความบางประการ หญิงผู้ป่วยได้มาตามที่ข้าพเจ้านัด อายุประมาณ 32 ปี ร่างบาง รับราชการอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกับสามี ซึ่งมีหน้าที่อยู่ในอันดับที่จะก้าวหน้าสมกับความรับผิดชอบ ข้าพเจ้าขอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการป่วยและก่อนป่วยเพื่อค้นหาสาเหตุ เธอเล่าให้ฟังว่า เธอเริ่มป่วยมาร่วมปี เดินไม่ได้ต้องใช้ไม้เท้าช่วย เธอกับสามีเมื่อได้รับคำแนะนำว่ามีสถานที่ไม่ใกล้หรือไกลที่สามารถจะรักษาโรคร้ายของเธอได้ เธอกับสามีจะบุกบั่นไปขอรับการรักษา แต่ไม่เคยไปพบของจริง ขาซ้ายเคลื่อนไหวไม่ได้ กล้ามเนื้อเจ็บปวดไม่ทำงาน ขาเริ่มลีบ ก่อให้เกิดความหวาดหวั่นต่อเหตุการณ์ที่จะปรากฏในเวลาต่อไป ตลอดจนเรื่องเกี่ยวกับบุญบาป ซึ่งข้าพเจ้าให้เธอทบทวนรำลึก เธอก็ปฏิเสธว่า มิเคยทำให้สัตว์เล็กหรือสัตว์ใหญ่ต้องเสียชีวิต แต่มีเพียงครั้งเดียวที่หนูบังเอิญไปพบกิ้งกือสีแดงตัวใหญ่ หนูตกใจมากจึงใช้ไม้ดีดเขี่ยไปโดนสุดแรง และไม่ทราบจะเป็นหรือตาย เรื่องที่หนูป่วย อาจจะเนื่องจากเหตุนี้ก็ได้ คุณตาช่วยหนูด้วยนะคุณตาขา เธอกล่าวพูดอย่างอ่อนน้อมน่าสงสาร เฉพาะด้านโรงพยาบาลได้กำหนดนัดให้ไปทำการถ่ายภาพด้วยอุลตร้าซาวน์และเอกซเรย์

ปรากฏมีจุดดำที่กระดูกเชิงกรานด้านซ้าย สงสัยเป็นกระดูกงอก ควรทำการผ่าตัด เปลี่ยนใช้ของเทียม ซึ่งมีอายุงานได้ 10 ปี แต่จะต้องผ่าตัดเอาของใหม่เข้าเปลี่ยนแทน ซึ่งจะเป็นการแน่นอน ไม่ต้องร่อนเร่เสียเวลาหาการบำบัดทุกชนิดที่ไร้ผล เธอเกลียดและกลัวการผ่าตัดซ้ำแล้วซ้ำอีก เธออ้อนวอนให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือเธอให้เดินได้ ก่อนวันที่แพทย์จะกำหนดการผ่าตัด (ประมาณกลางหรือปลายเดือนมีนาคม 2529) คุณตาขาช่วยหนูนะ ช่วยหนูอย่าให้ต้องถูกผ่าตัด หนูกลัวเหลือเกิน ข้าพเจ้าฟังแล้วหนักใจแทน พยายามใช้พลังจิตทำงานต่อเนื่องทุกเวลาที่เธอมาพบ ข้าพเจ้าให้เธอทำกายบริหารแบบจีน (ไท้เก็ก) พอเดินได้คล่องเล็กน้อย บางคราวก็ต้องอาศัยไม้เท้าช่วย เธอบอกข้าพเจ้าว่า "คุณตาขา หนูปวดตรงกระดูกเชิงกรานที่คุณตาส่งพลังเข้าสู่ร่างกายเป็นระยะ ๆ" เธอกล่าวแล้วก็ร้องไห้ ข้าพเจ้ามีความคิดแวบหนึ่งเข้าสู่สมอง ถามว่าขณะและเวลานี้ หนูกินยาอะไรอยู่บ้าง เธอเล่าให้ฟัง ข้าพเจ้าทราบทันทีว่าเป็นยาอันตรายหากกินเข้าไปฤทธิ์ยาที่ร่างกายสะสมไว้จะทำให้กระดูกผุ และในปัจจุบันก็ยังไม่พบยาชนานใดที่จะแก้สสารพิษร้ายนี้ได้ ข้าพเจ้าสั่งให้เธอหยุดกินยาชนิดนั้น หนูจงรับน้ำมันขวดนี้ทาตรงณ จุดที่ปวด และทาให้ตลอดเท้าข้างซ้าย พร้อมกับยื่นน้ำมันของข้าพเจ้าให้เธอดื่มเกือบเต็มแก้วยา และสั่งให้ดื่มเพิ่มเติมก่อนอาหารเย็นวันนี้ ก่อนเข้านอน กระทำให้ติดต่ออย่าลืมหนูมีเวลาเพียงอีกไม่เกินสองอาทิตย์ หากทันเวลาหนูก็จะรอดจากการถูกผ่าตัด น้ำมันนี้เคยรักษามาแล้วได้ผลทุกคน หนูสบายใจได้

วันที่ 8 มีนาคม เธอผู้น่าสงสารก็เดินยิ้มมากราบแทบเท้าข้าพเจ้า กล่าวบอกด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม คุณตาขาหนูเดินได้โดยมิต้องใช้ไม้เท้าเลยเมื่อเดินธรรมดา หากเดินเร็วและเป็นทางไกล ก็รู้สึกเสียวเล็กน้อยเท่านั้น ข้าพเจ้าอธิบายว่าการเสียวเล็กน้อยก็เนื่องจากกระดูกงอกขึ้นใหม่และงอกขึ้นตามเหตุผลของธรรมชาติ ข้าพเจ้าไม่อาจช่วยได้ เพราะเป็นการฝืนธรรมชาติ ปัจจุบันเธอฝึกกายบริหารตามที่ข้าพเจ้ากำหนดให้ในขณะที่เธอยังรักษาตัวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้กล่าวกับเธอว่า "เมื่อมีการเคลื่อนไหวผิดปกติ เนื่องจากกระดูกกำลังอยู่ในระยะเริ่มก่อตัว จึงพึงต้องระมัดระวัง เดินได้แต่อย่าเร่งรัด แล้วทุกสิ่งก็จะให้เจ้าของร่างมีโอกาสใช้เป็นปกติเช่นเดิม"

ข้าพเจ้าได้ช่วยชีวิตหนึ่งมิให้กลับคืนเข้าสู่สภาพและสภาวะเดิมโดยมิได้ขอร้องค่าตอบแทน เต็มใจและปีติยิ่งที่ได้มีโอกาสล้างวิบากกรรมในอดีตของข้าพเจ้า สำเร็จสมความปรารถนาประการเดียว ●

15. พลังอมตะซึ่งกำหนดโทษข้าพเจ้า

ประมาณ 6 ปีเศษล่วงมาแล้ว ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปทำการซ่อมแซม ตลอดจนทำพิธีเกี่ยวกับองค์เจดีย์ซึ่งถูกสายฟ้าลงชำรุด งานเสร็จ ดอกไม้ซึ่งจัดนำใช้ในพิธี มีบัวขาวบริสุทธิ์พับกลีบปิดทองคำเปลวอยู่หลายกำ ข้าพเจ้าสั่งให้นำถวายแด่พระพุทธรูปซึ่งตั้งประดิษฐานบนอาสนะ สูงเด่นกว่าพระพุทธรูปซึ่งตั้งอยู่ทั่วไป แต่เนื่องจากวันดังกล่าวตรงกับวันพระ มีบุคคลนำดอกไม้หลากสีจำนวนมาก เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลสถานที่ต้องงดรับดอกบัว เพราะไม่สามารถจะนำเข้าไปสมทบเพิ่มเติมได้ จึงนำดอกบัวดังกล่าวรวมทั้งของผู้อื่นวางไว้ในกระถางนอกพระอุโบสถ ข้าพเจ้าติดตามไปดูแล้วถอดรองเท้าฝากวางแก่เจ้าหน้าที่ทางเข้าประตูโบสถ์ มีอยู่สองข้างด้านซ้ายกับด้านขวา ส่วนตรงกลางเป็นผนังทึบ ด้านภายในโบสถ์หรือพระอุโบสถ มีพระพุทธรูปสีงามนั่งขัดสมาธิบนพระที่ สูงเด่นล้อมรอบด้วยของมีค่า ซึ่งมีผู้นำมาถวายเป็นพุทธบูชา ไม่สามารถจะประมาณราคาได้ ข้าพเจ้านั่งตรงกับผนังด้านนอก ซึ่งตามธรรมดาไม่อาจจะเห็นองค์พระ ข้าพเจ้าใคร่จะทดลอง จึงกำหนดจิตขอน้อมถวายดอกบัวขาว ซึ่งนำตั้งอยู่นอกผนังโบสถ์ บัดดลข้าพเจ้าก็เห็นองค์พระยื่นพระหัตถ์ และเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งที่ปรากฏดอกบัวขาวซึ่งข้าพเจ้านำมาถวายถูกกำอยู่ในพระหัตถ์ พลางวางลงข้างองค์มีท่าทางเป็นปกติ แม้จะได้เห็นประจักษ์จากสายตา ซึ่งข้าพเจ้ากำลังจ้องมอง แม้จะรู้ว่าเป็นการบังเกิดขึ้นโดยอิทธิปาฏิหาริย์ ข้าพเจ้าก็ยังมีความสงสัยในสิ่งที่ได้เห็น ข้าพเจ้านั่งตัวตรงกำหนดพลังจิตอีกครั้ง กล่าวสารภาพว่า สิ่งซึ่งปรากฏให้ข้าพเจ้าได้ตามปรารถนาในครั้งแรก อาจเนื่องจากข้าพเจ้าสายตาฝ้าหรือเป็นอุคหนิมิต ให้ขอได้พบให้ประจักษ์อีกครั้งหนึ่ง ฉับพลันองค์พระท่านก็โน้มองค์เห็นถนัดอย่างมิอาจปฏิเสธได้ ลักษณะที่โน้มรวดเร็วกว่าครั้งก่อน แล้วปรากฏในพระหัตถ์มีดอกบัวขาวกลีบปิดทองอยู่ในพระหัตถ์เยี่ยงเดิม แต่การโน้มครั้งนี้เป็นการแสดงถึงความรำคาญ ความไม่พอพระทัย ข้าพเจ้ากำหนดจิตกล่าวเป็นกลาง ๆ ว่า เพื่อเป็นผู้ทรงศีลบริสุทธิ์ ก็ไม่น่าจะกระทำให้ผิดแผกแตกต่างกว่าการหยิบในครั้งแรก ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าไม่น่าจะให้มีปรากฏ ขณะนั้นภายในโบสถ์มีผู้คนถอยกลับออกไปมาก ข้าพเจ้าจึงก้าวแทรกเข้าไปนั่งตรงกับองค์พระ เพียงไม่ถึงอึดใจก็มีแสงขาวนวลสว่างเท่ากับไฟนีออนขนาดใหญ่ พุ่งจากด้านผนังโบสถ์ จากด้านหนึ่งไปสู่ผนังด้านตรงข้าม เป็นสะพานแสงซึ่งข้าพเจ้าเห็นได้ถนัด ข้าพเจ้านึ่งคิดว่าจะต้อง

มีเหตุการณ์บังเกิดขึ้น แต่ก็ยังไม่รู้แน่ว่าจะเกิดขึ้นกับใคร หรือจะเป็นเพียงปรากฏการณ์ให้เห็นความศักดิ์สิทธิ์ ถ้าข้าพเจ้าคาดไม่ผิด บนสะพานแสงปรากฏรูปบุรุษสูงโปร่ง ผมสีทองหยักศกยาวสลวยไปด้านหลัง เป็นความงามสง่าสุดที่จะกล่าวได้ มีเสื้อคลุมสีขาวยาวจรดเท้า พร้อมรังสีประกายเห็นได้ถนัด ร่างซึ่งทรงไว้ด้วยความสง่าและน่าเกรงขาม เคลื่อนจากด้านผนัง เคลื่อนคล้ายลอย เป็นไปอย่างมิเร่งรีบ พอถึงองค์พระก็หยุดนิ่ง คล้ายกับพิจารณาหรือจะรับรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าก่อให้เกิดขึ้น จากนั้นก็เคลื่อนไปอย่างปกติเช่นเดิม ข้าพเจ้านั่งมองคิดว่า ถ้าผู้ที่ทรงอำนาจผู้นี้เคลื่อนหรือลอยต่อไปก็จะชนกับผนังแน่นอน แต่เหตุการณ์มิได้เป็นดังข้าพเจ้าคาดคิดร่างประหลาดห่างจากผนัง ร่างโปร่งสูงสง่า รังสีที่ทอแสงออกจากเสื้อคลุมสีขาว ทำให้ข้าพเจ้าหวั่นใจและคิดไม่ตกว่าท่านผู้มีแสงเรืองเป็นประกายท่านผู้นี้เป็นใคร ? คงจะมาปรากฏในงานอันสำคัญแล้วก็จะเลยไป แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าคิดคาดไว้นั้น ทำให้ข้าพเจ้ามีความวิตกเนื่องจากร่างได้หันมาทางด้านขวา ซึ่งข้าพเจ้ากำลังนั่งจับตามองด้วยความหวาดหวั่นและประหลาดใจ ข้าพเจ้าสะดุ้งเนื่องจากสายตาของร่างที่ข้าพเจ้าเห็น เพ่งตรงมาที่ข้าพเจ้า แล้วเหตุ–การณ์ประหลาดก็พลันบังเกิดขึ้น ร่างประกายแสงเรืองรอง มิได้ก้าวหรือไหวตัวแม้แต่น้อย มีพลังแสงต่อเนื่องตรงมาทางข้าพเจ้า พาร่างประหลาดเลื่อนลงมาโดยมิใช้เท้าก้าวแม้แต่น้อย เกือบสุดลำแสง ข้าพเจ้าเห็นนิ้วขาวสะอาดเรียวงาม มีพลังแกร่งยิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยประสบพบ นิ้วชี้ตรงห่างจากข้าพเจ้า พลันจิตข้าพเจ้าก็ได้รับฟังคำดังต่อไปนี้

“เจ้านี้ บังอาจมาก ไม่ละเว้นให้แม้ท่านผู้ที่ควรแก่การคารวะและเคารพ เราจะลงโทษเจ้าให้รู้จักที่สูงที่ต่ำ กับควรให้รู้ว่าจะต้องปฏิบัติสถานใด ระวัง!” ฉับพลันก็มีแสงสีทองปลั่งพุ่งเข้าสู่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากำหนดจิตอยู่ในสมาธิมั่น ส่งพลังแสงออกรับทันที แต่แสงของข้าพเจ้าเป็นสีขาวนวล จางใสกว่าสีทองซึ่งกำลังพุ่งเข้าปะทะเห็นได้ถนัด ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่าข้าพเจ้าไม่มีทางอื่นใดที่จะต้านได้ แสงสีทองปลั่งกับแสงสีขาวนวลพบกันอยู่ได้ไม่เกิน 3 นาที แสงขาวนวลก็อ่อนพลังค่อย ๆ ถอยกลับ ข้าพเจ้าคิดในใจว่า เมื่อแพ้ก็ขอยอมตาย แสงทองใกล้เข้ามา พอได้ระยะก็เปลี่ยนสภาพเป็นตาข่ายทองคำคลุมร่างข้าพเจ้า กดดันให้ก้มจนเกือบติดพื้น แล้วหยุดนิ่งมิได้ทำประการใดต่อไป ในจิตสำนึก ข้าพเจ้ารู้ว่าเป็นการเตือนสั่งสอน ไม่ถึงกับจะทำอันตรายตามพลังที่ข้าพเจ้ากำลังอยู่ภายใต้อำนาจ แสงสีเงินขาวนวลอ่อนลงทุกวินาทีที่ผ่านไป ข้าพเจ้า

จวนเจียนจะสิ้นชีวิต ตาข่ายทองคำอันแข็งแกร่ง เกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะหาญทนรับได้ก็ค่อยผ่อนคลายให้ข้าพเจ้าซึ่งกำลังอยู่ในลักษณะกำลังจะหมดสติ ตาข่ายทองคำพลันหายไป พร้อมกับร่างผู้ทรงอำนาจ ซึ่งข้าพเจ้ามิอาจทราบว่า ท่านผู้นั้นมีอานุภาพยิ่งใหญ่เท่าเทียมกับองค์ผู้เป็นประธานสูงสุด ข้าพเจ้าไม่อาจที่จะวินิจฉัยได้แม้แต่เพียงส่วนน้อย

ต่อมาอีกไม่กี่เวลา ท่านผู้ทรงอำนาจอันเร้นลับเหลือสุดที่จะประมาณ ก็มาปรากฏ ณ ที่ประทับ ในที่ซึ่งข้าพเจ้าอยู่อาศัย มีเสียงกล่าวเรียบ ๆ ว่า เจ้าจะต้องได้รับโทษพึงจำไว้ การปรึกษาโทษเจ้าจะได้รู้ภายในเวลานี้ สิ้นกระแสเสียงก็เสด็จเลือนหายไปจากสายตาในเวลาไล่เลี่ยกัน องค์ประธานสูงสุดแห่งสามภพก็เสด็จมา กล่าวตำหนิข้าพเจ้าที่นำเรื่องอันมิควรจะก่อให้เกิดขึ้น องค์ท่านฯ ทรงรับสั่งต่อไปว่า เรารวมกับอีกสององค์ได้ปรึกษาโทษเจ้าแล้ว เราขอให้รับโทษในสถานเบา เนื่องจากเจ้าเป็นผู้ที่เราคัดเลือกให้มาล้างกรรม ช่วยเหลือพระศาสนา เป็นกำลังต่อแผ่นดิน ที่ให้เจ้าขึ้นมาอุบัติก็เพื่อล้างวิบากกรรมให้หมดสุดสิ้นในชาตินี้ และวิบากกรรมเจ้าก็ได้ปฏิบัติจวนจะจบสิ้นยังคงเหลือแต่ความพยาบาท ซึ่งเกิดจากจิตสำนึกในการฆ่าทำลายชีวิตตลอดมานับพันปี เห็นสมควรลดโทษให้เพื่ออยู่รับใช้แผ่นดินในวาระการคับขัน ซึ่งจะบังเกิดขึ้นแก่โลก จงทำงานตามที่เรากำหนดให้โดยปราศจากความโทสะ โทษของเจ้าได้รับการลดหย่อนโดยให้ตั้งเครื่องทองน้อย ขอขมาองค์ที่เจ้าได้ล่วงเกินบังอาจขัดขืน ตลอดจบสิ้นกรรมกลับเข้าสู่ภูมิเดิมซึ่งได้จัดเตรียมไว้ ตามที่เจ้าได้เคยขึ้นไปชมแล้ว จงเร่งทำดี หมดการพยาบาท ให้สิ้นความโทสะ เหตุร้ายในแผ่นดิน เจ้าจะได้ทำตนให้เป็นประโยชน์โดยตลอด จนสิ้นภพสิ้นชาติที่ไม่มีมนุษย์ใดจะได้กระทำเยี่ยงเจ้า อย่าลืมเปลี่ยนเครื่องทองน้อย แล้วเจ้าจะได้รับรางวัล สูงเกินกว่าที่เจ้าจะคาดคิด ปีพุทธศักราช 2530 เจ้าจะได้ทำงานใหญ่อีกสมความปรารถนา ●

16. วันมาฆบูชา 2529

ณ วันอาทิตย์ที่ 23 กุมภาพันธ์ 2529 ขึ้น 15 ค่ำ ข้าพเจ้าได้กำหนดเกี่ยวกับบริจาคเพื่อช่วยชีวิตสัตว์ให้พ้นจากการที่จะต้องเสียชีวิตด้วยจำนวนเงินสามหมื่นบาท และอีกสามหมื่นบาท เพื่อกรรมของสัตว์อันประเสริฐคือมนุษย์ โดยข้าพเจ้าก็ได้กระทำรับผลดังปรารถนา เป็นการล้างซึ่งวิบากกรรมของข้าพเจ้าที่สืบเนื่องมาจากอดีตชาติให้บรรเทาเบาบางตามกาลเวลา จวบเข้าสู่ความดับสนิท หากจะเป็นไปได้ ข้าพเจ้าได้สอบถามไปทางโรงปลา ก็ได้รับการสนองตอบตามจำนวนและวันเวลาที่ข้าพเจ้าได้บอกเล่าให้รู้ จำนวนเงินสามหมื่น จะได้ปลาจำนวน 15 ลัง มีปลาช่อนขนาดใหญ่ ขนาดกลางคละปนกันบ้างตามควร ปลาหมอ ปลาดุกด้าน ปลาดุกอุย และจะต้องเป็นปลาที่แข็งแรง สดชื่น การปล่อยปลาในครั้งนี้ เจ้าของโรงปลาซึ่งเป็นหญิง อายุก็เข้าเลขสามเล็กน้อย ได้ขอร่วมทำกุศลกับข้าพเจ้า โดยจะส่งปลาสมทบเพิ่มอีก 3 ลัง พร้อมนกอีก 99 ตัว หอยขมขนาดงามอีกสองถุงใหญ่ พร้อมแสดงความจำนงขอร่วมเดินทางไปประกอบการกุศลครั้งนี้ หลังจากตลาดเลิกติดประมาณห้าโมงเย็น ข้าพเจ้าสั่งกำชับเวลาอย่าให้ผิดพลาด เนื่องด้วยข้าพเจ้าได้สอบถามทางวัดนิเวศธรรมประวัติ เกี่ยวกับการจัดหาเรือบรรทุกปลา เรือสำหรับผู้ที่ร่วมติดตามอีกประมาณสี่สิบที่นั่ง เฉพาะเวลาน้ำขึ้นน้ำลง ทางวัดกล่าวว่าปกติจะขึ้นประมาณห้าโมงเย็น ไม่เร็วไม่ช้ากว่านี้ หากจะมีก็คงไม่ผิดพลาดจนทำให้เสียงาน สำหรับอาหารมื้อเย็นทางวัดจะขอรับสนอง เนื่องจากกว่าจะเสร็จงานก็จะเลยเวลาทานอาหารมื้อเย็นมาก ฉะนั้นทางวัดจะจัดเตรียมไว้ให้เพื่อความสะดวก กับเป็นการตอบแทนที่ข้าพเจ้าได้จัดทำประโยชน์ให้วัดตลอดจนสงฆ์ซึ่งจำพรรษามาเป็นเวลานาน โดยมิเคยให้เกิดความติดขัดประการใด ซึ่งข้าพเจ้าขอปฏิเสธ โดยได้ให้เหตุผลตามความเป็นจริงที่ข้าพเจ้าและคณะได้ตระเตรียมไว้แล้วล่วงหน้า ต่อไปเมื่อมีการปฏิบัติ ข้าพเจ้าจะขอรับโดยมิให้ทางวัดต้องผิดหวัง ซึ่งจะมีเพียงคราวนี้ครั้งเดียวที่ข้าพเจ้าไม่อาจจะขอรบกวน

ข้าพเจ้าและคณะได้เดินทางถึงท่าหน้าวัดเวลาบ่ายห้าโมงเล็กน้อย ประมาณ 10–15 นาที ทุกคนที่เตรียมอาหารว่างก็นำมาแบ่งตามควร คุยฆ่าเวลาอยู่ จนเวลาล่วงเข้าจวนหกโมงเย็น รถบรรทุกปลาก็ยังไม่ปรากฏมาตามนัด ผู้คนที่ชมภายในและบริเวณ

พระราชฐานก็เริ่มกันทยอยกลับ ขณะนั้นเป็นเวลาหกโมงเย็นเศษ น้ำก็เริ่มขึ้น เรือเหล็กซึ่งจะมาบรรทุกปลา ก็ลอยลำพร้อมจะเทียบท่า รวมทั้งเรือเร็วที่สำรองสำหรับจะรับคณะติดตามเพื่อให้สะดวกและรวดเร็ว ฉับพลันรถบรรทุกปลาก็วิ่งผ่านเข้าอย่างหวุดหวิด เจ้าของปลาซึ่งนั่งมาด้านข้างคนขับก็กระโดดลงและกล่าวคำขอโทษที่มาไม่ตรงเวลานัด พร้อมส่งกรงบรรจุนกยื่นให้ข้าพเจ้า โดยมีคณะผู้ติดตามยืนรอบเป็นวงกลม ข้าพเจ้านำกรงนกวางกลางแจ้งภายในวงรอบของผู้ที่มาร่วมในพิธี อุทิศอธิษฐานให้มวลนกปลอดภัย แล้วเปิดประตูแง้มออก ฝูงนกทะยานบินขึ้นสู่ต้นไม้ ซึ่งมีกิ่งก้านใบหนาทึบพ้นอันตราย เนื่องจากเป็นเขตพระราชฐานชั้นใน ข้าพเจ้ากลับไปยังเรือบรรทุกปลาซึ่งกำลังทำงานกันอย่างหนัก แสงอาทิตย์สลัวมืดจนต้องใช้ไฟฉาย น้ำขึ้นรวดเร็ว ข้าพเจ้าสั่งให้ออกเรือเมื่อทุกอย่างพร้อมสมบูรณ์ ข้าพเจ้ากล่าวเตือนด้วยเสียงให้ได้ยินทั่วกันว่า "กุศลบารมีจะบังเกิดขึ้นทันทีเมื่อแสงจันทร์ขึ้นเต็มดวงเห็นถนัด อย่าลืม" แล้วเรือทั้งสองลำก็เดินเต็มฝีจักรตรงเข้าสู่บริเวณที่กำหนด คือวังน้ำวน ย่านลานเท เวลาทุ่มเศษเรือก็แล่นผ่านเข้า ณ บริเวณซึ่งทางการประกาศห้ามจับสัตว์น้ำโดยใช้สวิง อวน แห ทุกประเภท นอกจากใช้เบ็ดตกปลาชนิดเดียว ฝูงปลาที่ข้าพเจ้าพามาปล่อยจึงรอดพ้นจากอันตรายอย่างใจปรารถนา ขณะเรือเตรียมจะจอด หลายคนก็ได้ยินเสียงระฆังดังกังวานมาตามสายลมกลางลำน้ำอันกว้าง ทำให้เกิดความประหลาดใจที่เสียงระฆังซึ่งดังกังวานตามสายลม จึงได้ยินบ้างเป็นบางคน สิ่งเกี่ยวกับสมาธิจิตปฏิบัติ ข้าพเจ้าเห็นเรือใกล้จะเข้าสามแยกและในย่านใกล้เคียงก็ไม่มีวัดหรือเจดีย์โดยตลอด จึงสั่งให้ทุกคนทำสมาธิจิต ผู้ที่มากับเรือโดยสารก็ได้ข้ามเรือมาสมทบใช้นิ้วแตะที่ลังปลา ผลัดเปลี่ยนกันจนทั่ว ลังแรกที่เทปลาปล่อยลงน้ำ เวลาทุ่มสามสิบ จันทร์ยังมีเมฆบางบังสลัวอยู่เล็กน้อย แล้วพลันบังเกิดแสงขาวนวลเต็มดวง มีรัศมีเป็นจันทร์ทรงกลดชัดเจน ทุกคนยกมือน้อมนมัสการ ตลอดสองฝั่งแม่น้ำ ก็ได้เห็นแสงเทียนที่พุทธศาสนิกชนพากันนำไปเป็นพุทธบูชาตามประเพณีซึ่งเคยปฏิบัติตลอดมา เรือแล่นกลับไปถึงท่าวัดเวลาประมาณสองทุ่มเศษ ผู้ที่นำรถยนต์นั่งส่วนตัวก็เดินทางมากินอาหารค่ำที่วังน้อย ได้มีการชิงกันเป็นเจ้ามือในการจ่ายค่าอาหารเป็นที่สนุกสนานครื้นเครง ได้เวลาร้านอาหารเตรียมจะปิด เราก็แยกลากลับกันตามอัธยาศัย พร้อมกับความปีติที่ได้มาพร้อมร่วมปฏิบัติในนามคณะจิตในธรรม ณ วันมาฆบูชา 2529 ●

17. วิญญาณหรือสัตว์ประหลาดในยุคที่ไม่อาจประมาณได้

วันที่ 14 ตุลาคม 2516 ข้าพเจ้าเดินทางไปหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ ขณะท่องอยู่ในดงค่อนข้างทึบ ข้าพเจ้าได้พบวัดร้างวัดหนึ่ง ห่างจากอำเภอหลายกิโลเมตร มีซากเหลือเพียงโบสถ์ทรงมหาอุด ชำรุดทรุดโทรมอย่างน่าสลดใจ ข้าพเจ้าถือโอกาสก้าวเข้าในโบสถ์ ตรวจดูจนพอใจแล้วพลันเกิดความสลดใจในพระศาสนา เหตุใดจึงถูกทอดทิ้งอย่างน่าอนาถ ขณะจะทำการก่อสร้างก็เร่งเร้าโหมโรงบอกบุญกันอย่างผู้ที่ถูกเรี่ยไรจะต้องระวังหลบ

โบสถ์ที่ข้าพเจ้าพบและชำรุดนี้เป็นโบสถ์ขนาดธรรมดาค่อนข้างแคบ เมื่อไม่พบสิ่งใดที่ควรจดจำ ข้าพเจ้าก็ก้าวออกพ้นประตู พลันข้าพเจ้าก็ต้องชะงักหยุดยืนตะลึงนิ่งไม่อาจก้าวเดินให้พ้นจุดเดิม เนื่องจากมีภาพหนึ่งปรากฏเยื้องทางด้านซ้ายมือเล็กน้อย ร่างซึ่งปรากฏ สูงทะมึนเท่าร่างครึ่งของข้าพเจ้า ใบหน้าละม้ายไปทางลิง แต่ผิวดำสนิทเยี่ยงชะนีทั่วร่าง ขนตลอดร่างสีขาวสนิทยาวคลุม เวลาลมพัด ขนจะกระจายฟูตามกระแสลมที่พัดผ่าน ข้าพเจ้าและสัตว์ประหลาดต่างจ้องมองกัน ข้าพเจ้าจ้องดูด้วยความตะลึง ส่วนสัตว์ประหลาดที่มาเยือนพบข้าพเจ้าด้วยแววตาปกติ ทำปากขมุบขมิบคล้ายพูดกับข้าพเจ้า แต่ไม่มีเสียงดังลอดออกให้ข้าพเจ้าจับสำเนียงได้ สัตว์ประหลาดยกมือขวาชี้ตรงอกของเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า แล้วหันกลับชี้ไปด้านข้างหลายครั้ง ทำเช่นนี้ชั่วขณะ พร้อมโคลงศีรษะแยกเขี้ยวขาวยาวให้เห็น ริมฝีปากบนล่างสั่นระรัว พร้อมทำกิริยาจะจับยึดมือข้าพเจ้า พลางยืดตัวตรงจ้องมอง แต่สีหน้า แววตาปกติ มีกิริยาเบื่อหน่ายแล้วกลับเดินเข้าดง หันมาจ้องมองข้าพเจ้า มีกระแสลมพัดมาวูบหนึ่ง พลันร่างที่เห็นก็หายไปจากสายตาข้าพเจ้า ซึ่งกำลังตะลึงงง และตัดสินใจไม่ถูกว่าควรจะปฏิบัติอย่างใดประการใด ข้าพเจ้าสำรวมสงบสติ แผ่กุศลทานบารมีอุทิศให้ร่างประหลาดที่มาเยือนด้วยกิริยาแสดงความเป็นมิตร คล้ายชักชวนให้ข้าพเจ้าติดตาม เพื่อให้พบและเห็นสิ่งที่เขาปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเห็นโดยเฉพาะ อาจเป็นสัตว์หรือมนุษย์ซึ่งมีพลังอำนาจจิตสูง จึงสามารถทำร่างให้หายสูญจากสายตาได้โดยฉับพลัน จากร่างสูงใหญ่เกินประมาณยังไม่เคยปรากฏมีผู้ได้เคยพบ ข้าพเจ้าก็ได้แต่เพียงระลึก จดจำ พร้อมอุทิศกุศลทานบารมีที่ข้าพเจ้าถือปฏิบัติแผ่ให้มิเคยขาด เป็นการขอบคุณที่ได้รับการเยือน มิทำอันตราย

ให้ข้าพเจ้าถึงแก่เสียชีวิต โดยไม่มีผู้รู้เห็นว่าข้าพเจ้ามาสุดสิ้นชีวิตในดงลึกนี้ด้วยประการใด ●

18. วิญญาณพระแม่เจ้า "พระนางจามเทวี"

วันอาทิตย์ที่ 31 มีนาคม 2529 ข้าพเจ้าได้ไปเยือนวัดพระนอน หรืออุทยานมัจฉา จังหวัดสุพรรณบุรี ข้าพเจ้าให้รถเลี้ยวเข้าประตูวัดเมื่อเวลาประมาณ 11.00 น. พบว่าในวัดกำลังมีงานเกี่ยวกับการศาสนา พร้อมเพียบด้วยผู้มาท่องเที่ยว ตามที่เห็นรถยนต์นั่งส่วนตัวหลายสิบคัน จอดเรียงรายเกือบทั่วบริเวณ ข้าพเจ้าให้รถที่เป็นพาหนะวิ่งอ้อมไปจอดใกล้กับทางเดินซึ่งจะไปสู่สำนักของเจ้าอาวาสได้สะดวก และใกล้กับสถานบรรเทาทุกข์ ซึ่งทั้งข้าพเจ้าและคณะกำลังอยู่ในสภาพที่จะให้คลายความทุกข์เสร็จธุระส่วนตัวก็มีชายร่างสันทัด เคียนเอวด้วยผ้าขาวม้า เดินมาทำความเคารพข้าพเจ้า พร้อมกล่าวว่า เจ้าอาวาสกำลังอยู่ในสวน เขาจะเรียนให้ท่านทราบ แล้วเดินลับไป ชั่วเวลาเล็กน้อยก็กลับมาบอกตามที่เจ้าอาวาสสั่ง โดยขอให้ข้าพเจ้าและผู้ติดตามขึ้นไปพักบนกุฏิ ท่านจะรีบกลับมา ข้าพเจ้าและผู้ติดตามปฏิบัติก้าวขึ้นบันไดสูงพอสมควร ก้มทำความคารวะแด่สงฆ์ซึ่งกำลังฉันเพล แล้วผ่านเลยเข้าชั้นใน สังเกตเห็นมีการเปลี่ยนแปลงใหม่ผิดกว่าเดิม รอเพียงเวลาเล็กน้อย เจ้าอาวาสก็มานั่งอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า ท่านเอ่ยทักทายด้วยความยินดีจนปรากฏเห็น ท่านจับแขนและท่อนขาข้าพเจ้า ยิ้มอย่างมีความหมาย ที่ข้าพเจ้าหายไปหลังจากงานก่อสร้างสถานที่ฌาปนกิจ พร้อมกับการบำเพ็ญกุศลให้แด่มวลวิญญาณ ซึ่งข้าพเจ้านำอัฐิมาปลงตามประเพณี ข้าพเจ้ากล่าวเล่าตอบให้ฟังพอเป็นเค้าเกี่ยวกับงานเร่งรีบที่ข้าพเจ้าต้องปฏิบัติ ซึ่งเป็นงานติดต่อและอยู่ในสถานที่ห่างไกล ท่านเจ้าอาวาสกล่าวตอบข้าพเจ้าว่า งานของโยมสำคัญมากเกี่ยวกับชีวิตและความปลอดภัย อาตมาเห็นหายไปก็เป็นห่วง โยมมาวันนี้ก็เหมาะตรงกับความประสงค์ของอาตมา ซึ่งกำหนดไว้แล้วว่า อีกในราวกลางเดือน อาตมาก็จะลงไปพบโยม พร้อมผลไม้ที่โยมชอบหลายเข่ง เนื่องจากครบอายุสุกได้ที่ ข้าพเจ้าหยิบเงินวางตรงหน้าจำนวนหนึ่งหมื่นบาท พร้อมถามว่า ผมขอร่วมในวันนี้หนึ่งหมื่นบาทก่อน ท่านจะรับโดยตรงจะมีอาบัติหรือไม่ ท่านตอบว่า เมื่อโยมปรารถนาจะให้อาตมาหยิบ อาตมาก็

จะหยิบ เนื่องจากเงินจำนวนนี้จะต้องผ่านให้ผู้ที่กำลังรอรับ ซึ่งอาตมาจะต้องกระทำอยู่แล้ว เป็นการให้ตามวาจาและตามวันเวลา ซึ่งอาตมาได้ให้เป็นสัจวาจา โยมมา ณ วัดนี้ โยมจะขึ้นบนกุฏิหรือจะไปที่ใด พระเณรทุกองค์รู้จักโยมดี และเข้าใจในการปฏิบัติของโยม ตลอดจนเครื่องแบบที่โยมใช้ ผิดแผกแตกต่างไม่เหมือนกับผู้ใด โยมทานอาหารเที่ยงแล้ว อาตมาจะไปนำผลไม้ซึ่งยังมีพอเหลือเล็กน้อยมาให้โยม วันนี้อาตมาติดธุระที่รับนิมนต์ไว้ จะอยู่สนทนากับโยมเยี่ยงเคย พิธีก็จะไม่ต่อเนื่อง อาตมาจะต้องรับการสรงน้ำพระ ทำพิธีบังสุกุล ให้ธรรมแด่ผู้ที่อาตมารับนิมนต์ ฉะนั้นเมื่อได้ผลไม้ซึ่งยังมิได้นำจำหน่ายก็ให้กลับได้เลย อาตมาขออำลาโยมและผู้ติดตาม ให้เดินทางกลับโดยปลอดภัย กล่าวแล้วท่านก็อำลาจาก หลังอาหารเที่ยงผ่านไป และได้รับผลไม้ที่ท่านลงแรงไปสอยด้วยมือของท่าน คณะเราก็ได้รับการแบ่งแจกให้ทั่วถึงตามสมควร ท่านเจ้าอาวาสเป็นสงฆ์ที่ไม่เบียดเบียนชาวบ้าน การซ่อมการบูรณะ ท่านจะใช้ผลไม้นานาชนิดที่ท่านปลูก ติดก้าน ตอนต่อกิ่งตามวิธีการของท่าน ท่านจะลงมือลอกโคลนจากแม่น้ำด้วยตัวท่านเอง ท่านทำทุกอย่างเพื่อวัด ผลและประโยชน์ซึ่งเกิดขึ้น ก็มีผู้มาขอซื้อนำไปขายโดยได้ราคาถูก เงินหรือปัจจัยท่านก็นำไปบูรณะสิ่งต่าง ๆ ภายในวัด ตลอดจนการขบฉัน ข้าพเจ้าเข้าใจท่านดี เคยช่วยเหลือโดยเพียงขอทราบถึงโครงการปัจจุบันแล้วข้าพเจ้าก็จะจัดสิ่งที่ต้องการตามกำลังของข้าพเจ้าโดยเรียบร้อย

ก่อนออกจากวัด ข้าพเจ้าให้นำรถไปจอดชม เตาสำหรับใช้ในการฌาปนกิจแล้วพาไปชมเจดีย์ซึ่งบรรจุอัฐิโดยเฉพาะ มีแผ่นหินอ่อนติดไว้สี่ด้านรอบ เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ข้าพเจ้าพาเดินไปชมเจดีย์ขนาดกลาง พร้อมชี้บอกและให้ตั้งจิตอุทิศผลกรรมดี ซึ่งได้เพียรถือและปฏิบัติ ฉับพลันข้าพเจ้าก็สะดุ้ง โดยมิคาดคิดว่าจะมีภาพเช่นนั้นบังเกิดขึ้น รอบบริเวณเจดีย์บรรจุอัฐิ มีร่างชายหญิงนั่งเบียดกันเนืองแน่นแต่อยู่ในความสงบ เฉพาะด้านตรงหน้าข้าพเจ้า ปรากฏร่างหญิงสาวสะคราญอยู่สามนาง เป็นหญิงงามยากจะหาหญิงใดมาทัดเทียมหญิงซึ่งอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า ยืนนิ่งค้อมศีรษะก้มน้อย ๆ รูปร่างสะโอดสะอง ผิวขาวนวล ตาดำขลับ ผมเส้นงามบนศีรษะเกล้ามนได้ส่วนสัด รัดด้วยทองคำสุกปลั่ง ที่คอมีเครื่องประดับห้อยอยู่หนึ่งชิ้น เสื้อที่สวมสีเขียวอ่อนนวล สะพักไหล่ด้วยแพรหรือผ้าสีชนิดเดียวกับเสื้อ เธอนุ่งผ้าทับนาง ลายละเอียดสีเดียวกันกับเสื้อ เท้าขวาเปล่าเปลือย ดวงหน้าได้ส่วนสัด สุดจะหาจิตรกรใดมาเขียน

หรือสลักปั้นให้เหมือนร่างซึ่งกำลังปรากฏในอิริยาบถสงบนิ่งได้ยาก สายตาที่จ้องมองข้าพเจ้ามีพลังสูง ในอุ้งมือขาวสะอาดที่ยกพนม มีบัวขาวบริสุทธิ์แนบอยู่ในกิริยาทำความเคารพ ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่า เธอคือพระแม่เจ้าพระนางจามเทวีแห่งราชธานีนครลำพูน ส่วนหญิงสาวสะคราญตา ซึ่งแต่งตัวประดับเสื้อผ้าในลักษณะเดียวกันกับผู้ที่ยืน ข้าพเจ้าจำได้โดยแม่นยำว่าเธอคือพระพี่เลี้ยงคู่พระทัยของพระแม่เจ้าพระนางจามเทวี แต่อยู่ในท่านั่งบนส้นเท้า ทั้งคู่มีพานทองคำ เต็มไปด้วยดอกไม้สีขาวคือดอกมะลิ แล้วทั้งสามหญิงผู้ทรงศักดิ์ พร้อมฝีมือเพลงดาบอันล้ำเลิศ ก็น้อมศีรษะลงจรดดอกไม้ในมือซึ่งอยู่ในท่าพนม พลางเงยหน้าช้า ๆ จ้องจับมองข้าพเจ้า เฉพาะพระแม่เจ้าพระนางจามเทวี ทรงเงยพระพักตร์ขึ้น รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าอันงามคมสัน สง่า ส่วนพระพี่เลี้ยงคู่พระทัยพระพี่นางปทุมวดีและพระพี่นางเกษวดี เงยพระพักตร์ตรง แย้มสรวล ข้าพเจ้าจำได้ พระพี่เลี้ยงทั้งสองพระองค์ ได้เคยพบและประลองกันกับข้าพเจ้าภายในห้องพัก ณ โรงแรมที่เชียงใหม่ ในคืนวันที่ข้าพเจ้านำอัฐิมาไว้บนเตียงนอน ส่วนข้าพเจ้าปกติไม่ชอบนอนบนฟูก จึงลงมานอนบนพื้นห้อง นำห่อกระดูกที่รับมาจากวัดวางบนเตียง และได้รับการทดลองพลังจิต ฟังเสียงปลุกให้ตื่น สอบถามถึงเหตุการณ์และสถานที่ ตลอดจนไม่ยอมให้ทอดทิ้งกระดูกหรืออัฐิไว้ในโรงแรม จะขอติดตามข้าพเจ้าไปตลอด จนกว่าจะกลับคืนเข้าบ้านที่พำนัก ณ เชิงดอยสุเทพ ขณะนั้นข้าพเจ้ามีเสื้อชั้นในสวมใช้แต่เพียงเสื้อเดียว ถูกบังคับแกมขอร้องให้ซุกห่อบรรจุกระดูกไว้ภายในเสื้อ ข้าพเจ้าต้องอดทน ความคันซึ่งบังเกิดขึ้น ขณะเดินทาง เหงื่อไหลชุ่ม ทำให้เกิดความคันอย่างทรมาน การยิ้มของสองพระพี่เลี้ยง ข้าพเจ้ามั่นและเชื่อว่าคงนึกขันและสงสารในอาการที่ข้าพเจ้าได้รับ ก่อนรับอัฐิจากวัด เจ้าอาวาสได้เตือนข้าพเจ้าว่า โยมอย่าประมาทนะ ทุกคืนวันพระข้างขึ้น เขาจะมายืนขอให้คืนของให้เขา อาตมาก็จนใจ ของก็ได้มีผู้รับซื้อไปแล้ว ตลอดจนได้มีผู้มาขอกระดูกหรืออัฐิเช่นโยมสองรายและทุกรายก็สูญสิ้นชีวิต โยมมารับภาระไปจากอาตมา ก็ขอให้รอดพ้น อาตมาจะได้หมดห่วง หมดกรรม อาตมาได้ทราบว่า โยมมีธรรมสูง อาจช่วยเหลือวิญญาณและแก้ความพยาบาทได้ ทุกคนในบริเวณนี้ ไม่มีผู้ใดมาขอรับเอากระดูกไปเป็นสมบัติประดับบ้าน เนื่องจากได้ทราบทั่วกันว่า ผู้ที่ลักเอาอัญมณีเพียงก้อนเดียว อมไว้ในปากเพื่อนำไปเป็นสมบัติส่วนตัว ก็ต้องเสียชีวิต ข้าพเจ้าอำลากลับ อัฐิของสองพระพี่เลี้ยง

ได้อยู่กับข้าพเจ้ามาประมาณเก้าปี ข้าพเจ้าทำกุศลอุทิศให้ตลอดไม่เคยขาด อานิสงส์ที่ได้รับสูงค่ากว่าเครื่องที่บรรจุอัฐิมากมาย แม้อัฐิจะจากไปแล้ว ของมีค่าที่เคยวางประดับบนอัฐิ ก็ยังคงอยู่ในที่เดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ต่อจากนั้นข้าพเจ้าและคณะจึงเดินทางกลับกรุงเทพฯ ในขณะที่นั่งอยู่ในรถในระหว่างเดินทางกลับกรุงเทพฯ ในถนนซอยก่อนจะเข้าสู่ทางหลวง ก็มีลมเย็นเป็นสายพุ่งเข้ามาในรถ ผู้ร่วมเดินทางไปกับข้าพเจ้าพากันประหลาดใจว่าลมเย็นเข้ามาได้อย่างไร แล้วเปิดประตู หน้าต่างรถกันยกใหญ่ ข้าพเจ้ากล่าวขึ้นว่า อย่าไปทำอะไรเลย ข้าพเจ้าคิดว่าทั้งสามพระนางคงเดินทางมาส่งนั่นเอง แล้วเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นเมื่อรถเลี้ยวเข้าสู่ทางหลวง ลมเย็นเป็นสายที่พุ่งเข้ามาในรถก็พลันหายไป ●

19. หินแท่งสลัก

ประมาณ พ.ศ. 2501 ข้าพเจ้าได้เดินทางไปพยุหะคีรี ความประสงค์เพื่อได้รู้ถึงความศักดิ์สิทธิ์ขององค์เจดีย์ประหลาด ซึ่งปลัดชีพสงฆ์ มีฐานะเป็นพระอาจารย์พร้อมสำรวจดูบนยอดเขาไม้เด็นซึ่งทางกรมศิลป์ฯ เคยสำรวจพบของมีค่า ทางที่ข้าพเจ้าใช้เป็นทางเรียบขึ้นทางหลังเขา มีตลาดและห้องแถวขายของเบ็ดเตล็ดอยู่พอสมควร ส่วนด้านหน้าเขา ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากทางหลวง ได้มีสงฆ์แปลกหน้ามาจัดการตบแต่งใช้เป็นสถานที่สำหรับใช้เป็นที่ปฏิบัติแสดงธรรม รถโดยสารที่วิ่งไปมาจะเห็นได้ถนัดชัดและการดัดแปลงตบแต่ง ทำให้เกิดความศรัทธา เข้าใจว่า เขาลูกดังกล่าวเป็นสมบัติของวัดแท้จริง จึงมีสิ่งของสมบูรณ์ ส่วนด้านหลังเขา ซึ่งเดิมมีวัดมาก่อน แต่ขาดปัจจัยจะทำนุบำรุง ต้องวิ่งเต้นหาความช่วยเหลือตามแต่จะมีเวลาและโอกาส หากผู้ใดได้เข้าและขึ้นไปบนยอดเขา ก็จะรู้ว่าแห่งใดแท้แห่งใดเทียม เนื้อที่ภายในวัดหลังเขา มีหอระฆัง มีร่องรอยเจดีย์เก่าเหลือเป็นหลักฐานให้ดู ได้พิจารณารู้ถึงความจริงว่าเขาลูกนี้น่าจะอยู่และเป็นสมบัติของผู้อยู่ก่อนหรือผู้มาหลัง ต่อมาข้าพเจ้าได้รับทราบว่าสงฆ์ในวัดซึ่งมีอยู่ 3–4 รูป ได้หายไปจากวัด พระธุดงค์รูปหนึ่งท่านธุดงค์ผ่านมาเห็นเป็นที่สงัดจึงเข้าพักปฏิบัติธรรม ความว่างเปล่า ความร้างของสงฆ์รุ่นเดิมจึงปรากฏขึ้น

ครั้งก่อนข้าพเจ้าได้ไปประกอบการกุศลช่วยเหลือด้านไม้กระดานสังกะสีสำหรับมุงหลังคา ฯลฯ พร้อมช่วยเหลือให้สร้างศาลสำหรับรถที่วิ่งผ่านเข้าออก ใช้หินก้อนวางแทนเป็นกองใหญ่ เมื่อศาลชำรุดผุพังลง ข้าพเจ้ากับท่านผู้ใหญ่ก็จัดสร้างให้ใหญ่และมั่นคงขึ้นกว่าเดิม ในขณะนี้ไม่ทราบว่าเหตุการณ์จะได้เปลี่ยนแปลงไปในลักษณะใด ดีชั่วหรือถูกผิด โดยข้าพเจ้าไม่มีโอกาสจะผ่านไปพิสูจน์ ต่อไปนี้เป็นเหตุการณ์เกิดขึ้นในคราวที่ข้าพเจ้าไปเที่ยวเขาไม้เด็นเป็นครั้งแรก สองข้างทางหลวงด้านหน้าและด้านหลังเขาไม้เด็น ข้าพเจ้าเคยเข้าไปสำรวจ พบกำแพงสลักหินพังอยู่หลายตอน ส่วนใหญ่จมหายไปใต้พื้นดิน ส่วนบนด้านในลึกเข้าไปจะพบเศษหิน กองอิฐโบราณมีคูหลายแห่งแต่ปราศจากน้ำ ข้าพเจ้าไม่อาจสำรวจลึกเข้าไป เนื่องจากต้นไม้ เถาวัลย์ขึ้นเป็นพง ขาดเครื่องมือเนื่องจากมิได้จัดเตรียมมาจึงค้างอยู่ในระยะพอสมควร รุ่งขึ้นจึงเดินทางไปยังเมืองโบราณอีกเมืองหนึ่ง ห่างจากเขาไม้เด็นนานพอสมควร รถเลี้ยวขวาผ่านจุดหนึ่งซึ่งชาวบ้านเรียกว่าน้ำอ้อย ลึกเข้าไปจะพบลานกว้าง จัดเป็นตลาดนัดพบของชาวไร่ รถไถ รถตักดิน รถบรรทุก จอดเรียงราย ผู้คนแน่นคึกคัก ทั้งผู้ซื้อและผู้ขาย สิ่งที่ขายดีที่สุดคือหมู นับดูได้ไม่ต่ำกว่าหกเขียง และราคาก็อยู่ในมาตรฐาน ทราบว่าถูกกว่าหมูที่ขายในตลาดกลางเมือง สอบถามเรื่องเมืองโบราณ ขับรถไปจอดข้างเพิงที่พักของชาวไร่ นำผลไม้ออกแจก แล้วออกปากขอฝากรถชั่วครู่ จากนั้นก็พากันเดินตัดเข้าดงไผ่ป่าขนาดใหญ่ ลำต้นแต่ละลำพอที่จะทำให้ท่านตกใจว่า เหตุใดจึงใหญ่โตเพียงนี้ พ้นดงไผ่ก็พบกำแพงดินใหญ่โตกว่าสนามหลวงจนไม่อาจกำหนดได้ มีช่องว่างใช้เป็นประตูหกแห่ง ขึ้นไปยืนบนยอดเนินกำแพงดินดูไม่ออกว่าเป็นเมือง เนื่องจากเดิมเป็นป่าทึบ ต่อมาชาวบ้านก็มาตัดโค่นไม้ จึงปรากฏมีกำแพงดินโดยรอบ ชาวบ้านจึงรวมกันเข้าถากถางทำไร่ตามกำลังและความสามารถ แต่ปรากฏเป็นที่มีอาถรรพณ์ ต้องไปเป็นกลุ่มเป็นกระบวน เมื่อเวลาก่อนพลบจะรีบพากันออกจนหมด กลางพื้นที่มีตะเคียนใหญ่ขึ้นคู่ สูงตระหง่าน และอีกด้านหนึ่งปรากฏเป็นป่าช้าใช้สำหรับฝังศพมาตั้งแต่ครั้งใดสมัยใด ไม่มีผู้ใดรู้หรือได้รับคำบอกเล่า เนื่องจากเป็นป่าทึบ มารู้มาเห็นก็เมื่อรวมตัวเป็นกลุ่มเข้ามาทำการเพาะปลูก โดยเฉพาะในตอนจวนพลบค่ำ จะปรากฏหมอกดำลอยพุ่งขึ้นไปสูง และกระจายแผ่ออกไปมืดทะมึน เป็นมาเช่นนี้โดยตลอด โดยมากจะเห็นทางด้านฝังศพก่อน และกระจายออกคลุมบริเวณพื้นที่บริเวณซึ่งจะเป็นเมืองหรือเป็นที่พักของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งซึ่งมีจำนวนมาก วันที่ข้าพเจ้าไปถึง ข้าพเจ้าไปยืนอยู่ใน

เขตป่าช้าที่ฝังศพ ก็มิได้มีความรู้สึกประการใด ข้าพเจ้าหวนกลับมานั่งใต้ต้นตะเคียนใหญ่ คิดในใจว่า ไหนว่าตอนจวนพลบ จะมีหมอกควันสายดำพุ่งจากพื้นดินขึ้นสู่ท้องฟ้า แต่ไฉนยังไม่มีเค้า ประหลาดแสนประหลาด ห่างจากที่ข้าพเจ้านั่งไม่เกินสามช่วงคน ข้าพเจ้าเห็นหินสีขาวเป็นมัน ยาวประมาณหนึ่งศอก มีรอยสลักเห็นถนัด ข้าพเจ้าก้าวเดินไปหยิบมาพิจารณา หินท่อนดังกล่าวสลักเป็นรูปดอกบัวไขว้กันรอบ ไม่มีรอยเปื้อน ไม่มีรอยฝุ่นดินจับ หินนี้มาได้อย่างไร และมาเมื่อเวลาใด เนื่องจากในเวลากลางวันอาจมีผู้คนเดินลัดเพื่อออกหรือเข้า ไฉนคนที่ผ่านจึงไม่สังเกตเห็นก้อนหินดังกล่าว ข้าพเจ้าเข้ามาในตอนเช้า นั่ง ณ ใต้ต้นตะเคียนนี้ก็ไม่ปรากฏว่ามีหินวาง ครั้นจวนถึงเวลาจะกลับ มีหินประหลาดวางรออยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ายกมือขึ้นทำการคารวะ จะขอน้อมรับหินประหลาดนี้กลับไปพร้อมกับข้าพเจ้า

ต่อมาข้าพเจ้านำหินประหลาดซึ่งมีรอยสลักเป็นดอกบัวสวยงามไปให้ท่านผู้ใหญ่ ท่านกล่าวว่า เป็นของโบราณเห็นชัด ๆ ท่านจะต้องทำแท่นขึ้นรองรับ ต่อมาท่านได้มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่าได้ว่าจ้างช่างจีน ให้จัดทำตามที่เคยกล่าวกับข้าพเจ้า แล้วก็มีเหตุประหลาดเกิดขึ้น ช่างจีนผู้รับงานมีอาการป่วยติดต่อ ทำให้ปฏิบัติงานไม่ลุล่วงตามวันเวลาที่กำหนด หลังจากช่างจีนได้นำที่ตั้งมามอบให้ ช่างจีนได้กล่าวกับท่านว่า ตั้งแต่นี้ไปเขาจะไม่รับทำงานที่มีแต่การเสียอย่างประหลาดนี้ให้อีก เนื่องจากเงินค่าจ้างที่ได้รับแม้เป็นจำนวนสูงกว่าธรรมดา เขาต้องนำไปใช้ในการรักษาตัวจนหมดไม่เหลือแม้แต่หนึ่งบาท เขาต้องทำงานโดยไม่ได้รับประโยชน์อย่างใดเลย ทำงานมาหลายชิ้นแล้วไม่เคยเจ็บไข้อย่างงานที่รับครั้งนี้

ข้าพเจ้าเห็นเป็นเรื่องประหลาดเกี่ยวกับเมือง ซึ่งใช้เนินดินเป็นกำแพง ไม่มีบานประตู ไม่มีบันไดสำหรับก้าวขึ้นลง มีป่าช้าใหญ่สำหรับฝังศพ แต่ไม่มีบ้านหรือซากหลงเหลืออยู่ ตะเคียนใหญ่ขึ้นอยู่กลางใจเนิน พลบค่ำจะมีสายดำพุ่งขึ้นสู่อากาศสูง บางครั้งจะได้ยินเสียงโหยหวน ดังจากด้านที่เป็นป่าช้าฝังศพโบราณ ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปแตะต้อง ข้าพเจ้าคิดว่าถ้ามีเวลาว่างพอ จะหาโอกาสไปชมให้ทั่ว อาจจะมีเรื่องคาดคิดไม่ถึงมาเขียนเล่าให้ท่านฟังในเรื่อง “สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา” ●

20. วิญญาณ์จากชายแดน

ครูสาวเหมือนจิต อายุ 45 ปี ได้ป่วยเป็นโรคประหลาดหลังจากกลับจากการทัศนาจรกับคณะเพื่อนครู และแวะชมชายแดนด้านอรัญประเทศ โดยเริ่มป่วยตั้งแต่ต้นเดือนมกราคม 2529 จนถึงเดือนมีนาคม ได้รับการรักษาทางแผนปัจจุบัน แต่อาการป่วยทรุดหนักลง จนเกิดความวิตก ขณะป่วยมือทั้งสองจะกำแน่น ปวดเสียวตลอดออกจนถึงเบื้องบนศีรษะ แพทย์ประจำโรงพยาบาลมีชื่อตรวจแล้วแจ้งว่าเธอเป็นไข้ มีความร้อนสูงมากและความร้อนไม่ลด เปลี่ยนสถานที่ใหม่ แพทย์แจ้งว่าเธอเป็นไข้ไทฟอยด์ แต่หลังจากได้รับการรักษาเปลี่ยนยา อาการก็ทรุดหนักลง เบื่ออาหาร ทานได้แต่เพียงน้ำ อาการป่วยทรุดเร็ว จนเพื่อนครูต้องช่วยกันหอบหิ้วเธอมาพบกับข้าพเจ้า มีใบหน้าซีดแก้มตอบ ผิวแห้ง สภาพคล้ายคนไข้อาการเข้าตรีทูต ข้าพเจ้าทดลองใช้พลัง นิ้วทั้งห้างุ้มแข็งขัดขืน ไม่ยอมให้ถูกต้อง ข้าพเจ้าจับหักปลายนิ้วก้อย ซึ่งเป็นจุดอ่อน ได้ผล มือทั้งสองข้างกางแบ ข้าพเจ้าประกบมือลงทาบ พลางส่งพลังจิตในธรรมอย่างแรงเข้าสู่กลางใจมือ เธอสะบัดแต่ไม่สามารถทำให้หลุดได้ สิบนาทีผ่านไป เธอก็หลับหมดสติ ข้าพเจ้าให้ครูผู้ติดตามปฏิบัติสองคน อุ้มร่างเธอขึ้นสู่ห้องชั้นสอง แต่พอผู้อุ้มนำร่างเธอขึ้นบันได ผู้อุ้มก็ร้องบอกข้าพเจ้าว่า น้ำหนักผิดปกติ ร่างบางเล็กหนักเท่ากับร่างชายค่อนข้างอ้วน ผิดธรรมดา พอถึงพื้นห้อง ข้าพเจ้าก็ทำพิธีมัด จุดเทียนปักไว้เหนือศีรษะพร้อมไม้เท้า แล้วข้าพเจ้าก็กลับลงมาชั้นล่าง สั่งว่า เมื่อเธอฟื้นและตื่น ก็ให้แก้ด้ายสายสิญจน์ซึ่งมัดออก พร้อมดับเทียน นำเธอลงมาพบข้าพเจ้า ครู่ใหญ่เธอผู้เป็นคนไข้มีอาการประหลาด ก็ลงมาก้มกราบข้าพเจ้าอย่างนอบน้อม พร้อมกล่าวว่า เธอมีอาการเป็นปกติแล้ว นิ้วมือทั้งสองข้างก็เคลื่อนไหวเป็นไปตามธรรมชาติ พลางเขียนหนังสือเล่าถึงอาการป่วยให้ข้าพเจ้าดู ข้าพเจ้าจัดยาให้เธอ เป็นยาบำรุงเลือด เพิ่มพลกำลัง เพื่อนครูที่นำเธอมา แสดงความยินดีที่เธอหายเป็นปกติรวดเร็ว ข้าพเจ้าให้เธอดื่มนมสด เธอก็ดื่มได้ ไม่อาเจียน แล้วก็กราบอำลากลับไป รุ่งขึ้นเวลาสองโมงเช้า ข้าพเจ้าก็ได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากเพื่อนครูของเธอว่า ตั้งแต่สองทุ่มคืนที่แล้ว เธออาละวาดใหญ่ไม่ยอมนอน นำตัวมาโรงเรียนก็ไม่มีทีท่าจะกลับคืนเข้าสู่สภาพปกติ ขอให้ข้าพเจ้ารอสักครู่ จะนำตัวมาให้ข้าพเจ้าช่วยอีกครั้ง ข้าพเจ้ารับคำ แล้วก็คิดพิศวงในใจ อะไรทำให้

อาการของเธอเปลี่ยนเข้าสภาพเดิม เพียงพ้นข้าพเจ้าไปไม่กี่ชั่วโมง แล้วข้าพเจ้าก็พลันระลึกได้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งให้ปลดสายสิญจน์ที่มัดไว้ออก อาการจึงหวนกลับอย่างรวดเร็ว การกลับมาในวันนี้เธอดิ้นต่อสู้อย่างแข็งแรง ข้าพเจ้าจำต้องใช้วิชาหักบิด เธอจึงสงบการดิ้น ข้าพเจ้าพลันส่งพลังชีวิตเข้าควบคุม พอเธอผล็อยหลับข้าพเจ้าทำพิธีเรียกท่านรอห์ฟามาดินต์ นำวิญญาณที่ติดตามร่างครูเอาไปลงโทษให้สมกับความทะนง เธอซึ่งกำลังอยู่ในความหลับ ร้องด้วยเสียงโหยหวนว่า "น่าสงสารเขา น่าสงสารเขาจริง เขาตามมาตั้งแต่อรัญฯด้วยความรักจริงใจ สงสารเหลือเกิน" แล้วเสียงก็หายเงียบไป ครู่ใหญ่เธอก็รู้สึกตัวตื่น แล้วเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ณ อรัญประเทศที่เธอกับคณะเดินทางไปท่องเที่ยว เธอได้เห็นชายหนุ่มหน้าตาคมสัน นุ่งกางเกงครึ่งท่อนแบบทหาร สวมรองเท้า เสื้อในเป็นเสื้อธรรมดา มิได้สวมหมวก ยืนยิ้มกับเธออยู่บนเนินแล้วก็หายไป เมื่อเธอกลับมาบ้าน ก็ได้พบกับชายผู้นี้ในเครื่องแต่งกายแบบเดิม ยืนรอเธออยู่ตรงประตู เธอรู้สึกว่าเขาผูกพันกับเธอมาก เขาจะมารับเธอไป จากนั้นเธอก็เริ่มป่วย ดังที่ข้าพเจ้าปรากฏเห็นและได้ช่วยชีวิตเธอไว้ เธอเล่าต่อไปว่า หมอดูได้ตรวจชะตาเธอและทำนายเธอไว้ว่า จะเสียชีวิตเมื่ออายุครบ 45 ปี เธอกล่าวต่อไปว่า คราวนี้หนูคงหมดเคราะห์แน่ หนูรู้สึกสบายใจและร่างกายก็ดีเป็นปกติ คุณพ่อได้ช่วยชีวิตหนูไว้ หนูขอกราบขอบพระคุณคุณพ่ออย่างสูง ที่ให้ความเมตตาต่อหนูซึ่งเป็นคนแปลกหน้าโดยมิได้มีความรังเกียจ และมิได้เรียกร้องสิ่งใดเป็นการตอบแทนแม้แต่สิ่งน้อย บังเอิญได้พบคุณพ่อชีวิตหนูจึงรอด ขอกราบคุณพ่ออีกครั้งด้วยความเคารพอย่างจริงใจ ●

21. การแก้วิบากกรรมเนื่องจากถูกกระทำด้วยคุณไสยฯ

วันเสาร์ที่ 8 มีนาคม 2529 ได้มีนายทหารชั้นผู้ใหญ่รวมสองท่านมาพบข้าพเจ้า เฉพาะท่านหนึ่งได้เล่าให้ทราบถึงกรรมที่ท่านกำลังประสบ เป็นการกระทำทางด้านคุณไสยฯติดต่อเนื่อง ข้าพเจ้าฟังแล้วก็คิด มิใช่ข้าพเจ้าไม่เชื่อ ข้าพเจ้าเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ เนื่องจากเคยศึกษา แต่เมื่อพิจารณาเห็นเป็นทางให้ทุกข์ และก่อบาปให้บังเกิดขึ้นแก่จิตใจจนไม่อาจปลดเปลื้องได้ ข้าพเจ้าประสงค์ให้รอดพ้นเข้าสู่พระธรรม จึงหยุดการเรียน

กล่าวขออภัยต่ออาจารย์ผู้สอน แล้วข้าพเจ้าก็เริ่มปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าหันมากล่าวถึงสาเหตุก่อนที่ท่านจะได้รับกรรม ท่านยอมรับว่าเป็นความจริง ข้าพเจ้าไม่อาจอธิบายถึงรายละเอียด เนื่องเกรงจะเป็นการก่อเหตุเล็กน้อยให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ ข้าพเจ้าจะลองแก้ด้วยพลังจิตในธรรมอันเป็นอมตะ เวลาบ่ายห้าโมงสิบสี่นาที ดวงอาทิตย์กำลังส่งพลังงานแสงอย่างแรงกล้า ข้าพเจ้าก็นำน้ำสะอาดวางตรงหน้าโต๊ะบูชา ขอรับรังสีและพลังงาน พร้อมส่งพลังจิตในธรรมเข้ารวมให้บังเกิดพลังงานตามปรารถนาจิต เวลาผ่านไปตามกำหนด ข้าพเจ้าก็ส่งแก้วน้ำให้ท่านดื่ม เพื่อเพิ่มธาตุให้มีกำลัง เป็นการไม่ประมาท แม้แต่แผ่นกระดาน ก็ต้องเปลี่ยนใช้ ไม่นั่งบนพื้นกระดานที่ใช้ปูมาแต่เดิม การใช้เทียนในพิธีก็ต้องจัดใหม่ข้าพเจ้านำท่านขึ้นนั่งบนพื้นกระดาน เครื่องรางของขลังที่ท่านนำติดตัว ก็ขอให้ถอดวางห่างจากวงพิธี ข้าพเจ้าสั่งให้ท่านกล่าวทวนตามสัจวาจา ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวนำจนจบครบการปฏิบัติ นำน้ำมาให้ท่านทำความสะอาด และให้ยึดมั่นในสัจจะ หมั่นรำลึกอย่าขาดสติ กลางเดือนเมษายน 2529 ก็ได้รับคำบอกเล่าว่า วันที่ข้าพเจ้าทำพิธีให้ท่านนั้น ในเวลากลางคืนยังไม่ดึก ก็บังเกิดสิ่งดังที่เคยปรากฏ ท่านรีบทิ้งร่างลงนอนสงบ จิตตั้งอยู่ในระหว่างพิธี พลันท่านก็หลับสนิท รู้สึกขัดเล็กน้อย แต่ไม่มาก และตั้งแต่บัดนั้นจนถึงปัจจุบัน ก็มิได้มีเหตุการณ์อย่างในอดีตบังเกิดขึ้น นับว่าเป็นการแก้ที่อัศจรรย์ ซึ่งท่านมิเคยพบ และเป็นการแก้ได้ผลอย่างสุดที่จะอธิบายได้ ข้าพเจ้าแนะนำให้ใช้ชิ้นกระดาษนั้น พับแนบติดตัวตลอดเวลา ท่านจะปลอดจากการลอบทำร้ายด้วยคุณไสยฯ ตลอดชั่วชีวิต แต่อย่าลืมการปฏิบัติเป็นอันขาด ●

22. การป่วยเกี่ยวกับโรคหัวใจ

วันพฤหัสบดีที่ 6 มีนาคม 2529 ครูหญิงสองคนได้มาพบข้าพเจ้า เธอเล่าว่าได้อ่านหนังสือ "สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา" โดยการร่วมเดินทางไปกับคณะเพื่อทอดผ้าป่า ณ วัดนิเวศน์ธรรมประวัติ และได้รับหนังสือแจก เธออ่านแล้วมีความสนใจในเรื่องที่เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ โดยใช้พลังจิตในธรรม เธอกล่าวขอให้ข้าพเจ้าเห็นความทุกข์ของเธอ เธอป่วยเป็นโรคหัวใจ รับการบำบัดมาหลายแห่ง ตลอดจนทำการผ่าตัด แต่อาการไม่ดีขึ้นแม้แต่น้อย ข้าพเจ้ารู้สึกสงสาร เห็นใจ ที่เธอบากหน้ามาอ้อน

วอน ถ้าข้าพเจ้าแนะนำให้เธอไปพบกับสถานใดสถานหนึ่ง ซึ่งเปิดรับการรักษา อาจได้รับประโยชน์สมปรารถนา และเธอก็ต้องผิดพลาดเกี่ยวกับการเงิน เธอไม่อยู่ในฐานะที่จะจัดได้ ข้าพเจ้าติดธุระเกี่ยวกับงานสำคัญ ซึ่งได้นัดหมายไว้แล้ว ด้วยความเวทนาและเห็นใจ ข้าพเจ้าจึงโทรศัพท์ขอเปลี่ยนเวลา เพียงเลื่อนเป็นบ่ายสองโมง ก็ได้รับคำตอบไม่ขัดข้อง

ข้าพเจ้านำครูหญิงทั้งสอง เชิญขึ้นไปชั้นบนเป็นสถานที่ไม่มีใครจะขึ้นไปพลุกพล่าน นอกจากข้าพเจ้าจะอนุญาต ข้าพเจ้าให้เหตุผลโดยเธอไม่ขัดข้อง ข้าพเจ้าบอกให้ผู้ป่วยนอนลงพร้อมถอดเสื้อนอกและเสื้อยกทรง โดยมีเพื่อนเธอเป็นผู้กระทำ และนั่งเป็นพยานดูการรักษา ข้าพเจ้าหันหน้ามาดูนาฬิกาซึ่งตั้งด้านซ้ายมือ พอได้ยินเสียงกล่าวว่า "ถอดเรียบร้อยแล้วค่ะ" ข้าพเจ้าชำเลืองแวบหนึ่งแล้วก็ใช้มือขวาจับตรงหัวใจ กำหนดจิตในธรรม ส่งพลังเข้าสู่หัวใจอย่างแรง หัวใจเธอเต้นกระแทกจนเห็นได้ถนัด สิบห้านาทีผ่านไป การหายใจกับการสั่นสะเทือนก็เริ่มอ่อนลง ข้าพเจ้าส่งพลังเพิ่มตลอดจนครบสามสิบนาที สั่งให้เพื่อนของเธอจัดสวมเสื้อให้เรียบร้อย ข้าพเจ้าหันหน้ากลับ เธอนอนหลับตานิ่ง แล้วเผยอหนังตาจ้องมองข้าพเจ้า เธอยิ้มและพยายามจะลุกนั่ง ข้าพเจ้าห้ามมิให้กระทำ เธอนอนมองจ้องจับตาข้าพเจ้า และได้รับอนุญาตให้ลุกนั่งช้า ๆ ก็ปฏิบัติตาม เธอก้มกราบข้าพเจ้าที่เท้า พลางพูดว่าเห็นการแก้รักษาโรคหัวใจของหนูแล้ว คุณพ่อพอจะช่วยหนูได้ไหม ข้าพเจ้าตอบเรียบ ๆ ว่า เห็นแล้ว พอช่วยได้ จงหาเวลามารับการบำบัดตามจะกำหนด แล้วจะหายได้สนิท เธอและเพื่อนกราบลาอีกหลายครั้ง ก่อนจะกลับ เธอกล่าวอย่างมั่นใจว่า หนูจะมารับการรักษาโดยแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบก่อนล่วงหน้าทุกครั้ง และกล่าวต่อไปว่า หนูได้รับการรักษาเพียงครั้งเดียว ก็มีความแน่ใจในตัวคุณพ่อมากค่ะ ปัจจุบันครูสาวผู้นี้ก็มารับการรักษาจนหายเป็นปกติ เคารพนับถือข้าพเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง ●

23 พระนางเจ้าสุนันทากุมารีรัตน์

วันที่ 16 ตรงกับวันพุธ เดือนเมษายน 2529 เวลาบ่ายโมงเศษ ขณะข้าพเจ้ากำลังให้ความช่วยเหลือ ผู้ที่บากบั่นสอบถามมาจนได้พบข้าพเจ้าดังปรารถนา กลุ่มหญิงชายทั้งวัยรุ่นและวัยกลางคนประมาณ 4–5 คน ได้มาขออนุญาตถามถึงอุบัติเหตุซึ่งบังเกิดแก่เด็กหญิงวัยรุ่น พร้อมนำภาพถ่ายมาขอรับทราบถึงผลซึ่งจะอุบัติขึ้น ข้าพเจ้าตอบสั้น ๆ ว่า ไม่ตายแต่ไม่ฟื้น หญิงวัยกลางคนรับฟังพลางพูดด้วยเสียงสะอื้นเบา ๆ "ดิฉันก็สังหรณ์ว่าคงจะเป็นอย่างที่คุณพ่อกล่าว" แล้วเล่ารายละเอียดให้ฟัง ข้าพเจ้าขอให้มีสติรับรู้ความจริง ซึ่งทุกรูปทุกนามจะต้องผ่านพบ เธอรับคำแล้วถามว่า "คุณพ่อกำหนดจะทำกุศลใดบ้าง ภายในเดือนพฤษภาคมที่จะถึง ดิฉันปรารถนาจะขอนำปัจจัยเข้าสมทบด้วย วันอาทิตย์ที่ 11 พฤษภาคม 29 เวลาประมาณบ่ายสามโมง ข้าพเจ้าจะจัดซื้อนก – หกพันหกร้อยตัว นำไปปล่อยให้รอดพ้นจากการถูกนำไปฆ่า การปล่อยนกทั้งหมดจะกระทำ ณ วัดนิเวศธรรมประวัติ บางปะอิน และที่จังหวัดพระนครศรี–อยุธยา สิ้นเสียงตอบของข้าพเจ้า ร่างหญิงผู้ถามก็ก้มหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้น น้ำตาไหลคลานเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า ก้มกราบ พร้อมพูดด้วยเสียงเศร้า ๆ ว่า "ฉันพยายามจะมาพบท่านหลายครั้งแต่ไม่สำเร็จ บังเอิญวันนี้เป็นวันธรรมสวนะ โอกาสเปิดให้จึงเร่งมาพบ ขอขอบใจในความเมตตาร่วมช่วยในการทำบุญ "บังสุกุล" ปลดปล่อยชีวิตสัตว์จำนวนมากเพื่อฉัน ช่วยให้สติเด็กฉัน อย่าพยาบาทหรือโกรธเคืองในสิ่งที่บังเกิดขึ้นในอดีต ฉันอภัยให้เขาแล้ว ท่านจงช่วยประคับประคองให้เขาตลอดรอดฝั่ง ฉันขอลาท่านกลับหมดเวลาแล้ว ฉันดีใจมากที่ได้พบกับท่านโดยไม่มีผู้ใดขัดขวาง ฉันขอลาไปก่อน ทำบุญกุศลหากไม่ลืม ก็ระลึกถึงฉันบ้าง ฉันเป็นใคร เข้าใจว่าท่านคงทราบได้ดี ขอลาละ ขันเงินซึ่งท่านได้รับ มีตราประทับนั่นแหละ เป็นผู้ที่ทำให้ฉันและลูกต้องเสียชีวิต กล่าวเสร็จร่างก็ฟุบนิ่ง ข้าพเจ้านึกได้ทันที ขันเงินของใช้เฉพาะส่วนตัวเป็นของหญิง มีอักษรไขว้เป็นลวดลายงดงาม ฉะนั้นวิญญาณที่มาปรากฏมิใช่ผู้ใด โดยไม่ต้องเดา เธอคือสมเด็จพระนางเจ้าสุนันทากุมารีรัตน์ หรือ (พระนางเรือล่ม) โดยมิต้องสงสัยแม้แต่ประการใด

วันที่ 11 พฤษภาคม 2529 ขณะทำพิธีปล่อยนก ข้าพเจ้าได้เห็นสงฆ์รูปหนึ่งร่างสูง เนื้อน้อย แต่ที่สังเกตเห็นชัดก็คือ มีรอยตกกระอยู่บนใบหน้า สอบถามทราบว่า

สงฆ์ที่มาปรากฏ คือ พระครูสังฆรักษ์ – ชมภู ผู้ดูแลสงฆ์ ซึ่งได้มรณภาพไปแล้ว เฉพาะการปล่อยนกที่พระนครศรีอยุธยา ณ สวนสมเด็จฯ ปรากฏได้รับผลดีอย่างไม่คาดคิดในกลุ่มพวกที่เปิดปล่อยนกในกรงให้ไปสู่อิสรภาพ ศิษย์หญิงที่เจ้าพ่อขุนด่านเข้าประทับโดยมีอาการปวดเจ็บในหน้าอกและที่ท้องน้อย ได้วิ่งมาบอกข้าพเจ้าว่า การเจ็บป่วยตั้งแต่วันที่ไปที่เขาชะโงกและเจ็บปวดตลอดมา ขณะนี้ได้หายเป็นปกติจนเป็นที่ประหลาดใจ ไม่มีความรู้สึกในด้านร่างกายว่าเคยได้รับความทรมานมาหลายเวลา เจ้าพ่อขุนด่านคงจะไม่มาเยือนหนูอีกในลักษณะทรมานเยี่ยงก่อน กล่าวแล้วก็หัวร่อ วิ่งกลับไปเข้ากลุ่ม ●

24. เจ้าพ่อขุนด่าน เขาชะโงก

วันอาทิตย์ที่ 4 พฤษภาคม 29 เวลาประมาณบ่ายสามโมง ข้าพเจ้าได้เดินทางไปเขาชะโงก นครนายก โดยมีนักเรียนนายร้อย จปร. ปีที่ 4 เป็นผู้นำทางบ่ายหน้าไปยังโรงเรียนนายร้อย จปร. ซึ่งทางการกำลังจัดสร้างอยู่ ณ นครนายก มีเนื้อที่กว้างขวางเป็นสง่า สมเป็นสถานที่ให้การศึกษาของทางราชการ จะผลิตนายทหารซึ่งมีคุณภาพออกรับใช้ชาติป้องกันอริราชศัตรู ปฏิบัติหน้าที่รักษาไว้ซึ่งเอกราช–ชาติ–พระมหา–กษัตริย์ และรักษาไว้ซึ่งเอกราชให้ดำรงคู่ประเทศชาติตลอดชั่วกัลปาวสาน เหตุซึ่งนำให้ข้าพเจ้ามาเยือนสถานที่สำคัญของชาติในครั้งนี้ เนื่องด้วยข้าพเจ้าได้รับบอกเล่าจากหลายกระแส เป็นเรื่องที่น่าสะเทือนใจอย่างไม่น่าจะเชื่อ กล่าวคือคนงานรับจ้างจะป่วยเป็นไข้ ปวดหัวตัวร้อน และเสียชีวิตในวันต่อมา ชีวิตแล้วชีวิตเล่าดับสูญ ทับทวีเริ่มเป็นจำนวนร้อย ข่าวแพร่กระจายชาวบ้านต่างก็พากันเกรงกลัว อำนาจลี้ลับ ไม่มีผู้ใดหาญไปรับจ้างทำงาน เนื่องจากญาติมิตร เพื่อนบ้านที่สมัครไปรับจ้าง ได้ประสบการตายดังกล่าวไม่ยกเว้น เมื่อข้าพเจ้าทราบและมีเจ้าถิ่นนักเรียนนายร้อย จปร. ปีที่ 4 เป็นผู้นำข้าพเจ้าจึงเดินทางเพื่อเผชิญกับการตายอันน่าสยองและสุดประหลาด ข้าพเจ้าและผู้ติดตามสามนาย พร้อมเครื่องพิธีก็เริ่มบุกขึ้นเขาชะโงก ซึ่งตรงปากทางเข้ามีอักษรสีทองเขียนไว้เด่นชัดว่า "สมเด็จเจ้าพ่อขุนด่าน" คณะเราปีนป่ายขึ้นจนถึงตัวศาล มีเครื่องบูชาพร้อมดอกไม้ธูปเทียนวางเต็มหน้าที่บูชา แพรสีโบกสะบัด ดอกไม้ร้อยเป็นอุบะรอบศาล บนยอดเขามีราวเหล็กติดตั้งกั้นรอบบริเวณ มีแอ่งน้ำในหินใสสะอาด ทางขึ้น

ลงสะดวกพอควร ข้าพเจ้าจุดเทียนชัย ธูปหอมปักสี่ทิศ ข้าพเจ้ากล่าวด้วยพลังจิต ถึงเหตุการณ์ที่ได้รับฟัง ข้าพเจ้าขอให้คิดทบทวน ลดความรุนแรง–ความตาย ซึ่งนำความวิปโยคมาสู่ครอบครัวของผู้สูญเสียชีวิต ข้าพเจ้าเป็นผู้รับสนองประกาศิตและราชโองการขององค์ประธานสูงสุดแห่งสามภพมาเยือน ขอทำความรู้จักในเหตุการณ์ใหม่ ๆ ซึ่งอาจมีขึ้น ข้าพเจ้ากำหนดถามต่อไปว่า เจ้าพ่อผาดำแห่งภูพิงค์ได้เยือนมาพบท่านเมื่อเวลาบ่ายสี่โมงสามสิบนาที และได้พูดถึงการมาของข้าพเจ้า ตลอดจนพึ่งอำลาไปก่อนหน้าข้าพเจ้ามาถึงที่ศาลแห่งท่าน ไม่มีเสียงตอบ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นเด็กของข้าพเจ้าซึ่งนั่งอยู่หน้าศาล มีอาการหนาวสะท้าน และในขณะนั้นมีลมพัดหวนแรง รอบทิวเขา ข้าพเจ้าจึงเรียกให้เคลื่อนที่ไปนั่งบังลมทางด้านขวามือ หลังจากเคลื่อนที่ไปตามที่ข้าพเจ้าสั่ง อาการก็ไม่ทุเลา ข้าพเจ้าเอะใจทันที จึงเรียกเด็กของข้าพเจ้าให้เข้ามานั่งตรงหน้าข้าพเจ้า พอมือข้าพเจ้าสัมผัส ผลก็ปรากฏ เขาสะบัดมือจากข้าพเจ้าด้วยแรงผิดธรรมดา แล้วไขว่คว้าจับมือข้าพเจ้า แรงที่เข้าปะทะหนักหน่วง พลันลุกขึ้นยืน เฉพาะมือซ้ายของข้าพเจ้ายังจับยึดมือขวาของเขา ข้าพเจ้ายึดตึงแน่นกระชากให้ร่างเขาโน้มตามกำลังดึงของข้าพเจ้า เขาต้องก้มลงและก้าวเท้าซ้ายยึดถ่วงไม่ให้ร่างโน้มตาม นั่นเป็นท่าที่ข้าพเจ้ากำลังรอ ข้าพเจ้าใช้มือขวาคว้าตะปบก้านคอเขาให้–โน้มหนักลงตามกำลังแขนซ้าย ซึ่งกำลังยึดดึง ฉับพลันข้าพเจ้าก็ใช้เท้าขวาถีบตรงหัวเข่าให้ฉีกลอยจากพื้น โอกาสดีเป็นของข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าโน้มกระชากแขนซ้ายดึงน้ำหนักตัวคู่ต่อสู้ ก็จะเสียการทรงตัว ต้องถลำล้มคว่ำลงตามแรงดึงกระชาก โดยข้าพเจ้าจะใช้มือขวาตบก้านคอ เป็นการเร่งให้ล้มเร็วยิ่งขึ้น โดยผู้ถูกกระทำไม่สามารถจะแก้หรือป้องกันได้ พลันก็มีเสียงคนในคณะตะโกนบอกข้าพเจ้าว่า ท่านกำลังจะถวายสักการะ ข้าพเจ้าจึงชะงักการใช้กำลังแบบ "เทควอนโด้" ร่างทรงทรุดนั่งลงกราบข้าพเจ้า ก้มศีรษะนิ่ง ข้าพเจ้ากล่าวให้อภัยและให้สติ พร้อมจะกระทำการกุศลเพิ่มให้ในนามโดยเฉพาะ ขอให้รอรับ แล้วเหตุการณ์ก็กลับเป็นปกติ เทียนชัยที่นำไปเหลืออยู่ในที่บังลมประมาณ 4–5 นิ้ว คงจุดทิ้งไว้แล้วลากลับลงจากศาลจากเขาชะโงก คืนเข้ากรุงเทพฯ โดยอ้อมออกทางหินกอง เนื่องจากฝนลงหนัก การกลับทางลัด–คลองรังสิต อาจเกิดอันตราย ถนนลื่น เนื่องจากทางการกำลังขยายทางวิ่งกว้างออกกว่าเดิม นัยว่าจะเป็นอย่างน้อยสามทาง เรารับ–ประทานอาหารเย็นที่ประตูน้ำพระอินทร์ และกลับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพ พร้อมความ

ปีติที่ได้ปฏิบัติเต็มไปด้วย "จิตในธรรม" ขององค์ท่านผู้เป็นประธานแห่งสามภพโดยสมบูรณ์ มิว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ๆ

วันพระที่ 7 พฤษภาคม 29 ก่อนถึงเวลาทำพิธี ศิษย์หญิงที่ไปกับข้าพเจ้าก็เข้ามากราบบอกข้าพเจ้าว่ารู้สึกเจ็บในท้องและปวดตัวมาก ขอให้ข้าพเจ้าช่วยแก้ไข เขาส่งมือให้ข้าพเจ้าจับเพื่อขอพลัง พลันก็มีเสียงพูดสั้นห้วน แข็งกระด้างว่า ไม่ต้องมาจับ ไม่ต้องมาจับ ข้าพเจ้าเห็นการผิดปกติตั้งแต่แรกจึงเตรียมตัวพร้อม โดยกระชากมือทั้งสองของศิษย์ที่ถูกวิญญาณทับ แสดงถึงการเจตนาบุกเข้ามาพบข้าพเจ้าอย่างซึ่งหน้าพอมือประกบกัน เขาก็แสดงการใช้กำลังอย่างสุดแรงเหวี่ยง ข้าพเจ้าพลันรวบนิ้วก้อยด้านซ้ายมือ ยกยืดหักลง ร่างของคู่ต่อสู้ล้มเอียงหงาย ซีกขวาของร่างอยู่บนตักข้าพเจ้าด้านศีรษะห้อยลงเปิดเป็นช่องว่าง หากเป็นการต่อสู้ระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์ ข้าพเจ้าก็จะใช้สันมือฟันลงบนคอหอยดับชีพได้โดยง่าย แต่นี่เป็นร่างที่วิญญาณเจ้าพ่อขุนด่านเข้าทับ อาจหลบถอยออกไปจากร่าง ข้าพเจ้าก็จะกลายเป็นผู้ร้ายฆ่าคนตายโดยเจตนา ข้าพเจ้าเพียงเอาสันมือเงื้อขึ้น ถามสั้น ๆ ว่า อยากตายไหม ไม่มีเสียงตอบ แต่ก็ไม่กล้าขยับตัว พลันข้าพเจ้าก็เห็นตัวหนังสือลอยมามีความปรากฏดังต่อไปนี้

เจ้าเขาถ้ำธรรมทัต	ปรากฏชัดใช่นานเยือน
เราพร้อมติดตามเพื่อน	ใช่แชเชือนหายจากไป
ธุระซึ่งเพื่อนเคือง	ไว้เป็นเรื่องเราจัดทำ
ทำลายหมดสิ้นนำ	มันไปสู่ปู่ขาวตรง

ทุกคนซึ่งนั่งดูเหตุการณ์ พลันได้เห็นร่างซึ่งมีวิญญาณเจ้าพ่อขุนด่านทับ ร้องขอโทษ ขอความกรุณาสงสารอย่าให้ได้รับโทษหนักในขุมเพลิง อันมีความร้อนสูงสุดของการทรมานยิ่ง ร่างร่ำไห้ อ้อนวอนขอรับโทษ ที่บังอาจบุกเข้ามาเพื่อแก้แค้น โดยมิได้คำนึงถึงคำเตือนของเพื่อนเจ้าเขาผาดำ ซึ่งเร่งรีบมาเตือนแต่ก็ไม่อาจดับความรู้ผิดและถูก โดยรู้สึกว่าเป็นการแพ้อย่างไม่เคยแพ้ มาเหยียบถึงสำนัก แล้วต้องยอมอ่อนน้อมเชื่อฟัง ทั้งไม่เชื่อว่าเป็นร่างผู้สนองรับราชโองการขององค์ประธานสูงสุดแห่งสามภพขอกราบสมารับผิด พลางลุกขึ้นนั่งคุกเข่า ปากก็พร่ำขอให้อภัย เฉพาะการรับโทษโดยตรงจากข้าพเจ้า เขายินดีทำ สุดแต่ข้าพเจ้าจะเห็นควร โปรดอย่าสั่งให้ "ท่านปู่ขาว" พิจารณาโทษ พอเห็นสหายบอกกล่าวชื่อเจ้าเขาถ้ำธรรมทัต เป็นเพื่อนรักนับถือ ติดตามระวังภัยให้ไม่ว่าวิญญาณใดก็ไม่ยอมแตะต้อง ร่างที่วิญญาณเจ้าพ่อขุนด่านกำลังลงเต็ม

ตัว คุกเข่ากล่าวขอโทษ พร้อมพนมมืออยู่ตลอด แสดงถึงความหวั่นกลัว จนข้าพเจ้านึกสงสาร จึงกล่าวให้อภัยและให้ถือปฏิบัติตามข้าพเจ้า "จิตในธรรม" โดยข้าพเจ้าจะไปปล่อยชีวิตนกเป็นจำนวน 6,600 ตัว และจะแบ่งให้เขา "เจ้าพ่อขุนด่าน" ได้มีโอกาสประกอบการกุศล ซึ่งข้าพเจ้ายินดีจะแบ่งเป็นส่วนสัดให้ โดยไม่คำนึงถึงเหตุการณ์ร้ายซึ่งเพิ่งบังเกิดและเต็มไปด้วยความเมตตา, กรุณา ไม่พยาบาท ซึ่งข้าพเจ้าจิตในธรรมถือปฏิบัติ เจ้าพ่อขุนด่านก้มกราบเท้าข้าพเจ้า ก้มหน้าสะอึกสะอื้น แล้วลาถอยอย่างสงบเงียบ รู้ผิดรู้ถูกไม่ดื้อดึงเช่นเดิม ซึ่งข้าพเจ้ามิอาจเว้นที่จะกล่าวสรรเสริญความเป็นผู้มีน้ำใจสมกับแผ่นป้ายเขียนเป็นอักษรสีทองเด่นชัดว่า "ศาลสมเด็จเจ้าพ่อ เจ้าพ่อขุนด่าน" ●

25. วิญญาณจีนชราผู้อาภัพ

วันอาทิตย์ที่ 1 มิถุนายน 2529 ข้าพเจ้าได้เดินทางไปบ้านก้นอ่าว จังหวัดระยอง เพื่อขอจองสถานที่พัก เกี่ยวกับงานอาสาพหบูชา ซึ่งจะเริ่มตรงกับวันที่ 20 กรกฎาคม เดือนหน้า เวลาประมาณ 11.00 น. ขณะข้าพเจ้านั่งพักอยู่ชั้นล่าง เรือนพักแต่ผู้เดียว ข้าพเจ้าก็ได้เห็นภาพจีนชราร่างโปร่ง หนวดเคราขาว หน้าผากกว้างเรียว ผมบนศีรษะขาวบาง แต่งกายด้วยผ้าสีขาว สวมเสื้อกุยเฮงแบบจีน กางเกงขายาว ชายจีนชรามีกิริยาเหงาหงอย ยืนมองข้าพเจ้า มีรอยยิ้มเศร้า ๆ ชวนให้สงสาร ข้าพเจ้าพิศดูร่างวิญญาณที่มาปรากฏ คงปรารถนามาขอรับความช่วยเหลือโดยตรง ชั่วครู่ก็หายไป ข้าพเจ้านั่งนิ่งคิด วันอาสาพหบูชาปีนี้ ข้าพเจ้ามีหน้าที่เปิดทางบุญให้แด่ดวงวิญญาณอย่างน้อยก็หนึ่งซึ่งพยายามมาปรากฏ เที่ยงสามสิบนาที การจัดอาหารกลางวันให้ข้าพเจ้าก็เสร็จเรียบร้อย ศิษย์หญิงผู้ติดตามปฏิบัติข้าพเจ้ามาร่วมสิบปีเอ่ยถามข้าพเจ้าว่า คุณพ่อนั่งแบบนี้ หนูมั่นใจว่าคุณพ่อต้องเห็นและพบสิ่งผิดธรรมดา ข้าพเจ้าเล่าเรื่องให้ฟัง ต่อมาก็ได้รับคำตอบจากผู้รู้ ตลอดจนได้รับคำยืนยันว่า จีนชราที่มาปรากฏนั้น มีชื่อเรียกว่า "อาปิ้น" ได้มาหักร้างถางป่าอยู่ตรงที่ปรากฏให้ข้าพเจ้าเห็น ไม่มีญาติพี่น้องมาอยู่ทำไร่อย่างสงบเงียบ โดดเดี่ยวเป็นเวลายาวนาน จนกระทั่งถึงแก่กรรม ไม่มีผู้ใดสนใจ เป็นเรื่องเกิดขึ้นนานจนลืมเลือนไปจากความทรงจำ ข้าพเจ้าฟังแล้วก็สลดใจ คนเรามีหรือจนก็ไม่พ้น

ความตาย เพียงแต่จะไปสู่ทุคติหรือสุคติ แล้วแต่วิบากเดิมซึ่งได้กระทำไว้ จีนชรา "อาปิ้น" ได้พยายามจนได้พบข้าพเจ้า ทั้งที่ข้าพเจ้าได้มา ณ ที่นี้เป็นเวลาร่วมห้าปี อาปิ้นจึงมีโอกาสได้ประสบ และหลุดพ้นตามปรารถนา จงเป็นสุขเถิดอาปิ้น ชายชราผู้น่าสงสาร ●

26. วิญญาณหญิงจีน

วันที่ 2 มิถุนายน 2529 น.ส.ปราณี (ขอสงวนนามสกุล) อายุ 39 ปี ป่วยมีอาการเจ็บคอและแน่นหน้าอก เริ่มป่วยแต่ พ.ศ. 2524 ญาติได้นำตัวไปรับการตรวจและบำบัดหลายแห่ง หลังจากการตรวจ แพทย์ก็แจ้งให้ทราบว่า ร่างกายเป็นปกติไม่พบสิ่งใด เป็นเหตุให้เธอต้องปวดเจ็บคอและแน่นหน้าอก ยาที่แพทย์จ่าย ไม่กระทำให้อาการป่วยดีขึ้น เธอได้รับคำชี้ชวนให้มาพบข้าพเจ้า จากเพื่อนผู้หวังดี เธอจึงมาพบข้าพเจ้าเช้าวันจันทร์ที่ 2 หลังจากข้าพเจ้าทดลองจับคอที่เจ็บ พร้อมใช้มือซ้ายส่งพลังปราณช่วย 15 นาทีผ่านไป ข้าพเจ้าก็ถามถึงอาการและความรู้สึก เธอกล่าวเรียบ ๆ ว่า รู้สึกการเจ็บที่คอทุเลาลงส่วนด้านหน้าอกหายแน่น ข้าพเจ้าสังเกตเห็นสายตาของเธอผิดปกติแวบหนึ่ง มีสีหน้าเฉยเมย ข้าพเจ้าจึงขอให้เธอนั่งตรงหน้าข้าพเจ้า พร้อมถอดเครื่องประดับออก ข้าพเจ้าประสานมือจับ พลางเร่งถ่ายพลังปราณชีวิต ได้ผล เธอหลับตาเอนศีรษะไปเบื้องหลัง มีเสียงไอกระแทกอย่างแรงออกจากลำคอหลายครั้งต่อเนื่อง พร้อมส่ายหน้าไปมาอย่างอ่อนอกอ่อนใจ ข้าพเจ้าพลันกำหนดพลังปราณเข้าสู่ตรงจุด ได้ผล เธอลืมตาเพ่งมองข้าพเจ้า มีเสียงประหลาดผ่านทางริมฝีปากเบา ๆ การไอเริ่มขึ้นอีก ข้าพเจ้ารู้ว่าต้องมีสิ่งแทรกซ้อนเกิดขึ้น จึงกำหนดพูดโดยจิตให้วิญญาณซึ่งติดตามทรมานเธอมานานนับได้ห้าปี จงได้รับทราบถึงกุศลบารมีที่ข้าพเจ้าขออุทิศให้ตามใจปรารถนา พร้อมทั้งจะกระทำกุศลให้เป็นสัดส่วนเฉพาะของดวงวิญญาณในวันอาสาฬหบูชาที่จะมาถึงในเดือนกรกฎาคม การผูกพันติดตามของบ่วงกรรมจะได้สิ้นสุดลง หลุดพ้นตามพระธรรมอันสูงสุดขององค์สมเด็จพระบรมครู สัมมาสัมพุทธเจ้า การไออย่างแรงหยุดสนิท เธอน้อมร่างลงกราบข้าพเจ้า พลางกล่าวเบา ๆ เป็นภาษาประหลาดที่ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยิน แล้วคลานถอยหลังไปเล็กน้อย ทอดกายยกมือพนมมีสำเนียงคำสวดหรือคำพูดดังลอดออกจากไรฟันแหลมเล็กติดต่อ จบลงด้วยคำชัดเจน

ถนัดว่า "สักการะ" เมื่อร่างเธอถูกพยุงให้ลุกนั่ง เธอก็มีอาการปกติ กล่าวขอบคุณข้าพเจ้าที่ช่วยให้เธอหายในเวลาอันสั้นจากการป่วยทรมานนานนับปี เธอนำปัจจัยมามอบให้ข้าพเจ้าจำนวน 2 พันบาท เพื่อสมทบเข้าร่วมในงานบุญ ณ วันที่ 20 กรกฎาคม 2529 กับขออนุญาตให้เธอและญาติได้ร่วมไปในคณะซึ่งเธอปรารถนาที่จะได้ไปเหยียบ ณ พื้นทรายอันศักดิ์สิทธิ์เยี่ยงข้าพเจ้าเคยได้ปฏิบัติทุกรอบปี ●

27. การพิจารณากรรม

ปัจจุบันข้าพเจ้ามีอายุครบแปดสิบปีบริบูรณ์ในวันที่ 28 มกราคม 2529 เดือนกุมภาพันธ์ก็ย่างเป็นคนชราอายุเริ่มเป็นแปดสิบเอ็ด สายตาฟาง ฟันหัก หูตึง พูดจาเลอะเลือน ความจำเสื่อม ร่างกายขาดความสมบูรณ์ เพื่อพร้อมที่จะหยุดการดิ้นรนจากที่จะอยู่อาศัยในโลกมนุษย์ ก้าวเดินใกล้ความตายทุกขณะ แต่ภาระของข้าพเจ้ายังปฏิบัติไม่สมบูรณ์ ข้าพเจ้ามีวิบากกรรมมาก ซึ่งจะต้องกระทำให้บรรเทา เบาบาง เพื่อเข้าสู่จุดซึ่งองค์สมเด็จพระบรมครู สัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบ มอบให้ไว้แด่ผู้ที่จะไขว่คว้าถือเป็นสัจจะปฏิบัติ

ก่อนหน้าวันวิสาขบูชาประมาณ 7 วัน ข้าพเจ้าก็มีการอิดโรย เปลี่ยนแปลงจนไม่สามารถจะหลับนอนตามปกติ ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมทุกประการ ไม่ว่าจะเป็นอสังหาริม-ทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ที่อยู่ ที่อาศัย ข้าวของใช้ ฯลฯ ข้าพเจ้าจัดทำไว้พร้อม รายละเอียดโดยถูกต้องตามกฎหมาย หมดห่วงหมดกังวล เราอยู่ได้แค่นี้ ปฏิบัติได้อย่างนี้ก็สมควรแก่อายุ ศิษย์ของข้าพเจ้ารายรอบ ทุกคนนั่งนิ่ง ข้าพเจ้าให้คำเตือน จงกระทำแต่ความดีละชั่ว หลายคนถอยกลับไป จนเหลือเบาบางเพียงไม่กี่คน ส่วนผู้ที่ร้องไห้ซบหน้าสะอื้นกับข้าพเจ้า เสียงกล่าวเบา ๆ ใกล้หูข้าพเจ้าว่า "พ่อยังไม่ต้องกลับ ขอให้หนูกลับก่อน หมดพ่อแล้วใครจะเป็นผู้ดำเนินงานจิตในธรรม" ข้าพเจ้านอนนิ่ง รอฟังราชโองการที่จะประกาศิต อยู่หรือตาย เหมือนสวรรค์มาโปรด ข้าพเจ้าได้ยินถนัด เสียงตรัสว่า เจ้าได้กระทำด้วย กาย วาจา ใจ สมกับ "จิตในธรรม" เพียรพยายามโดยไม่ละลดการถือปฏิบัติ ปลดปล่อยชีวิตสัตว์และช่วยเหลือผู้อื่นโดยยอมเสียสละความสุขส่วนตัว ไม่ติดในทรัพย์สมบัติ ประพฤติอยู่ในสัจธรรมที่รับโดยมิเคยมีอารมณ์หวั่นไหว จงอยู่

ในร่างต่อไป โดยจะมีการเปลี่ยนแปลงตามวัยแต่ไม่มาก ผิดกว่าบุคคลธรรมดาในวัยเดียวกัน เจ้าจะมีอายุยืน ทำงานช่วยเหลือผู้ขาดแคลน ให้มีชีวิตยืนยาวตามสมควรแก่เหตุ

จากนั้นข้าพเจ้าก็หายเป็นปกติเยี่ยงเดิม มุ่งเพียรในภารกิจของจิตในธรรม ตามที่ทรงประทานให้มาเพื่อล้างวิบากเดิม ตรงกับท่านเจ้าคุณนรรัตน์ราชมานิต ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าไว้ว่า "ถ้าหยุดได้ในชาตินี้ก็ทัน" ●

28. การป่วยซึ่งแสนประหลาด

วันพุธที่ 4 มิถุนายน 2529 ข้าพเจ้าได้รับทราบทางโทรศัพท์จากครูหญิงซึ่งคุ้นเคยให้ความเคารพข้าพเจ้าครั้งสอนประจำอยู่ต่างจังหวัด เกี่ยวกับการป่วยประหลาดของหลานสาว ซึ่งการรักษาทางแผนปัจจุบันไม่อาจจะบำบัด และได้รับผลตามควรที่พึงจะได้ เธอขออนุญาตนำหลานสาวผู้ป่วยมาพบข้าพเจ้า ขอได้ให้ความเมตตา เธอจะรีบนำหลานสาวผู้ป่วยประหลาดมาให้ข้าพเจ้าพิจารณา ประมาณ 10.00 น. เธอก็มาปรากฏพร้อมผู้ป่วยซึ่งอยู่ในอาการประหลาด ใบหน้าดำคล้ำ ตาลึกเลื่อนลอย ผิวซีดเหม่อมองไม่มีจุดหมาย ข้าพเจ้าสอบถามอาการก่อนป่วย ก็ได้รับคำชี้แจงดังต่อไปนี้ :

หลานสาวของเธอมีชื่อว่า "ผุสดี" อายุ 23 ปี เหตุร้ายเกิดขึ้นเมื่อวันเสาร์ที่ 31 พฤษภาคม 2529 โดยได้ร่วมเดินทางไปกับคณะทัศนาจร และพักแรมที่ชะอำ เวลาพลบค่ำประมาณ 3 ทุ่ม คณะทัศนาจรต่างก็ชวนกันไปเล่นน้ำทะเล ส่วนหลานสาวเธอซึ่งใหม่ต่อสถานที่ จึงเพียงแต่เดินลุยน้ำตามชายหาด น้ำลึกเพียงแค่เข่า ทันใดก็รู้สึกมีสิ่งหนึ่งมาพันเท้า จึงรีบใช้มือปัดอย่างแรง รีบลุยน้ำกลับขึ้นหาด ตรงเท้าซึ่งถูกสิ่งไม่รู้ว่าเป็นสัตว์หรือปลาประเภทใด ปรากฏผิวหนังแดงเป็นผื่น และกระจายเลื่อนสูงขึ้น เกิดการแน่นท้อง ปวดเข้ากระดูกอย่างแรง จึงรีบติดต่อแพทย์ที่โรงพยาบาลชะอำ แพทย์ตรวจแล้วกล่าวว่า ลักษณะโรคประหลาดเช่นนี้ไม่เคยพบ จัดยาฉีดแก้พิษสัตว์และยาแก้ปวดให้ หลานหญิงผู้เคราะห์ร้ายขึ้นรถกลับที่พัก แต่ไม่สามารถนอนหลับได้ การปวดกระดูกเพิ่มมากขึ้น ทนทรมานจนถึงตีสาม เพื่อนหญิงชายและทหารที่ร่วมคณะ

เดินทางไปทัศนาจร ได้แสดงน้ำใจให้ความช่วยเหลือ ว่าจ้างรถเครื่องนำผู้เคราะห์ร้ายไปจังหวัดเพชรบุรี จัดเหมารถเข้ากรุงเทพฯ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ความปวดอันแสนทรมานก็ทวีเพิ่ม รุ่งเช้าวันอาทิตย์ที่ 1 มิถุนายน ถูกพาไปพบแพทย์ที่รัตนโกสินทร์โพลีคลีนิค แพทย์ให้น้ำเกลือฉีดยาแก้ปวด ยาแก้พิษสัตว์ ยาระงับประสาท เข็มแรกได้ผล–หลับ เข็มสองได้ผล เข็มสามผลปรากฏตรงกันข้าม ความปวดเสียวเจ็บในกระดูกคงทรมานไม่หยุดยั้ง ตกเย็นน้ำเกลือที่ให้ตอนเช้าหมดจึงกลับบ้าน ญาติทางบ้านซึ่งมีความวิตกในอาการของหลานสาวได้ไปพบหมอจีน ตรวจชะตาบอกว่าโดนของ เขียนฮู้ให้เผาใส่น้ำให้กิน แต่อาการปวดในกระดูกก็ไม่ทุเลา ยิ่งทวีเพิ่มขึ้น ปลายเท้าชาเย็น เวลาผ่านไปถึงสามทุ่ม รู้สึกเหมือนมีสิ่งใดไต่ขึ้นทั่วตัว ท้องแน่นถ่ายไม่ออก จึงลาหมอจีนกลับ โดยเข้าหาแพทย์แผนปัจจุบันตรวจอีก แพทย์ให้น้ำเกลือ ฉีดยาแก้ปวดและมียาเม็ดประกอบให้กินเพิ่มเติม นอนพักผ่อนที่คลีนิคจนเช้า แพทย์ก็ยังไม่อาจวินิจฉัยได้ว่า ผู้ป่วย ป่วยเนื่องจากเหตุใด แพทย์ลงความเห็นว่าเป็นโรคประสาท จึงลาแพทย์กลับไปบ้านที่อยุธยา ต่อมาบิดาและมารดานำลูกผู้ป่วยไปพบหมอ "เทวดา" หมอตรวจแล้วบอกว่าโดนของ ต้องทำการผ่าตัดด้วยเทียนและบริกรรม ใช้ใบพลูแปะที่บริเวณท้อง ได้มีกลิ่นเหม็นขณะทำพิธี แล้วมีเศษกระดูกติดใบพลูออกมา หายปวดท้องไปพักหนึ่ง หมอ "เทวดา" นำยามาให้ดื่ม หลังจากดื่มยาก็อาเจียน หมอ "เทวดา" สั่งให้หาอาหารมากิน พอกระทำตามสั่ง อาการแน่นท้องก็เริ่มเป็นเช่นเดิม จ่ายเงินค่ารักษาให้หมอ "เทวดา" เป็นจำนวนหกร้อยสี่บาท เมื่อผลออกเช่นนี้จึงลากลับ และพาไปพบหมอแผนปัจจุบันที่คลีนิคอีก ผลที่ได้คงเป็นเช่นเดิม รวมเงินเฉพาะเกี่ยวกับการรักษาเป็นจำนวนประมาณ 1,600 บาท ทุกคนคิดไม่ตก ครูหญิงผู้โทรศัพท์ติดต่อข้าพเจ้าจึงพาคนไข้รวมทั้งครอบครัวมาขอพบข้าพเจ้าในวันที่ 4 มิ.ย. 2529

เมื่อผู้ป่วยบิดาและมารดามาพบข้าพเจ้า เวลาประมาณ 10.00 น. และให้รายละเอียดของสาเหตุที่เกิด ข้าพเจ้าก็กำหนดจิตถามไปทางชะอำ ก็ได้รับรู้จากท่านเจ้าของที่ถึงเหตุที่เกิดขึ้น โดยท่านมิได้รู้เห็นด้วย เด็กมันพากันไปหาอาหารทางทะเล มันไม่รู้ว่าเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า จึงได้กระทำลงไป ขออย่าได้ถือโทษ ข้าพเจ้ากล่าวขอบใจ ที่ให้ความสะดวก จากนั้นข้าพเจ้าก็แก้ไขตามพิธีของ "จิตในธรรม" เป็นเวลาสองชั่วโมง อาการก็เริ่มทุเลา ข้าพเจ้าให้ดื่มน้ำต้มกับฝักของไม้มะขามหนึ่งแก้ว จากนั้นผู้ป่วยก็

หลับไปสองชั่วโมงเต็ม ตื่นขึ้นก็ถ่ายอุจจาระที่ถูกออกมีสีดำสนิทผิดธรรมดา ต่อจากนั้นผู้ป่วยก็ขออยู่พักรักษาที่บ้านข้าพเจ้าตั้งแต่วันที่ 4 หายเป็นปกติ เดินทางลากลับไปบ้านเมื่อวันที่ 12 ตอนเช้า รวมเวลารักษา 9 วัน

บันทึกนี้เป็นการกล่าวถึงวิชาการแพทย์สมัยปัจจุบัน เปรียบเทียบกับแพทย์แผนโบราณ ซึ่งมีทั้งการเข้าทรง–เขียนฮู้–เรียกสิ่งของออกจากตัวผู้ป่วย ฯลฯ พอเป็นอาชีพเลี้ยงชีวิต ข้าพเจ้าเคยพูดคุยเล่นกับเพื่อนผู้เรียนวิชาคุณไสยฯว่า ขอให้ช่วยเสกช้างมีชีวิต 1 เชือกเข้าตัวข้าพเจ้า ถ้าทำได้ ข้าพเจ้าจะสมนาคุณให้หนึ่งหรือสองแสนบาท เพื่อนข้าพเจ้าจ้องมองคล้ายมีโทสะ แล้วก็กล่าวใส่หน้าข้าพเจ้าด้วยเสียงขุ่นว่า "บ้า" ถ้าไม่คลายความบ้าคงเจอดีเข้าสักวัน

กฎของธรรมชาติ และวิทยาการซึ่งมนุษย์เพียรพยายามสร้างขึ้นเพื่อเสริมความสำเร็จในการสร้างฐานะ ย่อมมีจุดพิกัด สุดแต่จะเลือก ไม่จำเป็นต้องให้คำอธิบาย สาธุชนที่ปฏิบัติพร้อมแล้ว ดีแล้ว ย่อมทราบได้โดยมิต้องใช้เวลาเนิ่นนาน ●

29. การปฏิบัติงานของคริสต์ศาสนา สายโปรแตสตัน

วันอาทิตย์ที่ 15 มิถุนายน 2529 ข้าพเจ้าและคณะได้ถือโอกาสไปพักผ่อนที่บริเวณพุทธมณฑล เมื่อเวลาประมาณเที่ยงเศษ ข้าพเจ้าให้นำรถยนต์นั่งไปจอดใกล้บริเวณสระบัว ซึ่งมีผู้ไปพักผ่อนนั่งรับประทานอาหารกันอยู่หลายกลุ่ม เรานำอาหารสำเร็จรูปไปแบ่งรับประทานตามความต้องการ ปรากฏว่า เราลืมนำขวดใส่เกลือป่นไปด้วย บังเอิญมีรถขายอาหารของชาวไทย นำไก่ปิ้งและข้าวเหนียวมาบอกจำหน่าย เราบอกปฏิเสธอย่างนิ่มนวลว่า เราจัดอาหารมาพร้อมแล้ว แต่บังเอิญลืมนำเกลือป่นมาด้วย เจ้าของขายไก่ย่างสองสามีภรรยา แสดงน้ำใจอารีแบ่งเกลือป่นมาให้ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เราจึงแสดงน้ำใจตอบแทนด้วยการอุดหนุนซื้อข้าวเหนียวจากเขา ขณะนั้นได้มีรถตู้ขนาดกลาง มาจอดห่างจากที่เรานั่งพัก ประมาณ 14–15 ก้าว ปรากฏเป็นรถของคณะเผยแพร่ศาสนาคริสต์ ฝ่ายนิกายโปรแตสตัน ชาวคณะในรถลงมาร้องเพลงสรรเสริญพระคริสต์ หรือพระเยซูเจ้า พร้อมเชิญชวนให้ผู้ผ่านไปมาฟังการเทศน์ และร้องเพลงสรรเสริญในองค์พระคริสต์ ข้าพเจ้านั่งฟังการสวดและร้องเพลงชั่วขณะก็สั่งให้เปิดเทปเกี่ยวกับเพลงพระราชนิพนธ์ และเพลงปลุกใจ เกี่ยวกับการรบที่ดอนเจดีย์ เราทั้งสอง

ฝ่ายต่างจ้องมองกัน หญิงสาวจากฝ่ายคณะนิกายโปรแตสตัน ร่างสันทัด ผิวขาว ได้นำหนังสือการสวดมามอบให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพลิกดู แต่ลืมสังเกตชื่อผู้พิมพ์ข้าพเจ้านำหนังสือ มอบคืนไปโดยบอกว่า เราเป็นชาวคริสตัง นิกายคาทอลิก มีชายอีกคนหนึ่งลักษณะเป็นหัวหน้าหรือผู้นำ เริ่มให้จังหวะในการสวดติดต่อถี่มากขึ้น มีการแสดงโดยการใช้มือเป็นจังหวะ ตอนนี้มีผู้จับกลุ่มหนาตา ประชันกับเสียงเทปที่เรากำลังเปิดอยู่ เด็กของข้าพเจ้าบอกจะขอเร่งเสียงให้ดังมากขึ้น ข้าพเจ้าไม่อนุญาต แต่สั่งให้ศิษย์หญิงสองคน นำมอเตอร์ไซค์ขี่ซ้อนท้ายไปติดต่อผู้รักษาความสงบ ณ ที่ตั้ง เพื่อบอกเล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในบริเวณพุทธมณฑล ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เหมาะสม เพราะเป็นพื้นที่ซึ่งทางราชการกำหนดให้เป็นเขตพุทธมณฑลโดยเฉพาะ ซึ่งมีไว้ให้ชาวพุทธใช้เป็นที่สงบและพักผ่อน ขอให้เจ้าหน้าที่มาจัดการด่วน ภายในเวลาอันสั้น เจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบและนอกเครื่องแบบรวม 3 นาย ก็ขับขี่จักรยานยนต์ มาชี้แจงต่อชาวไทย ผู้ไม่นับถือและเคารพในพุทธศาสนาให้ทราบถึงความเหมาะสมที่ควรจะปฏิบัติ หลังจากการเจรจาประมาณ 10 นาทีเศษ ชาวไทยผู้ต่างศาสนาของชาติ ก็ยอมรับผิดนำชาวคณะกลับขึ้นรถขับออกนอกบริเวณพุทธมณฑล เจ้าหน้าที่ได้มาพบข้าพเจ้าและแสดงความขอบคุณที่ช่วยดูแลสอดส่องถึงสิ่งที่ไม่บังควรจะเกิดขึ้น ข้าพเจ้านำหนังสือ "สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา" ซึ่งบังเอิญติดรถไป 1 ชุด ให้แก่หัวหน้าเพื่อทดลองอ่านดู เขาพลิกเปิดหนังสืออ่านบางตอน เขาขอชื่อและที่อยู่ของข้าพเจ้าไว้ โดยมีเจ้าหน้าที่อีก 4–5 นาย ต้องการจะรับหนังสือเช่นเดียวกับที่หัวหน้าได้รับ เมื่อทราบว่าหนังสือมีชุดเดียว ข้าพเจ้าก็ให้ความหวังกับเขาว่า คราวหน้าจะนำมาแจกกับทุกคนโดยไม่รังเกียจ และจะมีของบางอย่างฝากแถมมาให้ เขาแสดงความขอบใจและลากลับ

หมายเหตุ พุทธมณฑลย่อมเป็นที่ทราบทั่วกันว่า เป็นบริเวณที่ทางราชการจัดไว้เป็นพุทธบูชาสำหรับชาวพุทธ แต่ไทยที่ไม่เข้าใจ และไม่เคารพในเกียรติภูมิของชาติ เขาอ่านรู้และเข้าใจในความหมายของพุทธมณฑล แต่ก็ยังทำท่าที เซ่อซ่า บุกเข้ามาเผยแพร่ศาสนาอื่นโดยไม่สนใจและเคารพ ต่อการที่จะปฏิบัติให้ถูกต้อง เป็นสิ่งที่น่าคิดสำหรับในอนาคต อะไรจะเกิดขึ้นอีกต่อไป ถ้าไม่คิดจะแก้ไขหรือป้องกันเสียแต่เริ่มแรก ●

30. วัดโคกหม้อ - ราชบุรี

ประมาณ พ.ศ. 2519 ข้าพเจ้าได้ถูกชักชวนให้ไปร่วมประกอบการกุศล ณ วัดโคกหม้อ จ.ราชบุรี เราออกจากกรุงเทพฯ ผ่านนครปฐม ตรงเรื่อยไปตามทางหลวงเพชรเกษม จนถึงโค้งที่จะพุ่งเข้า จ.ราชบุรี รถหักเลี้ยวไปตามถนนอีกสายหนึ่ง ซึ่งขนานไปกับลำแม่น้ำ ผู้นำพาเราเข้าไป ณ สถานที่เลี้ยงไก่อันกว้างขวาง เจ้าของมีนามว่า นายวงศ์ แต่ข้าพเจ้าจำนามสกุลไม่ได้ เป็นชายโปร่ง ร่างสูง ฐานะมั่งคั่ง เขามีอาชีพอดิเรก คือ เป็นหมอดู นัยว่าทายได้แม่นยำเป็นที่นับถือ แม้นายทหารชั้นผู้ใหญ่ เช่น พลเอกกฤษณ์ สีวะรา (ซึ่งถึงแก่อสัญกรรมแล้ว) ก็เคยไปมาหาสู่ให้คำทำนาย นายวงศ์กับข้าพเจ้านั่งคุยกันด้วยเรื่องไม่มีสาระสำคัญ เพื่อเป็นการฆ่าเวลาก่อนเดินทางไปวัดโคกหม้อ นายวงศ์กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ได้เคยรู้เรื่องราวของข้าพเจ้าบ้างพอสมควร และอยากจะแนะนำให้รู้จักกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง ซึ่งก็มีความใคร่ที่จะพบข้าพเจ้า ครู่ใหญ่เพื่อนใหม่ก็ขับรถส่วนตัว เข้ามาทักทายนายวงศ์ และพูดคุยกับข้าพเจ้าตามที่นายวงศ์ได้แนะนำ เขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า เขาเคยศึกษาวิชา ซึ่งสามารถกำหนดและเห็นได้ เขาใคร่ขอให้ข้าพเจ้ากระทำบางสิ่งบางอย่างให้เป็นที่ปรากฏแก่คณะ รวมทั้งนายวงศ์และตัวเขา ได้เห็นเป็นที่ประจักษ์ ข้าพเจ้ากล่าวอธิบายบอกว่า ข้าพเจ้าจะกระทำได้ในเฉพาะสิ่งที่จะมาปรากฏให้เห็น จะล่วงรู้ไปถึงว่าสิ่งใดมาหรือไม่มานั้น ข้าพเจ้ากระทำไม่ได้ เมื่อทุกคนพร้อมก็เดินทางลึกเข้าไปสู่วัดโคกหม้อ ตามที่ปรากฏแก่สายตา มีสิ่งของในสมัยคูบัวคือรูปศิลาเหลี่ยมสลัก ตั้งเรียงรายอยู่ ข้าพเจ้าแวะชมดู เป็นขนาดใหญ่กว่าที่ข้าพเจ้าเคยประสบมา เลี้ยวซ้ายเป็น ศาลาเดิม มีบันไดขึ้นหลายขั้น เป็นของซึ่งสร้างมาแต่ในสมัยโบราณกาล ซึ่งข้าพเจ้าไม่มีความรู้ แต่ก่อนที่จะขึ้นบันได ข้าพเจ้าเห็นพระสงฆ์องค์หนึ่ง รูปร่างบางดำไม่สูง ท่อนบนเปลือยเปล่า กำลังก้มหน้า ก้มตา กวาดทำความสะอาดอย่างขะมักเขม้น เมื่อข้าพเจ้าก้าวเข้าไปใกล้ก็เงยหน้ายิ้มกับข้าพเจ้า ผายมือไปทางบันได แล้วร่างค่อยจางหายลับไป เพื่อนของนายวงศ์ซึ่งเดินตามหลังข้าพเจ้า พลันพูดกับข้าพเจ้าว่า ขณะที่ย่างเข้ามาในบริเวณนี้ได้ประสบเห็นสิ่งใดบ้าง แล้วเพื่อนนายวงศ์ผู้ติดตามยืนรอฟังคำตอบ ข้าพเจ้าพูดเปรย ๆ ว่า ผมจะเขียนตอบคำถามของคุณเป็นลายลักษณ์อักษร ส่วนคุณได้มีสิ่งใดปรากฏให้เห็นบ้าง เขียนเสร็จ

มอบให้เจ้าอาวาสเป็นผู้เปิดดู ผู้เป็นเพื่อนของนายวงศ์ซึ่งได้อ้างว่าเป็นผู้เรียนรู้วิชาอันลี้ลับตอบทันทีเมื่อได้ฟังคำพูดของข้าพเจ้า ผมตรวจแล้วไม่มีสิ่งใด ส่วนคุณได้เห็นอะไรบ้าง ข้าพเจ้าตอบด้วยเสียงเรียบ ๆ ว่า ข้าพเจ้าพบสงฆ์ วัยกลางคน รูปร่างบาง ผิวดำคล้ำ นุ่งสบงตัวเดียว ส่วนบนไม่มีสิ่งใดปกคลุม กำลังกวาดอยู่หน้าบริเวณสิ่งที่เรากำลังจะก้าวขึ้นไป และตั้งอยู่ ณ ตรงหน้าในขณะนี้ หลายคนที่ยืนฟังกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า คุณแกเห็นได้ถูกต้อง สงฆ์ที่มาปรากฏให้เห็นนั้นเป็นเจ้าอาวาสองค์เดิมซึ่งมรณภาพไปแล้วและเป็นกิจวัตรประจำวันที่เคยกระทำทุกวันไม่เคยขาด หลังคำตอบข้าพเจ้าเพื่อนของนายวงศ์ ก็ค่อย ๆ หายไปจากวงการสนทนา ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้ากำลังทำพิธี มีการนิมนต์พระ 108 รูป มาสวดและฉันเพล ซึ่งเป็นพิธีที่ชาวราชบุรีไม่เคยพบพากันมาดูเนืองแน่นตามชายตลิ่ง หลังจากเสร็จพิธี สงฆ์ซึ่งได้รับนิมนต์มาสวดร่วมก็พากันอำลากลับ พร้อมยิ้มให้ข้าพเจ้า ได้มีสงฆ์อีก 1 รูป นั่งนิ่งอยู่บนอาสนะ เจ้าอาวาสแนะนำว่า เป็นเจ้าอาวาสอยู่ ณ วัดที่อยู่ไม่ห่างไกลจากคูบัว ต้องการขอให้ข้าพเจ้าไปช่วยเหลืองานซึ่งกำลังจะเริ่ม ขอให้ข้าพเจ้าอย่าปฏิเสธ ท่านกล่าวว่า ท่านพอใจ ในการเห็นและการกระทำซึ่งเป็นไปอย่างเหมาะสม ขอให้ข้าพเจ้าเดินทางไปพร้อมท่านในวันนี้เพื่อชมวัดซึ่งท่านเป็นเจ้าอาวาส และกำลังจะดำเนินงานใหม่ ประสงค์ให้ข้าพเจ้าช่วยให้คำแนะนำเพื่อความสำเร็จ ซึ่งท่านอยู่ในความวิตก ข้าพเจ้าไม่อาจขัดหรือปฏิเสธจึงจำใจไปช่วยท่านในพิธีต่าง ๆ จนท่านได้รับสิ่งที่ท่านปรารถนาตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวกำหนดไว้ทุกประการ จากนั้นมาจนกระทั่งปัจจุบัน ข้าพเจ้ามิได้เคยแวะไปนมัสการท่านอีก เนื่องจากข้าพเจ้าเกรงจะกระทำให้ท่าน มีความต้องการ ไม่มีวันสุดสิ้น ●

31. วิญญาณผีตายโหง

ประมาณ พ.ศ. 2519 ข้าพเจ้าได้รับฟังเรื่องวิญญาณอาละวาดจากนายตำรวจปัจจุบันมียศเป็น พ.ต.ท. และให้ความเคารพข้าพเจ้าตลอดมา เขาเล่าให้ฟังเกี่ยวกับการหลอนหลอกของวิญญาณซึ่งสิงอยู่ในบริเวณสถานที่ปลูกสร้างเรือนไม้สองชั้นขนาดกลางลึกเข้าไปในสวนไกลจากความเจริญ ถนนเริ่มได้รับการกรุย ต่อเนื่องจากวัดเจ้าอาม เชื่อมโยงเข้าสู่พุทธมณฑล ราคาที่ดินยังไม่สูง ผู้นับถือเสมือนญาติจึงลงทุนซื้อที่ไว้หนึ่งแปลง ปลูกเรือนไม้สองชั้น มีระเบียงรอบเพื่อความสะดวกตามอัตภาพบ้านปลูกโดดเดี่ยว ยามพลบก็ปราศจากผู้สัญจร ไฟฟ้ายังไม่ถึง เจ้าของเรือนอยู่ได้ไม่นานก็ถูกวิญญาณหลอนหลอกจนต้องว่าจ้างผู้มีวิชามาทำการขับหลายครั้งหลายหน แต่ก็ไม่เป็นผล การหลับนอนเพื่อพักผ่อนในยามค่ำคืน จะต้องรวมนอนพร้อมกัน ขณะที่ข้าพเจ้าก้าวขึ้นไปบนเรือน เมื่อเห็นสภาพ ข้าพเจ้าก็ประหลาดใจ ในความกลัวอย่างสุดขีด ซึ่งพวกเขาไม่สามารถจะแยกนอนตามลำพังเยี่ยงธรรมดา เมื่อเขาลุกขึ้นออกจากมุ้งมาพบข้าพเจ้า เขาก็เล่าถึงสาเหตุว่า พวกเขามีความกลัวและหวาดเกรงที่มีวิญญาณร้ายมาปรากฏ โดยใช้ไม้หรือของแข็งแยงลอดขึ้นมาจากพื้นล่าง และเป็นการแยงเกือบตลอดทั้งคืน ตลอดจนใช้เสาไม้กระทุ้งพื้น ทำให้ไม่สามารถจะควบคุมสติได้ แม้จะจุดตะเกียงไว้ก็ตาม การแยงและการกระทุ้งก็ไม่บรรเทาลดลง ตลอดคืนจะมีเสียงสุนัขหอนอย่างโหยหวน บริเวณใต้ถุนเรือน ได้พยายามหาผู้ที่เป็นหมอ มีวิชาขับไล่มาหลายต่อหลายราย ก็ไม่ทำให้การหลอนหลอกลดละลง เคยนิมนต์สงฆ์มาสวดมนต์ฉันเช้า ฉันเพล วงสายสิญจน์รอบบริเวณบ้าน เหตุการณ์ก็ไม่บรรเทา ข้าพเจ้ารับฟังและอธิบายถึงต้นเหตุการมาของข้าพเจ้า เขาแสดงความดีใจ ขอร้องให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือเขา ข้าพเจ้าบอกให้ผู้ติดตามจุดธูป 19 ดอก และเทียนขาวบริสุทธิ์หนักหนึ่งบาท สั่งให้นำไปปักไว้ ณ ตรงบริเวณท้ายบ้าน เสร็จแล้วให้กลับขึ้นมาพบข้าพเจ้าบนเรือน นั่งรวมกันอยู่ในห้องกลาง ข้าพเจ้าน้อมรำลึกถึงองค์ประธานสูงสุดแห่งสามภพ ขอให้วิญญาณซึ่งสิงอาศัยได้มาพบข้าพเจ้า ส่วนคณะผู้ติดตาม ข้าพเจ้าให้ทุกคนแยกนั่ง แผ่กุศลอุทิศให้แด่วิญญาณ ซึ่งขณะนั้นข้าพเจ้าได้เห็นร่างชายผิวคล้ำยืนอยู่ตรงหน้าประตู ร่างทะมึนสูง จรดเพดานห้อง มีโลหิตไหลอาบแดง โสร่งที่สวมเก่าคร่ำ ยืนจ้องมองข้าพเจ้าโดยไม่แสดงทีท่าประการใด พลันต่อมาก็เห็นร่างวิญญาณหญิงอายุกลางคน นุ่งผ้าโจงกระเบน

สวมเสื้อชั้นในแบบคนสมัยรุ่นเก่า ยืนเคี้ยวหมากแล้วก็หายไป ข้าพเจ้าหันหน้ามาสั่งคณะผู้นั่งทำจิตให้ถอนสมาธิ นั่งตามปกติ แต่ผู้ติดตามคนหนึ่งเป็นหญิง ทำงานในบริษัทค้าน้ำมัน ซึ่งตั้งอยู่ ณ ช่องนนทรี เขาหันมากล่าวบอกข้าพเจ้าว่า หนูถอนมือออกจากท่าสมาธิไม่ได้ เป็นสิ่งที่ประหลาดยิ่ง ข้าพเจ้าเห็นเขาพยายามที่จะถอนมือซึ่งวางทับกันอยู่ที่บนหน้าตักไม่มีการขยับเขยื้อน ทั้งที่เจ้าของมือก็พยายามแล้วพยายามเล่า พร้อมกับร้องขอให้ข้าพเจ้าช่วยด้วยเสียงดังว่า "หนูยกมือไม่ขึ้น ช่วยหนูด้วย" ข้าพเจ้ากล่าวบอกด้วยจิตว่า ข้าพเจ้าทราบถึงความประสงค์ของวิญญาณทั้งสอง ขอให้ปลดปล่อยให้ผู้ที่กำลังอยู่ในอำนาจได้ลดมือลงได้ตามปกติ แล้วข้าพเจ้าจะกระทำภารกิจเป็นส่วนตัวให้กับท่าน ตลอดจนปัจจัยซึ่งเจ้าของบ้านวางไว้เพื่อนำไปใช้ในการทำพิธีวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าก็จะสั่งให้งด การกล่าวด้วยจิตของข้าพเจ้าได้ผล ผู้ที่ไม่สามารถจะยกหรือดึงมือให้ออกจากกันได้ ก็พูดด้วยเสียงแสดงความดีใจว่า หนูยกมือซึ่งวางทับกันหลุดออกได้แล้ว พร้อมแสดงให้ข้าพเจ้าดู ทางเจ้าของบ้านซึ่งนั่งสังเกตอยู่อีกด้านหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าเล่าให้ฟังถึงภาพวิญญาณที่ข้าพเจ้าเห็น เขาแสดงความประหลาดใจ และเล่าว่าวิญญาณชายชื่อนายผึ่ง เดิมเป็นเจ้าของที่ ได้ไปนอนเฝ้าสวน แล้วถูกฆ่าตาย คนร้ายเอาศพม้วนใส่ผ้าไปซ่อนไว้ ณ ตรงบริเวณพุ่มไม้หนาทึบ ณ ตรงจุดที่ข้าพเจ้าให้ผู้ติดตามจุดธูปเทียนไปปัก ซึ่งเมื่อเขาเห็นการสั่งของข้าพเจ้า เขาก็นึกประหลาดใจ ทำไมจึงตรงกันเช่นนั้น ส่วนร่างหญิงซึ่งตามมาภายหลัง ชื่อนางเนย เป็นภรรยาผู้ตาย ได้ถึงแก่กรรมหนึ่งปีต่อมา หลังจากสามีได้ถูกฆ่า สถานที่นี้อยู่ที่คลองบัว หมู่บ้านฉิมพลี อำเภอตลิ่งชัน ก่อนลากลับข้าพเจ้าสั่งเขาว่า พิธีที่จะกระทำในวันรุ่งขึ้นให้ระงับ เนื่องจากทุกสิ่งทุกอย่างได้ลงเอยไปด้วยความเรียบร้อย เพราะทั้งสองวิญญาณจะได้รับผลจากข้าพเจ้าโดยตรง

นับตั้งแต่ พ.ศ. 2519 จนถึงปัจจุบัน ข้าพเจ้าก็ยังคงปฏิบัติผลบุญให้แก่วิญญาณดังกล่าวมิเคยขาดเว้น การขับกับการให้ย่อมได้ผลแตกต่างกันดังเรื่องที่บังเกิดขึ้นเห็นชัดเนื่องจากข้าพเจ้าผู้ให้ได้มีสัจจะโดยตลอด ●

บทความพิเศษ

ในการรับประทานอาหารเย็นคืนวันที่ 10 กรกฎาคม 2529 ข้าพเจ้าได้รับฟังเรื่องจากผู้เชื่อถือได้เกี่ยวกับหนังสือเรื่อง "สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา" โดยเพื่อนของผู้เล่าได้ขอนำหนังสือดังกล่าวไปอ่าน แต่ไม่เข้าใจ ทั้งที่เป็นผู้ถือปฏิบัติ มีการสวดมนต์เช้า – เย็น นั่งสมาธิ ฝึกกรรมฐาน และเป็นศิษย์สำนักทรงมีชื่อ เขาจึงนำข้อสงสัยไปแถลงต่อดวงวิญญาณที่มาประทับทรง และได้รับคำชี้แจงว่า "ให้เขาผู้เป็นศิษย์ตายเกิด ๆ อีกสิบชาติ ก็ไม่อาจจะกระทำดังเช่นที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ "สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา" ผู้เห็นได้เช่นนี้เป็นผู้มีบารมีและการปฏิบัติสูงมาแต่อดีตชาติ หาเทียบได้ยาก เลิกอ่านหนังสือที่ยืมมาได้" ผู้ที่ถูกสอนจากดวงวิญญาณที่ประทับทรง จึงนำหนังสือซึ่งยืมมาส่งคืน พร้อมเล่าให้ฟังถึงข้อความที่วิญญาณมาประทับทรงได้กล่าวดังข้อความข้างต้น ข้าพเจ้าฟังแล้วก็เชื่อว่าเป็นการประทับทรงจริง ไม่มีการก้าวร้าวหรือยกย่อง เดินสายกลาง ซึ่งข้าพเจ้าอาจจะสละเวลาว่างไปเยือน ณ สำนัก เพื่อฟังข้อเท็จจริงของชีวิตในอดีตชาติของข้าพเจ้า จะตรงกับนิมิต ซึ่งเปิดเผยให้ข้าพเจ้าทราบโดยองค์ประธานสูงสุดแห่งสามภพ ทรงประทานให้ข้าพเจ้ารู้และปฏิบัติตลอดชั่วอายุขัย

---

๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๐

เวลาทุ่มเศษ

เป็นวันคล้ายวันเกิดของจิตในธรรม ภาพปริศนาปรากฏภายในห้อง ปฏิบัติธรรม รอรับราชโองการองค์ประธานสูงสุด เมื่อนำฟิล์มไปล้าง จึงพบความมหัศจรรย์ ตามทรงกำหนดตรัสล่วงหน้า เป็นสิ่งที่ยังมิอาจค้นและรู้ได้ในแนวทฤษฎีของวิทยาศาสตร์สมัยปัจจุบัน

พี่พรายดำแห่งแหลมตะลุมพุก

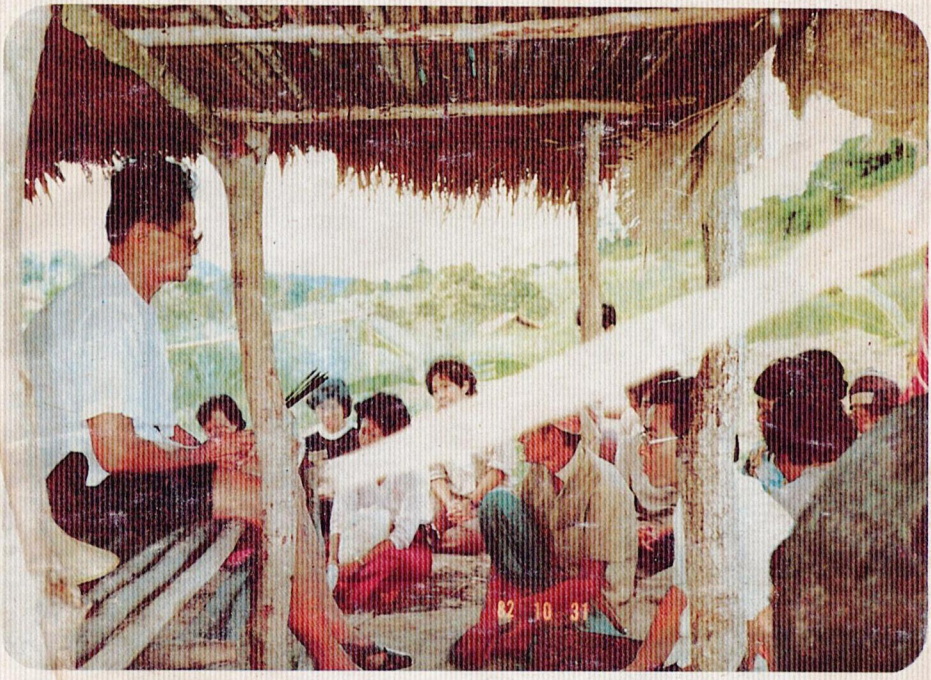

ขณะทำพิธีบนเทือกเขานางหย่อง จ.ว. ระยอง เวลาบ่ายสองโมงเศษ

ทำชั่วด้วยตน มืดมนอลเวง
ไม่ผ่องใสเอง ใครเล่าแบ่งเบา
ถ้าไม่ทำชั่ว ด้วยตัวของเรา
ไม่ต้องพึ่งเขา ก็ผ่องใสเอง

(หนังสือนี้ไม่จำหน่าย)